
A fi inseamna a fi relativ.
A. E. VAN
VOGT
Sfârșitul
non - A

A.E. van VOGT

Sfârşitul non-A

În româneşte de DORA SANDOLACHE
Consultant de specialitate Ion HOBANA

EDITURA CRISTIAN
Craiova
1993

Titlul original: *Null-A Three*
1985

I.S.B.N. 973-95868-8-0

1

Gilbert Gosseyn deschise ochii într-un întuneric ca smoala. Totul se-ntâmplase foarte repede. Prima senzaţia fu aceea că nu se afla unde ar fi trebuit să se afle.

În acest scurt răstimp, deveni conştient de câteva lucruri în legătură cu el: stătea întins pe ceva moale, ca un pat. Era gol puşcă; dar era acoperit cu o ţesătură foarte uşoară. Simţea ceva pe tot corpul, şi pe mâini şi pe picioare, ca şi cum, pe anumite porţiuni, ar fi avut aplicate nişte dispozitive absorbante.

Această senzaţie, că era legat îi întârzie impulsul de a se ridica în capul oaselor. Aşa că avu timp suficient pentru Ideea Specială pe care numai cineva instruit ca el o putea avea:

— Să fiu… Asta e! Aceasta este chiar viaţa în relaţie cu realitatea crudă…

O fiinţă umană însemna un cap şi un trup înconjurat de nimeni nu ştia exact ce. Nimeni nu aflase vreodată – în mod exact.

Erau cinci sisteme principale care înregistrau mediul înconjurător: şi cel puţin trei din acele simţuri îi furnizau deja câteva informaţii. Dar şi aceste informaţii se bazau tot pe informaţii, şi pe memoria din creierul său. El ştia anumite lucruri datorită îndoctrinării anterioare.

În esenţă, eul interior se află mereu în întuneric; şi mesajele pătrund la el mai întâi prin văz, auz şi pipăit, care,

ca şi antenele de televiziune sau radio, sunt programate să înregistreze anumite benzi de unde.

Acesta era un concept din vechea Semantică Generală. Dar era de-a dreptul paralel cu situaţia lui prezentă.

Ce-l nelămurea în momentul de faţă era faptul că nu-şi amintea defel să fi mers la culcare cu o seară înainte în asemenea circumstanţe fizice. Dar, din moment ce nu se simţea în niciun fel ameninţat, faptul că nu-şi amintea nu-l deranja. Pentru că – era o paralelă fantastică.

„Eu, gândi Gosseyn, mă aflu, de fapt, în beznă. Aproape imediat, a început percepţia. Dar nu mi-a dezvăluit nimic care să arate vreo legătură directă cu universul – sau cu realitatea, oricare ar fi ea…”.

Era o conştiinţă fluctuantă, tipic umană. Pentru că, chiar în momentul în care avea acele gânduri, un alt proces de gândire din sinea sa remarca din nou că situaţia aceasta nu se potrivea cu realitatea normală a trezirii unei fiinţe vii, inteligente.

Era mai mult decât curiozitate simplă, indiferentă. Era o nevoie de a şti provocată de senzaţia că ceva nu era în ordine.

Gândindu-se la numeroasele dispozitive aspirante pe care le simţise ataşate de corpul său, Gosseyn ridică încet braţele. După aceea, îndepărtă cuvertura subţire de pe partea superioară a corpului său. Părea să fie ceea ce simţise el: un cearşaf. Acesta se mişcă uşor şi astfel, după doar câteva clipe mâinile şi braţele îi erau libere pentru următoarea mişcare.

Cu mare atenţie, pipăi şi patul. Şi, dintr-odată, descoperi nişte tuburi de cauciuc. Zeci de tuburi. Erau ataşate la dispozitivele aspirante de pe corpul său.

De fapt, când le simţi, se sperie. Îngheţă fără să se mai poată mişca. Pentru că… era ridicol!

Pentru că – nu avea încă nicio memorie despre cum i se putea întâmpla aşa ceva.

Conştient, îşi făcu singur curaj. Îşi propti mâinile bine pe

suprafaţa moale de sub el. Şi, cu ajutorul lor, se ridică.

Sau, mai bine zis, încercă să se ridice; capul i se izbi de ceva, tot moale, aşezat aproape, deasupra lui.

Se întinse la loc, speriat. Dar imediat exploră suprafaţa de deasupra, cu degetele. „Tavanul” cuşetei sale lungi şi înguste era făcut dintr-un material moale, ca o ţesătură. Şi se afla la mai puţin de un picior deasupra lui. Pereţii, de pe părţile laterale, şi cei de la cap şi de la picioare, erau tot ca nişte perne şi la distanţă de un sfert de metru depărtare de el.

Situaţia nu mai era doar ridicolă. Sau încurcată. Era complet fără legătură cu tot ceea ce ştia el.

Stând întins acolo, îşi dădea seama că, până în exact acel moment, luase drept sigur faptul că el era Gilbert Gosseyn, care se trezea după somnul de noapte.

Stând întins acolo, făcu în mod conştient pauza cortico-talamică a Semanticii Generale.

Teoria era că gândirea – corticală – ca parte a creierului putea să facă faţă chiar şi unei situaţii periculoase mai bine decât o făceau, în mod automat, sentimentele – talamice – care nu făceau altceva decât să reacţioneze.

„Bine, gândi el dezgustat. Şi acum?”

O idee nouă îi veni deodată: „...Sigur că da! Când m-am trezit, ştiam cine sunt”.

Dar faptul că era Gilbert Gosseyn, îl luase, aşa, de-a gata încât i se ştersese din prim-planul gândirii. Dar nu era o informaţie fără importanţă.

Să te trezeşti şi să ştii cine eşti: asta se-ntâmpla, fără îndoială, în fiecare dimineaţă, tuturor oamenilor. Numai că de data aceasta, se întâmpla cuiva care nu era doar o fiinţă de rând. Individul care se trezire era o fiinţă umană cu un creier supradezvoltat.

Aceasta însemna că se trezise împăcat cu sine. Mai dispunea de o memorie nesigură despre ce făcuse: distanţele imense ale galaxiei pe care le traversase cu posibilităţile speciale ale super-creierului său. Evenimentele

extraordinare la care luase parte, inclusiv distrugerea Discipolului şi, lucru chiar mai important, salvarea planetei non-Aristoteliene Venus de forţele interstelare ale lui Enro cel Roşu.

…Îi cunoscuse pe oameni ca Eldred şi Patricia, Crang şi Leej, femeia care ghicea viitorul, şi…

Pauză! Alungarea acestor amintiri. Sau mai degrabă înţelegerea că ele nu aveau nicio legătură evidentă cu această beznă ca smoala.

Cum am ajuns aici?

Nu era un gând care-l neliniştea, dar era o întrebare normală… Evident, nu era nevoie de nelinişte sau teamă de orice fel. În fond şi la urma urmei, în orice moment putea vizualiza una dintre numeroasele zone ale memoriei sale: suprafaţa unei planete, sau podeaua unei camere, sau interiorul unei nave spaţiale. Şi putea să plece din patul ăsta strâmt şi spaţiul acesta înghesuit şi închis.

Problema era, că nu ştia ce căuta aici şi unde se afla acum?!

Iată deci din nou scopul, dar în altă formă: examinarea mediului acesta înconjurător absolut ridicol.

Gândind astfel, Gosseyn ridică iar mâinile şi braţele. De data asta, când se ridică din nou spre tavanul moale – şi-atât de jos – se încordă. Şi împinse tare.

Făcu atunci o descoperire rapidă. Partea moale era groasă cam de doi centimetri. Şi era moale, şi se afunda. Dar dincolo de ea simţi ceva tare, ca de metal.

Întins pe spate, se opinti în tavan cu toată puterea. Dar acesta nu cedă. După ce în zadar împinse în pereţii de la picioare şi de la cap, Gosseyn se lămuri. Fără să se alarmeze încă, se întinse pe spate.

Totuşi, începu iar să gândească: ce altceva se putea face într-un loc ca acesta? Era o ruşine să zaci aşa fără să ştii. Dar informaţiile pe care le avea la îndemână erau aşa de puţine încât, de fapt, nu mai avea de cercetat decât un singur lucru.

„…Şi tuburile acelea la care e conectat trupul meu: ce primesc de la ele?”

Şi mai important, ce s-ar întâmpla dacă super-creierul său l-ar transporta deodată cu viteză analogă cu douăzeci de zecimale?

Părea să fie o problemă reală: ce s-ar întâmpla cu substanţa asta, orice-ar fi, pe care tuburile o introduceau în corpul său? Sau – o altă idee – dacă le-ar îndepărta, ce-ar fi, oare?

Gosseyn lăsă să se scurgă câteva zeci de secunde, timp în care analiză implicaţiile. În cele din urmă i se părură irelevante. Pentru că, acolo, nu avea nevoie să fie legat.

Toate zonele de care-şi amintea prin metoda dodecimală, cu ajutorul căreia călătorise pe distanţe enorme, atunci când era necesar, îl plasau într-un loc unde era relativ în siguranţă să poată trăi ca o fiinţă vie, care inspiră oxigen.

Stând aşa, îi veni ideea că analiza în sine aproape echivalentul unei decizii de a pleca. Aproape – dar nu chiar!

„…Pentru că mi s-a întâmplat ceva care m-a adus în închisoarea asta. Acel ceva trebuie să fie aproape incredibil de puternic pentru a-l captura pe Gilbert Gosseyn, omul cu creier superior…

Da’, să-l captureze! Şi – mai rău! – prizonierul să nici nu ştie când sau cum se făcuse asta… Ar trebui să aştept. Şi să descopăr, cine sau ce, avusese această putere incredibilă. Pentru că, dacă putea s-o facă acum, a doua oară, fiinţa sau lucrul acela s-ar putea să nu mai rişte să mă scape.”

Un timp, Gosseyn se relaxă şi-şi lăsă corpul să zacă pur şi simplu, fără nicio încordare, hotărât să aştepte. Dar îi veni altceva în gând.”

În mod evident trebuie să fie pe acolo un mecanism care să deschidă cutia în care se afla. Părea închis într-un fel de sicriu. Dar nu era asta. Nu se făceau sicrie aşa de rezistente şi de tari ca fierul, cum era acela pe care-l simţise el prin căptuşeală. E adevărat că un om îngropat în pământ nu ar

fi putut să forţeze şi să-şi deschidă sicriul; pământul de deasupra opunea destulă rezistenţă. Dar nu ar fi o rezistenţă de oţel. Capacele se aşeza ceva mai deasupra sicrielor, mai ales când era vorba de unul luxos, cum era ăsta.

Gândurile acestea nu îi luară multă vreme. Pentru că, dacă s-ar fi aflat într-un sicriu, pentru el nu era o problemă. Cinci sau şase picioare de pământ bătătorit deasupra şi cutia în sine nu erau obstacole în calea unui analogii dodecimale.

Gosseyn dădu din cap, mustrându-se de unul singur. Se gândise aiurea. Oamenii din sicrie nu aveau tuburi de cauciuc conectate în câteva zeci de locuri de pe trupul lor.

Era pe cale să se-ntindă iar, când îi veni o idee care nu avea legătură cu nimic: „Acesta este Gilbert Gosseyn. Probabil că mi-am pierdut o vreme cunoştinţa. Ce s-a întâmplat?”

Câteva voci îi dădură răspuns. Ce era ciudat cu aceste voci era că, deşi păreau să vină de la alte persoane, îi veneau în minte ca fiind propriile gânduri. „Se pare că şi Leej a avut o reacţie proastă”. Impresia era că vorbise Eldred Crang. „Impresia *mea* este că s-a întâmplat ceva groaznic, dar nu ştiu ce”. *Aceste* vorbe veneau parcă de la John Prescott. Crang zise: „Patricia dragă, cheamă doctorii. Din fericire, are cine să ne ajute”.

Da… Acum era din nou prima voce. „Adu doctorii. Dar imediat, să nu pierdem impresiile: daţi-mi voie să spun că în acest moment am senzaţia că sunt Gilbert Gosseyn.” Tăcere. „Are cineva ceva care să se potrivească cu asta?”

Un alt gând de la (impresia) Eldred Crang: „Oh, Leej vino încoace. Leej, Leej, ceva impresii? Ceva preziceri?” Răspunse o voce îndepărtată: „S-a întâmplat ceva. Ceva de-a dreptul grozav. Nu am dat greş complet… Am o ciudată siguranţă în privinţa asta. Dar – nu este vorba de citit viitorul. S-a întâmplat deja, orice-ar fi să fie. Dar, uf, nu înţeleg nimic.”

„Întinde-te pe spate, dragule.” Vocea Patricei venea şi ea, nu ştia cum, din alt gând.” Dă-i voie doctorului să te controleze”.

Lui Gilbert Gosseyn, stând acolo întins în bezna aceea ce putea fi un mormânt, dar probabil nu era, îi veni ideea că, mintal, nu prea stătea bine.

„Acum îmi amintesc, gândi el tulburat, eram pe cale să realizăm saltul din această galaxie în cealaltă, dar...” Când mintea sa ajunse la aceste îndoieli, la acest îndoielnic „DAR”, vocea unui bărbat se auzi aproape, sunându-i în urechi: „Există o singură distorsiune în profilul creierului său care nu cedează. Dar nu are puteri conectate în zona aceea. Aşa că nu poate folosi asta împotriva noastră în vreun fel pe care-l putem anticipa. Dar ce e de făcut?”

Aceasta era o întrebare care era cu siguranţă la fel de valabilă pentru Gosseyn ca şi pentru vorbitor. Venise desigur timpul pentru o altă pauză cortico-talamică.

Constată că de data asta era mai optimist. E adevărat că era tot linişte, şi că întunericul rămăsese la fel de nepătruns. De asemenea, încă zăcea întins în cuşeta sa: şi-şi simţea corpul gol, cu numeroasele lui legături, exact ca mai înainte.

Dar când Gosseyn repetă în minte cuvintele pe care le auzise, implicaţia lor era că se afla sub stricta supraveghere a cuiva care vorbea limba engleză de pe Pământ.

Vizualiză condiţiile nu prea atrăgătoare din exterior, ţinând cont de cele ce se spuseseră acolo: „....Cred că mă aflu în interiorul unei cutii de metal, care arată cam ca un coşciug. Cutia se află instalată pe o masă solidă din laborator. Şi nişte maşinării electronice mă ţin sub observaţie cam după metoda aparatelor cu raze x sau cu iniţiatori de particule. Oricine ar fi acela care mă supraveghează, nu ştie că sunt Gilbert Gosseyn, pentru că vorbele care mă numeau erau impersonale; şi deşi demonstra o excepţională putere de înţelegere – şi se pare că a observat surplusul de creier din capul meu –

observatorul nu a arătat că-mi cunoaşte identitatea…”

În concluzie, era cineva din afară şi nu avea nicio informaţie despre ce făcuse Gilbert Gosseyn în universul exterior.

Probabil că în momentul acesta se puteau deduce mai multe lucruri; şi cel mai bun lucru de făcut pentru prizonier era să aştepte încă puţin, măcar, în speranţa de a obţine ceva informaţii mai consistente. Trebuia cu adevărat să afle ce se întâmplase înainte, şi ce se întâmpla acum.

Nu avu mult de aşteptat. O voce mai profundă, ca de bariton, spuse, tot în engleză:

— Spune-mi împrejurările exacte în care aţi luat această persoană la bord?

— Domnule, urmă răspunsul politicos, am detectat o capsulă care plutea în spaţiu. Razele cu care am cercetat-o ne-au dezvăluit că înăuntru se află o fiinţă umană de sex masculin, care părea ori că doarme, ori că e inconştientă. Totuşi, acum, că-l avem aici, o observaţie mai atentă a arătat că se află într-o stare de intensă agitaţie, şi creierul lui era receptiv la tot felul de semnale pe care le primea. Ce sunt acele semnale nu ne este foarte clar. Dar el pare a fi un recipient pentru toate gândurile unui alter-ego, care trăieşte intens o situaţie de viaţă şi se află într-o stare de activitate normală la distanţă de mulţi ani-lumină.

Iarăşi tăcere. Apoi o a doua voce zise:

— Poate că e nevoie să-l supunem unui stress. Aşa că haideţi să-l lăsăm izolat, aşa cum se află – şi să-l lăsăm să-şi dea seama de asta.

— Să-şi dea seama de ce?

— Ne vom consulta cu departamentul de biologie.

O voce nouă, calmă, hotărâtă, păstrând în ton o notă de comandă, spuse:

— Eu am urmărit pe monitor acest experiment. O decizie nu se ia în felul acesta. Nu ştim unde ne aflăm, şi nu ştim cum am ajuns aici. Scoateţi-l din capsula aceea. S-ar putea să dispună de echipament care să-l ajute în stare de criză.

Să-l scoatem dintr-un mediu în care ar putea primi orice fel de asistenţă.

Pentru Gilbert Gosseyn aceasta era evaluarea stării de lucruri. Sigur, lucrul de care avea nevoie era, mai ales, să iasă din închisoarea aceasta strâmtă şi înghesuită. Ar fi putut apoi să vadă, probabil, cum arată cei ce-l ţineau prizonier; şi poate că ar fi putut afla chiar cine erau ei.

Mai erau şi alte gânduri vagi care se derulau în profunzimea minţii sale: printre ele, un început de analiză a cuvintelor care-i dăduseră o idee despre locul în care-l găsiseră aceşti oameni: într-o capsulă ce plutea în spaţiu. Localizarea ridica la fel de multe întrebări, câte răspunsuri puteau să existe – dar n-avea să se gândească la asta acum.

Pentru că avea senzaţia unei deplasări. Deplasarea părea să fie în direcţia în care se afla capul său. Gosseyn întinse mâna încercând să-şi verifice senzaţia. Câteva momente după ce atinsese căptuşeala de deasupra lui, nu mai avea nicio îndoială: „tavanul” se deplasa alunecând către picioare; foarte încet.

Această dublă informaţie îi sugeră tabloul unui container cu placa de jos culisantă. Interesant, şi logic, oamenii aceia care puteau „vedea” în interiorul unui creier uman, puteau, cu instrumentele lor, să analizeze mecanismul de închidere al capsulei şi tocmai o deschideau.

Gosseyn anticipă că, dintr-un moment într-altul, partea de la capul său a capsulei va culisa, sau se va ridica şi lumina din cameră îi va pătrunde în ochi. Şi-atunci, se-ntări, într-un fel, pentru a primi şocul luminii bruşte.

Dar de fapt, mişcarea de sub el încetă. O adiere proaspătă îi atinse obrajii. Era un alt nivel de percepţie, sau poate alte nivele. Era mai mult aer în jurul lui, şi temperatura se modifică uşor: era mai răcoare.

Faptul acesta îi sugeră că trupul şi capul lui trecuseră într-o altă încăpere la fel de întunecată cum fusese celula de mai înainte.

„...Ăştia nu riscă niciun pic!”

Lucru de două ori mai interesant, făcând abstracţie de tuburile flexibile de cauciuc încă ataşate de corpul lui, se părea că acum se putea ridica.

Dar n-o făcu.

Amintirea celor auzite, îl împiedică să facă vreo mişcare bruscă. Amintirea despre împrejurările în legătură cu Gilbert Gosseyn – credea el – sugera un tablou cu corpul unui bărbat care fusese descoperit plutind într-o capsulă. Asta părea să însemne că el se afla acum într-o navă spaţială. Cei de pe navă pescuiseră capsula, şi-o luaseră la bord.

Implicaţiile erau clare: „...Trebuie să fiu un alt corp al lui Gilbert Gosseyn, care-a căpătat într-un fel viaţă înainte ca celălalt să moară.”

După câte-şi amintea, Gosseyn Unu, ajunsese în oraşul Maşinii Jocurilor, pe Pământ, cu o falsă memorie despre locul de unde venise. Apoi, după ce a fost ucis de către un agent al forţelor de invazie interstelară, s-a trezit brusc pe Venus, crezând că era acelaşi Gosseyn. Acest al doilea Gosseyn pornise să lupte împotriva forţelor de invazie şi, în consecinţă, se îndreptase către Gorgzid, planeta de domiciliu a invadatorilor.

Gosseyn Numărul Doi se afla încă acolo, în spaţiul acela îndepărtat şi era, de fapt, acel alter-ego la care se referise, cea de-a treia voce. Şi în acelaşi moment – dacă putea exista un moment paralel la o asemenea distanţă – Gosseyn Numărul Doi îşi revenea după o tentativă a unui grup de a „sări” în altă galaxie, din care (credeau ei), venise rasa umană cu zeci de mii sau un milion de ani mai înainte.

Gosseyn Trei, stând în întunericul de nepătruns al unei încăperi din ceea ce el presupunea că este o navă spaţială îşi întrerupse firul amintirilor despre istoria trecută a trupurilor lui Gilbert Gosseyn şi, adresându-se telepatic alter-egoului său, spuse în gând: „Am înţeles corect,

Gosseyn Doi?”.

Răspunsul – trebuie să fi fost un răspuns şi nu doar un gând de-al lui – veni pe dată: „Am putea discuta asupra numărului. După câte înţelesesem eu, următorul grup de trupuri Gosseyn aveau vârsta de optsprezece ani. Tu pari să faci parte din generaţia mea. Asta face ca tu să fii Numărul Trei dintre aceia care au ieşit din starea de agitaţie intensă şi au devenit conştienţi.”

„Bine, eu sunt Trei şi tu eşti Doi. Ei bine, Doi întrebarea mea este: crezi că voi putea să mă descurc în situaţia aceasta, chiar dacă m-am trezit?”

„Dispui de toate posibilităţile de care dispun şi eu, veni răspunsul îndepărtat şi, bineînţeles, mai sunt şi eu aici şi urmăresc tot ce se-ntâmplă.”

„Am impresia că te afli foarte departe, aşa că nu-mi poţi fi de mare ajutor.”

„Imediat ce va fi posibil, fă o înregistrare dodecimală mentală a incintei în care se te afli; şi, în caz de urgenţă – cine ştie?...”

„Crezi că ar fi înţelept din partea noastră să ne aflăm într-un loc unde am putea fi ucişi?”.

„N-ar fi deloc înţelept, se-nţelege.”

„De ce crezi că sunt ţinut în astfel de condiţii, ca să nu pot vedea nimic?”

Răspunsul îndepărtat veni imediat:

„Sunt două posibilităţi: Prima – nu fac decât să fie precauţi. A doua – structura lor este o autocraţie. Într-o astfel de situaţie, persoanele cu o poziţie mai joasă trebuie să se pună la adăpost de eventualele critici pe care le-ar suporta dacă şi-ar asuma riscuri. Acea a treia voce suna autoritar poate că şi individul acela intenţiona, ca mai târziu, să arate că a progresat cu prudenţă. În cazul acesta, vei auzi în curând Vocea Numărului Patru care, cu şi mai mare autoritate, îşi va lua precauţiile *sale.*”

„Ce ai de gând?”

„Am intenţionat să organizăm un al doilea salt după

primul care, aparent, a dat greş. Dar cele întâmplate cu tine creează oarecare confuzie. Şi acum intenţionăm să amânăm până ce se clarifică situaţia ta.”

Gosseyn Trei, stând întins acolo în întuneric, tăcea, luând notă de gândurile care-i veneau în minte.

„Sigur că da, zise el, cea mai bună soluţie ar fi să vin acolo, la tine, şi să-ncerc să te ajut…”

Gândul i se întrerupse. Pentru că i se spusese *nu.*

„Bine, încuviinţă el. Îţi înţeleg raţionamentul. Cineva conştiincios trebuie să stea aici. Şi nu ştim câţi indivizi Gosseyn în stare latentă rămân la nivelul nostru de vârstă şi nu putem fi absolut siguri că există un grup în vârstă de optsprezece ani.”

Apoi reluă:

„Oricum, aş face mai bine să mă concentrez asupra actualei situaţii. Are ce să mă preocupe din plin.”

„Chiar că are, veni gândul îndepărtat, foarte îndepărtat al lui Gosseyn. Doi. Succes!”

2

Iată-l deci într-o (credea el) cameră; acum, nu se mai afla în interiorul acelei capsule.

Emoţionat, se simţea mai în siguranţă. Aflase rostul tuburilor de cauciuc: Cu multă vreme în urmă, un număr de trupuri Gosseyn fuseseră puse în diferite ascunzători. Şi fiecăruia, se părea, îi venea rândul să se trezească, ca urmare a morţii lui Gosseyn care-l preceda.

Excepţie făcea, desigur, numai el – Gosseyn Trei – care se trezise în timp *ce* Gosseyn Doi trăia încă. Fusese probabil construit un sistem complicat care a le asigure alimentarea şi eliminarea reziduurilor din corp şi care era proiectat să ţină corpul în viaţă, atâta vreme cât se află în stare latentă.

Numai că, bineînţeles; pentru el lucrul acesta nu mai era valabil. Nu acum, când nu se mai afla în capsulă ci, după câte-şi putea da seama, într-o încăpere largă.

„...Pe patul acesta culisant, trupul meu este încă ataşat de tuburile de cauciuc. Dar tuburile probabil fuseseră desprinse de rezervoarele şi aparatura la care erau legate în interiorul capsulei. Asta s-a întâmplat ca urmare a faptului că am fost mutat aici...”

Şi, într-un fel, datorită împrejurărilor, reuşise să respire fără niciun tub. Lucrul acesta era valabil şi pentru *acolo* şi pentru *aici.*

„...Aşa că, de ce să nu-mi desprind legăturile astea şi să văd dacă pot să mă ridic?”

„Dacă pot” însemnând, printre alte realităţi, dacă un corp care nu se mişcase şi nu exersase niciodată în întreaga sa existenţă, putea într-adevăr să funcţioneze din punct de vedere al mobilităţii muşchilor? Totuşi, când se gândi mai bine, îşi aminti că-şi mişcase braţele. Împinsese cu ele în tavan. Pipăise tot ce putuse ajunge cu mâna în strâmta sa locuinţă.

Dar, desigur, dacă şi-ar desprinde legăturile, ar putea să se mişte mai bine. N-avea niciun rost să stea şi să zacă întins acolo. Era timpul să încerce câte ceva şi să afle cum ar reacţiona temnicerii săi.

Era, în fapt, hotărârea de-a face ceva de unul singur.

Decis, Gosseyn îşi deplasă mâinile în jos spre acelaşi punct: stomacul său. Cel mai mare tub se afla acolo.

Cu degetul de la o mână apucă de carne în locul unde era prins tubul. Cu cealaltă mână, prinse tubul. Şi tocmai voia să tragă cu toată puterea – când se aprinse lumina.

Două perechi de mâini se repeziră şi-l apucară simultan.

— Cred că *noi* ar trebui să-ţi deconectăm echipamentul de supravieţuire.

Era vocea pe care el o numise Vocea Numărul Doi. Identificarea vorbitorului se afla undeva în subconştientul lui Gosseyn. Creierul său era în primul rând ocupat cu potopul de lumină. Intensitatea ei era mult prea mare pentru posibilităţile de vedere ale lui Gosseyn.

Oricum, înregistră câteva fragmente de informaţii. Se părea că lumina venea de la pereţii camerei. Cei doi bărbaţi, de înălţime medie, erau îmbrăcaţi în alb – sau cel puţin aşa părea în acele momente de extremă durată. Pereţii păreau mai închişi puţin la culoare decât hainele, dar oricum, răspândeau lumină; şi păreau să se afle la distanţă. Ca prin vis, în confuzia aceea, îşi dădu seama că rămăsese fără tubul conectat în zona stomacului.

Cei ce-l ţineau în captivitate trebuia să fi considerat asta ca un succes pentru cele ce-şi propuseseră, oricare ar fi fost planurile lor. Pentru că se dădură înapoi, îndepărtându-

se de el. Şi el era vag conştient că stăteau acolo, şi se uitau la el.

Gosseyn rămase clipind din ochi din cauza luminii. Şi, destul de repede acum, realiză că sursa de lumină puternică venea de deasupra lui. Şi asta îi cauzase, fără îndoială. dificultatea iniţială de a vedea.

La câteva clipe după această descoperire, din moment ce se părea că nu mai are rost să se prefacă, întoarse capul. Se uită direct la cei doi bărbaţi. Şi spuse:

— Nu prezint niciun pericol pentru voi, domnilor. Aşa că, spuneţi-mi! De ce vă temeţi?

Era o primă încercare de a obţine informaţii. Care era, se pare, singurul scop pe care-l putea avea în acest moment şi în starea în care se afla.

Nu primi niciun răspuns. Dar nu se putea spune că nu aflase nimic. Simpla observare a celor doi îi furniza câteva informaţii, şi-i dădu ocazia să-şi analizeze din nou situaţia.

Ceea ce vedea, din poziţia culcat, cu capul dat într-o parte. era o cameră foarte luminoasă, înţesată de aparatură – în faţa lui, pe un perete, erau instalate în şiruri orizontale, paralele, alte aparate. Acestea străluceau.

Interesant, tot ca informaţie, era că cei doi erau albi ca şi el. Dar feţele lor nu erau ca cele ale americanilor – europeni de vest, de pe Pământ, aşa cum îi avea Gosseyn în memorie. Şi îmbrăcămintea le era absolut ridicolă: mulate pe corp, nişte cămăşi cu aspect metalic, se încheiaţi cu un guler foarte strâns la gât. Pantalonii bufanţi, albi, până la gleznă, le făceau picioarele mai scurte.

În plus, fiecare dintre ei purta un fel de căciulă peste părul galben-auriu. Aceasta părea foarte umflată. Ceea ce dădea căciulii un aspect atât de voluminos era un instrument complicat instalat în vârful ei. Sau în ea: ţesătura şi metalul păreau tot una.

Braţele lor arătau normale ca formă şi mărime: dar erau acoperite cu ceva din acelaşi material ca ciorapii. Ţesătura aceea albă se oprea la încheieturile mâinilor. Mâinile şi

degetele nu erau acoperite şi păreau a avea dexteritatea de a executa ceea ce li se cerea.

Imediat după ce-şi reveni, ca să zicem aşa, pentru a-i identifica mai bine, el numi cel două fiinţe umane în sinea sa, Vocea Unu şi Vocea Doi şi Gosseyn îşi aminti ce spusese Vocea Trei despre faptul că nu ştiau „unde ne aflăm sau cum am ajuns aici”. Aşa că vorbi din nou:

— Poate v-aş putea ajuta să aflaţi ceea ce vreţi să ştiţi.

Tăcere. Nici măcar o încercare de a-i răspunde. Indivizii stăteau acolo, pur şi simplu, holbându-se la el. Gosseyn îşi aminti modul în care încercase alter-egoul lui să-i analizeze pe aceşti oameni; şi că nu erau cetăţeni ai unei societăţi democratice.

Implicaţiile, acum, şi aici, conduceau la concluzia că, aceşti băieţi, probabil lachei, aşteptau ordine de sus. Poate de la Vocea Trei, poate de şi mai sus.

Într-un fel, mai apoi, analiza se dovedi a fi corectă. De undeva, din tavan, o voce total străină, spuse pe un ton aspru:

— Prizonierul era singura noastră legătură cu ceea ce ni s-a întâmplat. Aşa că stoarceţi de la el tot ce ştie. Nu vă purtaţi cu mănuşi şi acţionaţi cât mai repede.

Gosseyn avu timp să-i dea numele de Vocea Patru. În momentul acela, Vocea Doi prinse viaţă. Şi spuse foarte politicos:

— Domnule, să-l deconectăm pe prizonier de la sistemul de întreţinere?

Răspunsul fu de-a dreptul, pur şi simplu, echivoc. Vocea Patru spuse:

— Desigur. Dar să nu faceţi vreo greşeală!

Aceste cuvinte aproape că-l amuzară pe Gosseyn. Pentru că ele indicau o valabilitate absolută – dar absolută – a evaluării pe care o făcuse alter-ego-ul său sistemului politic al acestor oameni.

Într-un fel, în ciuda acestui indiciu. Gosseyn reuşi să remarce un fenomen: vorbind în felul cum o făcuse, gura

Vocii Doi se deschisese şi, fără îndoială, spusese ceva. Dar vorbele în engleză nu din gura lui se auziseră. *Ele* veneau din dispozitivul de pe capul individului.

Poate că Gosseyn ar fi încercat o evaluare a naturii sau a ştiinţei care reuşise să-i extragă cuvintele din cap – sau le extrăgea unul câte unul. Dar existenţa unui astfel de sistem şi o percepere rapidă a realităţii, fu singurul lucru pe care apucă să-l facă.

Perceperea rapidă a realităţii îi furniză informaţia că aparent, exista o explicaţie la nivel computerizat pentru ceea ce, într-un univers cu milioane de limbi, ar fi însemnat, pe scurt, că aceştia erau, într-adevăr, nişte oameni deosebiţi. Nu mai avu timp să analizeze cum opera o astfel de maşinărie. Pentru că, chiar această realitate mult mai simplă – a existenţei unei metode mecanice de a vorbi o altă limbă – intra… Gosseyn văzu Vocea Unu apropiindu-se de el.

Omul avea întipărit un zâmbet abia schiţat pe faţa pătrată. Era acel surâs pe care memoria comună despre experienţa acumulată pe Pământ de Gosseyn Unu şi Doi l-ar fi catalogat drept răutăcios. Când individul se opri şi se uită în jos spre Gosseyn, ochii lui, văzuţi de aproape, erau cenuşii – închis la culoare. Şi zâmbetul le dădea o privire care, pe Pământ ar fi fost considerată plină de viclenie şi atotştiutoare.

Nu avea un aer ameninţător. Şi, de fapt, faţă de un om care stătea acolo, întins pe spate, nu prea ştia ce atitudine să ia în momentul cela. Rămânea să aştepte până când celălalt avea să facă prima mişcare.

„Mişcarea”, după cum se dovedi, constă în nişte cuvinte. Cutia vorbitoare de pe capul Vocii Unu spuse:

— După cum cred că ai auzit, indicaţiile sunt să îndepărtăm asta!

Ridică braţul, mâna şi un deget arătător spre tuburile de cauciuc. Vocea Unu încheie:

— Şi mi s-a mai spus, să le îndepărtăm repede, după cum

ai auzit şi tu.

Iarăşi nu păru să existe nevoie de răspuns din nicio parte. Dar Gosseyn începu dintr-odată să capete o senzaţie de amărăciune. Vocea individului avea o tonalitate mai sus.

„…Oare-mi scapă mie ceva? Sau – se corectă Gosseyn în gând – mi-a scăpat deja?”

Vocea Unu continua să aibă un zâmbet uşor, atotştiutor.

— Vreau să te asigur că rapiditatea cu care vom îndepărta aceste instrumente, nu te va deranja în niciun fel, pentru că – pe un ton triumfător – au fost deconectate mai înainte, în mod automat, când ai fost mutat din capsulă.

Atitudinea acestuia îi păru exagerată; şi – avu Gosseyn impresia – acesta nu era chiar adevărul-adevărat. Unele dintre tuburi puteau fi conectate, prin piele, la organele sale interne, sau la vase de sânge, sau la nervi; şi n-ar fi trebuit să fie smulse.

Oricum, nu spuse nimic atunci când mâinile şi degetele Vocii Unu îi atinseră pielea. Şi traseră. Şi smulseră. Şi mişcară încolo şi încoace tuburile ca să le poată scoate. De fiecare dată obiectul acţiunii era unul dintre tuburi, care fură smulse unul câte unul. Nu-l durea nimic, ceea ce-i păru interesant şi-l umplu de uşurare; dar nu se putu opri să nu se gândească la situaţia sa. Rezultatul: un dublu scop.

Aşadar, imediat ce Vocea Unu, încă zâmbind viclean, se dădu înapoi, Gosseyn se ridică în capul oaselor. Se răsuci. Îşi aruncă picioarele peste margine. Şi coborî, în picioare, încă gol complet, stând cu faţa la cei doi.

Datorită scopului propus, nu era timp, pe cât posibil, pentru conversaţie. Astfel, imediat ce coborî pe picioare, pe când se îndrepta de spate, se răsuci uşor. Şi se uită.

Ceea ce căuta să vadă era capsula din care fusese scos „patul” său. Nu prea ştia cum trebuie să arate ceea ce căuta să vadă. Aşa că trecură câteva secunde înainte de a găsi cu privirea obiectul acela uriaş.

Prima sa impresie fu că vede un perete imens cu o uşă ciudată care părea să ducă spre un interior aflat în

întuneric. Şi-i trebuiră minţii sale câteva secunde pentru a se pune de acord cu realitatea că zona întunecoasă era interiorul capsulei.

…Un obiect lung, mare, rectangular cu o carcasă – observă el – metalică. Vederea obiectului înalt de douăzeci de picioare şi – după estimările sale – lung de patruzeci, îl linişti pe dată. Pentru că unul, dintre punctele de sprijin ale intelectului îi confirmă că, dacă exista un echipament pentru reprocesarea dejecţiilor unei creaturi vii, trebuia să existe şi spaţiul de depozitare pentru tot acel lichid necesar; chiar şi numai pentru un singur corp de mărimea celui uman, nu putea fi îngust.

Într-un fel, capsula nu părea destul de mare. Dar poate – gândi el – asta era tot ce putuse face Maşina Jocurilor înainte de a fi distrusă.

Întorcându-se iarăşi cu faţa la cei doi, avu senzaţia că nici a doua parte a scopului propus nu trebuia întârziată. Şi, ţinând cont că Gosseyn Doi… de-acolo de unde era… se oferise să-l ajute în caz de necesitate. Gosseyn al Treilea se hotărî să câştige timpul necesar pentru a face acest ajutor posibil.

Aşa că privi în jos, de data asta la podea, puţin mai într-o parte şi o „fotografie” în minte în mod dodecimal.

Fără a se mai uita ce fac cei doi, se răsuci de la brâu către „pat”. Se uită la el. Şi făcu aceeaşi înregistrare detailată în minte, executând o copie dodecimală fidelă.

Cum toate acestea durară cam un minut, lui Gosseyn îi deveni clar că ceea ce făcuse nu era prea grozav. Dar, în realitate – cel puţin aşa părea – aici, în această capsulă şi în anexele ei, era domiciliul său. Şi se putea întâmpla, ca aici să se afle lucruri care mai târziu i-ar fi de folos, chiar vitale, pentru a supravieţui.

Încheind cu activităţile de apărare, privi acum, în sfârşit, spre Vocea Unu şi în spatele acestuia, la Vocea Doi.

— Excelenţă, se auzi Vocea Trei, vorbind din tavan, pot să spun ceva urgent?

Urmă o pauză, apoi tot din tavan:

— Care este problema?

Vocea Patru, vorbi pe un ton neutru:

— Domnule, conform instrumentelor noastre, creierul prizonierului manifestă o neobişnuită configuraţie de fluxuri de energie.

— Vrei să spui – chiar acum?

— Da, Excelenţă.

Tăcere. Apoi:

— Ei prizonierule, ce ai făcut?

Vocea Patru vorbise pe un ton ascuţit, inchizitor.

Pentru Gosseyn acesta era unul dintre acele momente când era nevoie de ştiinţa Semanticii Generale, în aspectele ei cele mai neplăcute.

Conform acestei ştiinţe, spuse:

— Domnule, când am coborât din cuşeta în care, după cum ştiţi, am stat întins vreme îndelungată, şi de care am fost legat până mai adineauri, primul lucru care m-a interesat a fost ambarcaţiunea care după spusele ajutoarelor dumneavoastră în urmă cu câteva minute, a servit la transportul corpului meu. Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată această ambarcaţiune despre care se spunea că este o capsulă care a fost găsită plutind în spaţiu. Aşa că m-am uitat la ea din pură curiozitate. Apoi mi-am îndreptat atenţia către cuşetă. Şi asta e tot, domnule. Eram extrem de interesant. Poate că asta s-a înregistrat pe ecranele voastre oarecum exagerat.

În timp ce rostea această explicaţie cât se poate de evazivă, Gosseyn deveni nemulţumit de faptul că era obligat să procedeze astfel. Deşi această explicaţie întortocheată se încadra (deşi în mod negativ), în Semantica Generală, şi era în mod hotărât o simplă tehnică, o realitate mai apropiată de sistemul nervos uman era aceea că, minei una, sau ocolirea adevărului, nu erau bune pentru individ. Şi, ce era mai rău, avea sentimentul neplăcut că se afla abia la începutul unei perioade în care

va avea nevoie de răspunsuri evazive pentru a supravieţui.

După ce vorbi el, urmă o perioadă de tăcere. Observă că Vocea Unu şi Vocea Doi stăteau cât se poate de nemişcaţi. Şi i se păru indicat să-i imite câtă vreme „Excelenţa Sa” cugeta la vorbăria care constituise răspunsul prizonierului.

Nu era prea greu de ghicit ce se întâmplase. Se părea că instrumentele lor reacţionaseră întrucâtva la procesele mintale cu ajutorul cărora realizase cele două acţiuni de fotografiere mentală, cu acurateţe dodecimală, a celor două locuri din încăpere pe care le alesese ca fiindu-i foarte necesare în eventualitatea că, mai târziu, s-ar fi întâmplat ceva. Şi acea acţiune de fotografiere nu era un fenomen pe care era dispus să-l descrie celor ce-l ţineau prizonier.

Dar nu era numai asta. Îşi dădu seama că era speriat şi mai tare de faptul că aceştia fuseseră capabili, pentru a doua oară să-i detecteze super-creierul în acţiune – prima dată fiind atunci când comunicase cu Gosseyn Doi.

Sentimentul de disconfort avea o puternică implicaţie de pervertire… intensitatea sa fiind înregistrată de aparate, într-un fel, interconexiunea super-creierului cu realitatea brută a universului părea dintr-odată să fie un fenomen mai prozaic… dacă ar fi putut fi examinat.

În acţiune, ceea ce putea face el transcendea cunoscuta imensitate intergalactică; totuşi, în mod evident, erau implicate fluxuri energetice.

Ce nu ştiau încă era natura acelor fluxuri… Într-una din zile – se gândi el… începu să i se contureze în minte un scop: să descopere dinamica fundamentală. Dar tocmai când începuse să se gândească la asta, interveni aşteptata întrerupere.

Vocea Patru vorbi pe un ton de comandă şi dădu un ordin:

— Duceţi acest individ din camera aceasta şi ţineţi-l departe de orice contact cu această zonă. Nu-l aduceţi aici sub niciun motiv, fără consimţământul superiorilor voştri!

Mutarea din incintă nu suferi decât o scurtă întârziere.

Vocea Doi se-ndreptă spre un perete, şi luă de acolo ceva ce arăta ca o Uniformă cenuşie. Partea ca o haină îi fu aruncată lui Gosseyn; şi, când acesta o prinse, cei doi se repeziră spre el şi-i traseră pe picioare un fel de pantaloni de pijama.

Dându-şi seama că îi fuseseră date aceste veşminte şi că Vocea Patru ceruse să se grăbească foarte tare, Gosseyn îşi îmbrăcă repede haina. După care se lăsă să alunece în „pantaloni".

În timp ce-şi aranja haine pe el, cei doi îi vârâră nişte încălţări pe tălpi, fiecare la câte un picior. Gosseyn nu avu timp să vadă cum erau „pantofii" sau măcar să le arunce o privire. Dar, după cum se simţeau la mers, erau făcuţi dintr-un cauciuc subţire, elastic; şi se strângeau automat pe talpă şi pe călcâi când ridica piciorul, lărgindu-se când călca.

În timp ce făcea aceste constatări, Gosseyn fu condus în viteză – fără să se poată împotrivi – către o uşă dintr-un colţ şi, prin uşa aceea, într-un coridor strâmt.

Evident, următoarea etapă a ceea ce urma avea să aibă loc în direcţia unde mergeau.

3

Coridoarele – gândi Gosseyn – au şi ele un capăt. Şi, din moment ce încă era convins că se afla pe o navă spaţială, se simţi îndreptăţit să anticipeze că, împreună cu paznicii săi, va ajunge foarte curând în altă încăpere. Mai presupuse că aceasta n-avea să fie o cameră de locuit pur şi simplu, de felul celor ce se găseau pe o planetă, unde oamenii locuiau în apartamente şi case. Pentru că o încăpere aflată într-o navă spaţială – în special, după cum avea motive să creadă, o navă de luptă – se aştepta să fie o încăpere unde se aflau, de asemenea, aparate.

Primul semn că, probabil, călătoria prin holurile metalice. scufundate în penumbră, era aproape de capăt, fu acela că Vocea Unu şi Vocea Doi îşi încetiniră mersul. Strângându-l de braţe, îl obligară şi pe el să încetinească.

Cum era normai, îşi potrivi mersul după al lor. Şi, puţin mâi târziu, când se opriră în faţa unei bariere, nu fu deloc surprins când o mână se întinse pe lângă el şi atinse un punct din perete.

Urmă un clinchet. După care peretele se puse în mişcare, dovedindu-se a fi o uşă glisantă. În spatele ei era o lumină puternică. Gosseyn n-avu nevoie să fie îndemnat. Imediat ce-l împinseră peste prag, păşi înăuntru de bună voie. Şi iată-l într-o încăpere.

Era o cameră largă, cu pereţii şi tavanul dintr-un material ce părea a fi sticlă. Sticla era opacă. Pereţii erau de culoare

bleu, iar tavanul era de un albastru mai închis. Podeaua care se întindea pe vreo sută de picioare[1]. În faţa lui Gosseyn, arăta altfel.

Vreo sută în lungime, şi cam şaptezeci de picioare în lăţime de spaţiu complet gol. Nu se vedea niciun fel de aparatură. Nici mese. Nici scaune. Nici echipament. Podeaua nu părea să fie tot de sticlă, dar avea o tentă albăstruie şi era decorată cu nişte motive complicate, care se tot repetau.

Aspectul acesta de deşert al încăperii unde fusese adus îi provocă o oarecare surpriză. Dar se părea că nu e nimic de făcut decât să aştepte să i se comunice altceva.

Încă o dată, Gosseyn aştepta. Paznicii săi îşi luaseră mâinile de pe el. Aşa că, şovăitor şi încet, Gosseyn făcu câţiva paşi înainte, pătrunzând astfel în încăpere. Nimeni nu încercă să-l oprească. De fapt înregistrase că Vocea Unu şi Vocea Doi veneau în urma lui, aflaţi încă de o parte şi de alta a sa, la fel de aproape ca şi până atunci.

Gosseyn fu acela care, după câţiva paşi, se opri. Rămase acolo, în picioare. Şi căpătă convingerea că în această situaţie nu putea avea o altă preocupare decât să-şi repete în gând scopul propus anterior: să continue să afle, dacă era posibil, ce fel de navă era aceasta şi de unde venea ea. Să capete un cât de mic indiciu în legătură cu el însuşi. Să nu facă nimic necugetat, sau care să-l dea de gol, decât în caz de urgenţă. Dar în momentul acela nu prea-şi dădea seama ce vrea să spună cu „urgenţă”.

Odată stabilite aceste delimitări, deschise vorba, intenţionând să testeze dacă erau dispozitive de comunicare în geamul dimprejur sau de deasupra.

— Părerea mea este că sunt tratat, şi asta fără niciun motiv întemeiat, cât se poate de rău. Nu admit să fiu tratat drept prizo…

Atât reuşi să spună. Din tavanul de sticlă, Vocea Patru îi întrerupse cu răceală:

---

[1] picior = 30,5 cm.

— Vei primi imediat exact tratamentul pe care-l meriţi. În situaţia, gravă în care ne aflăm, suntem îndreptăţiţi să fim cât se poate de suspicioşi când, după ce am fost azvârliţi într-o zonă necunoscută a spaţiului, găsim acolo o capsulă în care te afli tu. Şi faptul că, atunci când te-am trezit, ai intrat imediat în legătură cu un îndepărtat alter-ego, face să fii într-adevăr foarte suspect. Prin urmare…

Tăcere. Apoi:

— …Prin urmare, te-am adus în această cameră, pe care noi, în mod obişnuit, o folosim pentru lectură, pentru a fi interogat în prezenţa unor specialişti de mare clasă care îţi vor hotărî soarta în nu prea multe minute.

Aproape fără să facă o pauză, Patru adăugă pe un ton poruncitor celor ce-i erau, în mod evident, subalterni:

— Duceţi-l la podium!

Această parte a cuvântării avea prea puţină, sau deloc, legătură cu realitatea – după părerea lui Gosseyn. Cum era condus, se mişcă fără a opune rezistenţă, pe podeaua cu desene complicate a acelei camere de „lectură”, complet, dar complet goală; nu se vedea niciun fel de podium.

Numai că, atunci când el şi gărzile lui se aflau pe la jumătatea distanţei faţă de peretele din fund al camerei, spre care se îndreptau acum, podeaua începu să se mişte sub picioarele lor.

Se ridica. Se depărtă cam cu două picioare de podea. Tot atunci, pe porţiunea care se ridicase începură o serie de alte mişcări Porţiuni din podeaua „podiumului” se desfăceau ca nişte capace de carton. Pe neaşteptate, apăru o masă cu scaune în spatele ei. Scaunele erau aşezate cu faţa pe lungimea camerei.

Câteva porţiuni mai mici dintre platformă şi podea dădură la iveală o serie de trepte joase.

După câteva momente, el şi gărzile sale se apropiară de trepte. Şi, din moment ce părea că asta se aştepta de la el, Gosseyn le urcă fără să spună o vorbă. După care presupuse următoarea mişcare: fără să-ntoarcă privirea,

sau să aştepte instrucţiuni, ocoli masa şi se aşeză pe scaunul de la mijloc.

…Exact la timp pentru a vedea podeaua aceea imensă pe care tocmai o traversase… cum începea să se mişte. În sus.

Acum nu mai fu defel surprins. Sub privirile lui pline de interes, desenul complicat al podelei se explică de la sine. Fiecare motiv desenat, după cum se dovedi imediat, era un scaun pliant, care acum se ridica în picioare, şi intra în făgaşul său cu un pocnet uşor.

Într-un minut, câteva sute de scaune rânduite pentru audiţii, spectacole de teatru şi cameră de lectură. Îşi aşteptau ocupanţii, acolo, înaintea sa.

Clic! Clic! Clic!

În trei locuri separate – spate, mijloc şi faţă – de pe cei doi pereţi laterali, o porţiune din perete culisă într-o parte. Prin cele şase uşi, apărute aşa de repede, se revărsară înăuntru şiruri lungi de oameni. Erau absolut numai bărbaţi, dar echipaţi altfel decât Vocea Unu şi Vocea Doi. La faţă şi la corp semănau cu cei doi gardieni ai săi. Dar hainele lor nu erau bufante. Erau mai ajustate pe corp, şi colorate simplu în gri.

Era, desigur, un indiciu: hainele acelea erau uniforme. Cei ce le purtau trebuiau să constituie personalul militar.

Gosseyn rămase, nemulţumit, pe scaunul lui în timp ce şirurile lungi de „specialişti” de clasă – îşi aminti statutul lor, aşa cum îi numise Vocea Patru – îşi făcură intrarea prin cele şase uşi. Păreau să ştie unde trebuie să stea fiecare. Şi, într-adevăr, într-un minut, erau deja aşezaţi.

Şi se holbau la el.

…Să te afli într-o sală de lectură, şezând la o masă pe un podium, în faţa unui public: era un lucru cât se poate de obişnuit pe Pământ pentru profesori şi oratori în general.

Fu nevoie de un efort mintal conştient din partea lui Gosseyn pentru a alunga aceste asociaţii automate din memoria sa. Nu pentru că aceste amintiri stereotipe l-ar fi

făcut mai puţin conştient, dar veneau aşa, pe nepoftite şi se amestecau îndeajuns pentru a-i distrage atenţia de la ceea ce, la alt nivel al conştiinţei, socotea a fi momentul hotărâtor.

Vocea Patru făcuse pasul cel mare. Astfel, dintr-o singură mişcare, individul scăpase de responsabilitate faţă de ceea ce avea să se întâmple, sau să se facă acum.

Într-o autocraţie, ceea ce făcuse Vocea Patru trebuia să constituie ultima precauţie.

Înainte de a se apuca să analizeze situaţia auzi în dreapta sa târşâitul unui scaun. Când Gosseyn se-ntoarse să se uite, văzu un individ solid, îmbrăcat tot într-o uniformă gri, care tocmai se aşeza. Pe moment – la prima vedere – nu observă niciun indiciu despre locul de unde apăruse noul sosit. Fără îndoială, din vreo altă uşă glisantă.

Solidul avea o faţă pătrată şi un cap mare, cu o claie de păr castaniu care-i ieşea de sub chestia aceea complicată de pe cap pe care *şi el* o purta. Trebuie să-şi fi dat seama că Gosseyn se uita la el. Dar nu întoarse capul pentru a răspunde privirii sau a saluta prezenţa.

„…ca să se asigure, gândi iarăşi cinic Gosseyn, că nimeni n-o să-l poată acuza mai târziu că ar fi tratat cumva prizonierul ca pe o fiinţă umană”.

Noul venit era evident unul dintre personajele cheie. Pentru că îşi ridică braţul drept, ţeapăn, înainte. În rândurile celor din sală se auzea un sâsâit slab, un fel de zumzet. Dar chiar dacă zgomotul era abia sesizabil, braţul autoritar ridicat avea în mod clar rolul de a-l face să înceteze.

După ce aştepta câteva momente, ca pentru a se asigura de atenţia tuturor, individul cel solid mişcă buzele spuse în engleză:

— În numele Divinei Sale Majestăţi, chem adunarea la ordine.

Pentru Gosseyn, urmă o scurtă perioadă de confuzie. Pentru că, engleza vorbită direct îl surprinse. Pe dată, analiza făcută de el mai devreme cu privire la sursa limbii

engleze vorbite (convingerea sa că ea venea din aparatul de pe cap, ca o traducere) căpătă sens.

Aceasta era numai prima sa reacţie şi luare la cunoştinţă. A doua veni cu viteza gândului. Pentru că fiecare cuvânt pe care-l rostea vecinul său de scaun, era rostit foarte tare, evident cu intenţia ca cei din sală să-l poată auzi. Dar glasul care rostea cuvintele era al Vocii Patru.

Aşadar... nicio îndoială (analiza era în desfăşurare undeva într-o zonă a creierului său): Vocea Patru era cineva în ierarhia care-i crea atâtea probleme.

Dar, desigur, cea mai mare revelaţie i-o dădură cuvintele: „...În numele Divinei Majestăţi”...Acolo, în cele din urmă, se afla autoritatea supremă care comanda această situaţie fantastică în care se trezise cea de a treia fiinţă Gilbert Gosseyn. Şi, din moment ce toată lumea era atât de precaută, era evident că „Majestatea Sa” opera în zonele de constrângere cu pedepse şi reguli autocrate...

Şirul gândurilor din mintea lui Gosseyn se întrerupse. Pentru că, dintr-odată, se mai întâmplă ceva: acolo, pe podea, avu loc o mişcare ritmică. Toată lumea din sală sări – sări cu adevărat – în picioare. Salutară. Apoi se aşezară din nou.

Urmă apoi o linişte totală.

Viteza de desfăşurare a acestei secvenţe, din momentul în care cuvintele revelatoare fuseseră atât de vibrant rostite şi până la această tăcere din final, îl lăsă pe singurul martor neutru afectiv, mut de uimire.

Nu complet mut, bineînţeles. Sensul cuvintelor „Majestate Divină” încă provoca asociaţii de idei. Şi mai rămânea faptul incredibil că engleza era vorbită şi înţeleasă de toată lumea. Totuşi, îi deveni acum cât se poate de clar că orice idee pe care şi-ar fi făcut-o despre ceea ce se întâmplase, n-ar fi decât pură speculaţie. Şi făcuse – gândi Gosseyn – deja destule speculaţii.

Venise, deci, timpul pentru propriul său demers oratoric în faţa acestor indivizi... Primele cuvinte pe care le rosti,

după ce se gândi, erau uşoare. Căci, atunci când ai îndoieli, aruncă povara pe orice o fi; în cazul acesta, pe umerii părţii adverse.

— Nu înţeleg care e situaţia aceea periculoasă în care vă găsiţi. Mai devreme am auzit afirmaţia că nu ştiţi unde vă aflaţi. Dar întrebarea e: în relaţie cu ce? De unde sunteţi? Şi cine sunteţi?

Făcu o pauză. Cât vorbise, se răsucise pentru a sta cu faţa la solidul său vecin, presupunând că, din moment ce amândoi se aflau pe podium, orice întrebare sau răspuns va circula între el şi Vocea Patru.

Urmă iar o pauză. O pereche de ochi galbeni – portocalii priveau fix într-ai săi – de culoare nedefinită; decât dacă ochii tuturor Gosseyn-ilor erau la fel, caz în care culoarea albastru ca oţelul era ceea ce vedea Vocea Patru.

Ochii galben-portocalii se îngustară, pe neaşteptate. După care vocea dură, obişnuită să comande, spuse:

— Noi punem întrebările aici. Cum te numeşti?

Gosseyn nu comentă. Avea senzaţia că numai adevărul ar scoate de la indivizii aceştia informaţiile pe care le dorea el.

— Mă numesc Gilbert Gosseyn, spuse el.

— De unde ştii?

— În principiu, spuse Gosseyn, sunt o fiinţă umană de pe un soare numit Sol şi de pe o planetă – Pământ, din sistemul acelui soare.

Nu părea că cazul să expună aici că Gosseyn Unu şi Gosseyn Doi erau de părere că Omenirea de pe Pământ venise cândva, cu multă vreme în urmă, din altă galaxie.

— Ce căutai în stare de existenţă latentă într-o capsulă specială?

Gosseyn tăcu pentru a trage adânc aer în piept. Aceasta era, fără-ndoială, întrebarea de bază. Dar din moment ce ei dispuneau deja de destul de multe date, Gosseyn rosti pe acelaşi ton neutru:

— Sunt un duplicat programat să se trezească dacă alter-

egoul meu este omorât.

— A fost acesta omorât?

Gosseyn nu ezită deloc.

— După cum ştiţi foarte bine, eu am fost trezit de echipamentul de pe nava voastră. Aşa că acum suntem doi: dar suntem complet separaţi.

— Este aceasta o tehnică frecventă de a perpetua personalităţile dintre fiinţele umane care trăiesc pe planeta Pământ?

— Nu, este o experienţă unică pentru cazul meu şi al predecesorilor mei.

— Ai vreo explicaţie pentru situaţia ta specială?

— Nu prea. Doar câteva speculaţii făcute de predecesorul meu, care ar lua ceva timp pentru a fi redate.

— Foarte bine.

Figura celui care-l privea se aspri dintr-odată.

— Cum ai putea să explici coincidenţa că o sută şaptezeci şi opt de mii de nave de război ale Imperiului Dzan se trezesc aşa, fără niciun avertisment, într-un loc necunoscut din spaţiu şi în spaţiul acela se află o capsulă în care te afli tu în stare latentă?

După o perioadă de muţenie, Gosseyn făcu pauza cortico-talamică. Se gândea: Eu mi-am căutat-o. Asta era informaţia pe care o voiau… Dar necazul era că primise mai mult decât putea duce. Era conştient că în mintea sa o funcţie analitică îndepărtată aduna cifre, printre altele, incluzând posibilitatea ca pe fiecare din navele acelea de război să se afle mii de soldaţi.

Acesta era un eveniment în spaţiu-timp atât de important încât, în cele din urmă, Gosseyn hotăra că Semantica Generală îi putea oferi un răspuns condiţionat. Aşa că spuse, precaut:

— Există posibilitatea ca, la bază, universul să fie o închipuire, nu o realitate; şi că, dacă, printr-un procedeu sau altul această închipuire este pusă în mişcare, să apară neantul.

Într-un asemenea moment de disociere distanţa nu mai are nicio valoare.

Nu părea indicat să dezvăluie că acesta era sistemul de coordonare în care – se credea – super-creierul lui Gilbert Gosseyn opera transferul de similitudine dodecimală.

Deşi Gosseyn fusese cât se poate de precaut, ochii săi erau aţintiţi pe faţa lui Patru, căci faţa aceea reflecta reacţiile individului aceluia solid. Pe faţa aceea Gosseyn aproape că putu citi felul în care individul evalua dedesubtul incredibil al spuselor sale. Lua în considerare toate datele. Ajunse, în final, la enigme.

— Da – tonul era plin de îndoială, dar nu furios – dar acela ar fi factorul de legătură între acel punct din spaţiu în care noi eram angajaţi într-o luptă decisivă cu flota duşmanului nostru de moarte şi această zonă din spaţiu unde te aflai tu în capsulă?

Fără-ndoială – gândi Gosseyn după o pauză – capăt mai multe informaţii decât aveam nevoie. Pentru că, iată: luptă 178.000 de nave de luptă Dzan împotriva unui duşman „de moarte”. Sensul era *major* la un nivel dincolo de înţelegerea minţii umane. Era un eveniment în spaţiu-timp care depăşea chiar şi marea bătălie a celui de-al Şaselea Imperiu dintre forţele extraordinare ale lui Enro cel Roşu şi Ligă; pe care Gosseyn Doi reuşise s-o oprească prin uciderea Discipolului.

Implicaţiile acestei descoperiri îi sugerară o idee de o însemnătate la fel de uriaşă; şi cuvintele îi ieşiră de pe buze automat:

— Ce crezi că s-a întâmplat cu duşmanul vostru în momentul acela? Este posibil să fi fost atât de norocoşi încât să-l lăsaţi cu flota lui acolo!?…

— Concepţia ta despre noroc, veni imediat, cu răceală răspunsul, nu corespunde cu a noastră. Dispariţia noastră de la locul luptei înseamnă că vasta noastră civilizaţie… de acolo… se află acum la discreţia unei culturi ostile, lipsită de umanism. Şi noi credem că într-un fel sau altul tu eşti

răspunzător pentru acest dezastru. Aşa că…

Când Vocea Patru tăcu ameninţător, se produse o întrerupere. Vocea unui băiat, subţire, ascuţită, ţipă de undeva din tavan:

— Aduceţi-l aici sus! Vreau să-l văd! Aflu eu ce s-a întâmplat! Discut eu cu el!

Surpriză totală. Şi uimitor ce s-a petrecut atunci. Jos pe podea, toată lumea se ridicase în picioare, şi saluta. Şi rămaseră toţi aşa, în picioare. De lângă Gosseyn, cu o voce brusc întretăiată, Vocea Patru spuse repezit:

— Da, Majestatea Voastră! Imediat, Majestatea Voastră!

Ce întorsătură neaşteptată!… Un băiat rege, cu puteri depline…

Dar Gosseyn gândi: Ce fel de puteri?

4

Era o încăpere aurită. Aceasta fu prima impresie a lui Gosseyn: decoraţia interioară evidenţia culoarea galben-aurie. Podelele de pluş auriu, şi tablourile aurii de pe pereţi… Pereţii păreau a fi de un cenuşiu-argintiu.

Înregistră prezenţa altor culori, folosite pentru contrast. Dar nu era timp să mai observe şi alte detalii. Pentru că, în momentul în care fu introdus în cameră, văzu că la un capăt se afla o mică platformă şi, pe ea, un scaun mare, auriu.

Pe scaunul acela stătea băiatul-împărat.

Câteva zeci de oameni în haine lucioase stăteau de o parte, la o oarecare distanţă. Şi, lucru care-i căzu greu lui Gosseyn când intră în cameră, fu faptul că uşa pe care intrase îl obliga să treacă pe lângă acest grup de curteni.

Aşa că, de fapt, pe ei îi observă mai întâi. După care, trebui să se întoarcă cu privirea la dreapta pentru a-l vedea pe băiatul îmbrăcat într-o costumaţie argintie, strălucitoare, care stătea pe tronul auriu.

Era evident că băiatul îl văzuse pe el şi escorta sa. Pentru că până ce Gosseyn să-l observe, băiatul deja ridicase mâna. Câteva secunde mai apoi, acesta vorbi cu aceeaşi voce de copil, pe care o auzise deja Gosseyn; şi cu aceeaşi furie.

— A trebuit să aşteptăm! spuse vocea piţigăiată. Ce v-a făcut să-ntârziaţi? Unde aţi fost?

Vocea Patru se opri în loc, plin de respect. Faţa sa, văzută din profil, era încordată din cauza nerăbdării nejustificate din întrebare şi a imposibilităţii de a explica unui băiat că era nevoie de timp pentru a parcurge distantele.

— Am venit într-o fugă Maiestatea Voastră, spuse Patru. Şi adăugă repede: După ce l-am convins pe prizonier să se mişte, asta este. A opus rezistenţă.

Lui Gosseyn îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama de implicaţiile acestei acuzaţii. Rostind aceste ultime cuvinte, Patru se absolvise cu abilitate de vină. Şi pasase în acelaşi timp povara pe singura persoana care, probabil, nu se putea apăra de minciuna acea. Şi, ceea ce era şi mai important, era la fel de probabil că fiind deja prizonier, nu se putea afla într-un pericol mai mare, oricum.

Adevărul era, că acolo, în camera de lectură, în momentul în care Patru l-a apucat de braţ, Gosseyn a ştiut că nu trebuia să întârzie nicio clipă. Aşa că, atunci când fusese împins pe uşa de lângă podium, o rupse la fugă de bună voie.

Scurta trecere în revistă a acestor momente fu întreruptă.

— Aduceţi-l aici în faţa mea! porunci vocea piţigăiată. Îi arăt eu lui!

De data aceasta, abia mergeau. Dar creierul lui Gosseyn mai remarcă ceva. Super-creierul său era stimulat. Primea un flux energetic. Diferit. O asemenea senzaţie nu mai fusese percepută de niciun predecesor Gosseyn, a căror memorie o moştenea.

Lucrul acesta îl făcu să-şi schimbe tactica. Intenţionase să fie calm. Să aştepte evenimente. Să suspende analizele şi să amâne, orice decizie de acţiune până ce avea să afle ce-l făcea pe acest băiat să fie periculos pentru adulţi.

În fond, istoria omenirii, pe Pământ, cunoscuse destule cazuri de băieţi care deveniseră moştenitori ai tronului, în timp ce adulţii se ocupau de rezolvarea tuturor

problemelor.

Dar băiatul acesta era altfel.

Şi, din moment ce nu ştia exact care era diferenţa, Gosseyn pusese în funcţiune super-creierul pentru a lua informaţii complete despre corpul băiatului împărat. Era vorba despre o radiografiere mentală completă a fiecărei molecule, atom, electron şi particulă.

Acum băiatul vorbea:

— O să scoatem noi secretele din tine. Până la cea mai măruntă informaţie. Cum ai făcut lucrul acesta cu nava noastră? Aşa că dă-i drumul la gură şi ca să ştii că nu mă joc, o să te ard puţin.

Chiar şi după aceea, Gosseyn nu putu să-şi dea seama exact ce se întâmplase. Căpătase impresia – mai târziu – că energia se concentrase într-o baghetă metalică deasupra capului băiatului şi că energia venea de la băiat.

Totul se desfăşurase prea rapid pentru a putea fi analizat. Şi reacţia sa, fiind preconcepută, se declanşa cu o viteză prea mare pentru a fi înregistrată vizual, auditiv sau analitic.

În acel moment de disociere, super-creierul său transferă corpul băiatului împărat în cuşeta capsulei în care se aflase mai devreme propriul său corp.

Aceea era una dintre zonele din navă pe care le „fotografiase” în scopul unei evadări prin similarizare. Şi alese locul acela pentru băiat pentru că avea saltea. Şi era mai confortabil să te trezeşti acolo decât pe podea.

În cele câteva momente care urmară, în camera tronului se desfăşurară o serie de evenimente.

Bagheta energizată de pe tron se aprinse şi o flacără ţâşni din ea. Flacăra se izbi de tavan cu un pocnet. Alături de Gosseyn, Patru scoase un ţipăt de spaimă. Şi la stânga sa şi în spate se auzeau icneli care nu puteau veni decât de la curteni.

În faţa lor, tronul rămăsese fără ocupantul lui. Băiatul împărat dispăruse.

Se scurseră vreo zece secunde.

Fu o perioadă distinctă de timp. Fiecare secundă fu aproape palpabilă pentru că nu se auzea absolut niciun sunet, nicio mişcare. Ştia, totuşi, că mai erau oameni în încăpere. Şi, deşi termenul nu avea înţeles în sens lărgit, Gosseyn deduse că exista un „*sentiment*” în sinea susţinătorilor şi discipolilor tânărului împărat, corelat cu un fel de… groaznică pauză.

Tăcerea se încheie brusc. Câţiva se străduiau să respire.

Pentru Gosseyn fuseseră câteva secunde foarte valoroase. Pe timpul acestei pauze avusese timp să-şi dea seama că ar face bine să hotărască felul în care i-ar putea face pe oamenii aceia să realizeze ce se întâmplase fără să fie acuzat.

Era un plan, dar încă nu-i venise în minte nici măcar o idee despre cum ar putea să sune explicaţia.

Pentru moment, nu dispunea decât de o înregistrare involuntară a evenimentelor; Stând acolo, folosi timpul pentru a încerca să-şi amintească detaliile.

Super-creierul său detectase un curent de particule. În acele fracţiuni de secundă când se pornise curentul… înainte ca el să capete forţa maximă pe care ar fi avut-o cu o milionime de secundă mai târziu. Fusese neaşteptat, desigur, deoarece îşi dăduse seama cât de periculos era băiatul-împărat.

Toate particulele acelea erau deviate către bagheta energetică din spatele băiatului. Şi energia rezultantă produsese aprinderea şi zgomotul acela ca un fâşâit.

Realitatea neaşteptată, incredibilă, era că aici, în băiatul acesta, se afla ceva de acelaşi ordin de magnitudine cu super-creierul lui Gilbert Gosseyn. Tânărul împărat avea un echipament în capul său echivalent cu un surplus de creier. O cantitate specială de celule pe care nu o posedau fiinţele umane obişnuite.

Din nefericire nu era un simplu mecanism defensiv. Opera prin control direct al energiei, care putea fi

îndreptată asupra unei ţinte. Intenţia declarată a băiatului fusese să-l ardă pe Gosseyn „puţin”. Limitarea implica un fel de consideraţie morală. Care sugera de asemenea că existase cândva, în educaţia anterioară a băiatului, o tentativă de a-i impune restricţii.

Era evident, acest copil nu omoară în mod automat pe cei care-l supărau. Se mulţumea să-i rănească şi în felul acesta să-i înfricoşeze. Era atotputernic, în felul său, dar nu atât de nebun cum păruse.

Concluzia: se mai putea face ceva.

Era o evaluare făcută în grabă… care se completă atunci când Gosseyn îşi dădu seama că ceilalţi îşi reveneau după şocul suferit…

Alături de el, Patru se îndreptă de spate şi se întoarse. Gosseyn uşurat, se întoarse şi el. Tocmai la timp pentru a vedea pe Patru înclinându-se în faţa curtenilor dintre care unii – observă Gosseyn cu întârziere – erau în uniforme.

— Draydart Duart, spuse Patru, vrei să preiei comanda?

Urmă o pauză. Şi, evident, toată lumea în afară de Gosseyn ştia cu cine vorbise Patru. Căci, atunci când se hotărâră să se mişte, unul dintre oamenii în uniformă ieşi din grup şi se îndreptă spre Patru şi Gosseyn. Ceilalţi curteni rămăseseră în acelaşi loc unde stătuseră de la început.

Bărbatul care ieşi din faţă purta uniformă roşcată. Partea de sus a uniformei strălucea de bucăţi de metal pe care pe Pământ, Gosseyn le-ar fi luat drept decoraţii. Tot pe Pământ, bărbatul în uniformă ar fi avut cam patruzeci de ani.

Şi, din moment ce Patru îi oferise comanda, era într-adevăr un personaj cu o poziţie înaltă.

Gosseyn se aştepta ca ofiţerul şi Vocea Patru să aibă o discuţie. Dar, când acesta se apropie, militarul i se adresă lui Gosseyn.

Vocea sa avea o notă neaşteptată de rugăminte în ea atunci când spuse:

— Mai trăieşte?

Faptul că i se vorbise direct; că era făcut răspunzător în mod direct şi automat – îi dădea lui Gosseyn posibilitatea să-şi pună în aplicare planul de autoprotejare pe care-l făcuse deja.

Spuse:

— Aceasta pare să fie o zonă specială din spaţiu, pentru care aveţi o afinitate deosebită. Am avut impresia, atunci când a dispărut împăratul, că ceva din interiorul corpului în care am fost găsit a fost cumva activat de energia controlată de creierul special al împăratului.

— Aşa că acum, îşi continuă el minciuna şi extinzându-şi explicaţiile, s-ar putea să avem un prim indiciu despre felul cum aţi ajuns aici de acolo de unde vă aflaţi. Este posibil ca Majestatea Sa să fi fost angajat într-o acţiune de pedepsire în momentul dinaintea Marii Tranziţii?

Şi încheie:

— Cred că ar fi mai bine să trimiteţi o gardă de onoare în laboratorul unde ţineţi capsula spaţiala. Cred că băiatul… a… Majestatea Sa se află acolo.

— Ddd… ar, îngăimă ofiţerul, am crezut că ar putea Îi periculos s-o ţinem la bord. Aşa că – împăratul era negru la faţă – am hotărât s-o lansăm în momentul în care aţi părăsit laboratorul.

Acesta fu un al doilea puternic şoc.

Cât de repede pot reacţiona oamenii? Observaţiile făcute cu metodele Semanticii Generale stabileau că o reacţie a talamusului putea fi aproape instantanee… Muşchii se contractă când apare o ameninţare. Trupul tresare şi pulsează. Vocea poate rosti sunete sau cuvinte.

Cât de puternice erau aceste reacţii? Asta depindea desigur, de cât de multă activitate corticală era încorporată în aceste prime reacţii.

După câte putu constata Gosseyn, prea puţin din cortex era implicat în ceea ce observă pe parcursul acelor prime momente, după ce militarul rostise fatidicele cuvinte. Vreo

zece voci ţipaseră aproape instantaneu. Unii se învârteau în loc. Câţiva ţâşniră în fugă pe lângă Gosseyn. Dacă fuga lor avea într-adevăr o ţintă, atunci se pare că se îndreptau spre tron. Dar de fapt, fuga lor încetă înainte ca ei să ajungă acolo. Se opriră din fugă şi-ncepură să se-nvârtă şi ei în loc.

Reacţiile ţineau direct de talamus. Dar o altă posibilitate îi veni în minte lui Gosseyn. Aceştia erau oameni trecuţi prin multe încercări. Aici se aflau nişte oameni atât de obişnuiţi cu tratamente dure şi cu duplicitatea încât, evident, nu trebuiau să simtă decât uşurare dacă băiatul împărat era îndepărtat pentru totdeauna. Şi totuşi…

La fel de evident, dacă împăratul mai putea fi încă salvat, atunci fiecare trebuia să aibă grijă ca, pentru ochii celorlalţi, să arate că a manifestat o sinceră îngrijorare. Probabil că la fel de important pentru viitorul acestor curteni, orice s-ar fi întâmplat, ar fi existat un alt moştenitor, care mai târziu avea să-i aprecieze pe cei loiali. După care obişnuiţii turnători ar da buzna să raporteze despre cei nepăsători.

Pentru Gosseyn, care avea problemele sale personale, detaliile reacţiilor diferiţilor indivizi nu aveau nicio importanţă. Avu puternica senzaţie că propriul său viitor ar fi mult mai sigur dacă băiatul ar fi încă în viaţă. Aşa că urmă o regulă simplă: predecesorii săi Gosseyn observaseră că atunci când se ivea o criză, armata prelua controlul.

Aşa că, nimic mai simplu, îşi concentră atenţia asupra ofiţerului care-l chestionase: Draydart Duart, al cărui grad era cu siguranţă un fel de Comandant General.

După cum anticipase, Draydart îşi reveni repede din şocul iniţial. După care se răsuci brusc şi se-ndreptă spre o porţiune de perete de lângă tronul imperial. Ajuns acolo, trase draperiile la o parte. Atinse un dispozitiv din perete. Şi începu să vorbească.

Precizia mişcărilor sale trebuie să fi fost remarcată de ceilalţi. Pentru că, în mod progresiv, tăcerea se instala în

cameră. Curtenii, elegant îmbrăcaţi, rămaşi în aşteptare încetară să se mai învârtă şi să comenteze între ei.

Aşa că vocea lui Draydart se putu auzi în timp ce, în mod evident, îşi încheia ordinele.

— Acţionaţi imediat. Şi fiţi, cu foarte multa grijă!

După ce încheie astfel, ofiţerul lăsă draperiile să cadă la loc. Şi veni înapoi. Şi bărbatul acela de patruzeci de ani, încă suplu, se îndrepta spre locul unde aşteptau Gosseyn şi Patru. Când ajunse lângă ei, păru să li se adreseze amândurora atunci când spuse;

— Normal, instrumentele noastre au înregistrat traiectoria capsulei. Acum a fost localizată, şi este pe cale să fie adusă din nou la bord.

Apoi adăugă:

— O echipă specială de savanţi va deschide capsula şi-l vor însoţi pe împărat acolo unde va fi cel mai bine pentru el.

Încheie, vorbind acum direct cu Gosseyn:

— Nu sunt sigur că e bine să te afli aici când se întoarce împăratul.

Era interesant pentru Gosseyn faptul că Draydart putea vorbi de parcă grija pentru băiat, salvarea lui, şi de a fi dus unde „era mai bine pentru el” erau de la sine înţelese ca şi faptul că era atât de sigur de revenirea acestuia pe tronul său.

Probabil că totul avea să fie hotărât în momentul salvării. Dar pentru situaţia lui Gosseyn exista o soluţie simplă.

— De ce să nu-l întrebi, spuse el, la timpul potrivit, pe Majestatea Sa dacă doreşte să fiu prezent?

Urmă o clipă de tăcere. Ei se uită la faţa ofiţerului fiindu-i evident că se petrecea o modificare în gândurile acestuia. Preluând controlul, Draydart manifestase o superioritate militară totală asupra civililor. În mod automat, această atitudine îl plasase pe băiat, în mintea sa, în categoria victimelor, care trebuiau mutate şi manevrate pentru binele său conform planurilor lui Draydart, care erau cele mai

bune. Exact cum împăratul nu fusese întrebat dacă doreşte să fie salvat, la fel, în primele momente după aceea, avea să fie tratat conform regulilor şi regulamentelor.

Tăcerea fu întreruptă.

— Desigur, fu de acord super-comandantul.

Salvarea dură cam douăzeci de minute. În acest răstimp, toată lumea stătea, ciudat de tăcută, şi aştepta. Oamenii păreau să privească, dar nu unul la altul, ci undeva în depărtare.

Brusc, se făcu din nou auzită vocea aceea de băiat, dintr-un difuzor ascuns în tavan:

— Da, vreau ca acela să fie de faţă. Nu-l lăsaţi să scape!

Gosseyn hotărî că „acela” trebuia să fie el. I se păru că tonul împăratului nu sunase prea favorabil.

După ce îşi termină gândul, vocea unui bărbat spuse din tavan:

— Draydart Duart, verifică…

Cuvântul care urmă îi era necunoscut lui Gosseyn. Suna cam ca „vuiet”.

Ofiţerul puse repede mâna pe una dintre decoraţiile de pe umărul stâng al uniformei sale. Obiectul mic, strălucitor pe care puse mâna se afla prins de un lănţişor. Draydart ridicase obiectul la ureche. Şi părea că ascultă. După numai câteva secunde lăsă mica decoraţie argintie să cadă la locul ei.

După asta, se răsuci către grupul de curteni şi spuse:

— Trebuie să ne mutăm în…

Iarăşi fusese folosit un cuvânt pe care Gosseyn nu-l înţelese. Acesta suna ca „şnur”.

Dar înţelesul esenţial era evident. Următorul interviu avea să fie în altă încăpere.

Probabil, se intenţiona ca aceea să fie o încăpere în care prizonierul – Gilbert Gosseyn – avea să fie confruntat cu nişte sisteme defensive mai eficiente. Amintindu-şi cum activitatea super-creierului său fusese înregistrată de aparatele lor de două ori, Gosseyn avu sentimentul

neplăcut că noi dispozitive de protecţie vor fi puse la dispoziţie pentru a-l apăra pe împărat de tot ce ar fi putut să facă împotriva lui, în momentul acela.

Cum singurul său scop major era să se apere şi, poate; să capete mai multe informaţii, era evident că momentul în care trebuia să ia o hotărâre finală, sosise.

5

Din moment ce nu mai avea planuri în legătură cu „Majestatea Sa”, Gosseyn hotărî că nu avea niciun rost să facă o fotografie dodecimală a vreunei porţiuni din sala tronului.

Adevărul era că, dacă din cine ştie ce motiv s-ar fi întors într-o asemenea zonă importantă, lucrul acesta ar fi părut suspect oricui; şi atunci nicio scuză n-ar mai fi fost valabilă pentru acoliţii împăratului. În momentul de faţă, erau de părere că le-ar putea fi de folos pentru a afla ce cauzase transferul flotei lor într-o zonă necunoscută a spaţiului. Necunoscută pentru ei şi, de fapt, necunoscută şi pentru el. Aşa că şi el avea lucruri pe care trebuia să le afle.

Prima informaţie, imediat căpătată, era una minoră. Dar, oricum, Gosseyn înregistra cu atenţie că era condus, chiar în sala tronului, de-a lungul unui coridor, către o încăpere cu lifturi. Unul dintre acestea îl urcă – estimă el – echivalentul a opt etaje. Apoi fu condus de-a lungul unui alt coridor, înţesat de gărzi în uniforma cenuşie, fiecare gardă luând poziţia de drepţi şi salutând atunci când Draydart trecea pe lângă el.

Încăperea în care ajunseră foarte curând părea să fie destinată recepţiilor cu caracter social. Se aflau acolo mici canapele, fotolii confortabile şi mese; numeroşi curteni se înghesuiseră în celelalte lifturi şi merseră în spatele lui Gosseyn şi al celor doi însoţitori ai săi – comandantul militar

şi Patru – ocupând poziţii în picioare pe lângă scaune.

Păreau să mai fie şi alte câteva intrări în această mare încăpere. Din locul unde se oprise, în spatele lui Draydart, Gosseyn putea să vadă o parte dintr-un alcov care fără îndoială, ducea undeva. Mai existau trei uşi acoperite cu draperii, câte una de fiecare perete. Acestea se adăugau celei prin care intrase el.

Aşadar, iată-l aici… aşteptând. Gosseyn nu simţi în mod deosebit nevoia de a-şi pregăti dinainte răspunsurile la cel de-al doilea interogatoriu. Dar se simţea destul de nefericit – ce pierdere de vreme! Toţi aceşti oameni, ca şi el, evident implicaţi, ei în felul lor, el într-al lui. În nişte evenimente nemaipomenite, dar aşteptând acum după un băiat-rege de la care nu se puteau aştepta decât să le facă noi necazuri.

La câteva momente după această reacţie negativă a sa, băiatul intră cu paşi repezi prin alcov. În mod surprinzător, puţin după ce intrase, copilul-împărat şovăi de mai multe ori vrând parcă să se oprească. Apoi, părând că luase o decizie de ultim moment, păşi înainte şi se opri la câţiva paşi de Gosseyn.

În felul ei, ţinând cont de cele întâmplate, era o acţiune curajoasă. Şi ochii lui exprimau tot curajul atunci când îl fixă pe prizonier. Brusc, faţa i se contorsionă.

— Ce ai făcut? Ce mi-ai făcut?

Era un atac. Vocea era piţigăiată, furioasă, îndrăzneaţă. Totuşi, după un moment, Gosseyn simţi că această îndrăzneală era de altă factură; şi pe loc, situaţia păru mai puţin ameninţătoare decât… mai devreme… în sala tronului.

…Ca şi cum scurta şedere a băiatului – rege în întunericul din capsulă – i-ar fi declanşat, pentru prima dată în atâţia ani… precauţia.

— Majestatea Voastră – Gosseyn vorbi calm – propunerea mea este ca, până ce savanţii tăi află cum operează capacitatea ta specială de control a energiei în această zonă din spaţiu, foloseşte-ţi surplusul de creier numai când

este absolut necesar.

Spre surpriza lui, băiatul tăcu. Să însemne oare că-ncepea să gândească raţional?

Răspunsul la întrebarea aceea, constată neplăcut Gosseyn, conţinea câteva aspecte negative. Cortexul uman, unde se vedea că se află raţiunea – şi el credea că aşa este – necesita cam 13 ani de timp pământean pentru a se dezvolta, fizic, complet.

Dar, vai! Băiatul-rege, se putea vedea cu uşurinţă, avea vreo 12 sau 13 ani. Cinci ani, sau mai mult, trebuiau să treacă înainte ca el să aibă echipamentul de – creier complet. Şi totuşi, băieţii de 12 ani erau impulsivi, puteau învăţa. Puteau să prindă din zbor idei. Puteau învăţa mai ales să-ncerce să se stăpânească.

Poate chiar acum, băiatul acesta primea prima lecţie de autocontrol.

În sinea sa, Gosseyn oftă, vag optimist. Pentru că, amintindu-şi de curtenii înfricoşaţi, de militarii servili şi, de fapt, de toţi cei pe care-i întâlnise până acum, era şi timpul.

Cât durară aceste gânduri intime ale lui Gosseyn, băiatul rămase tot acolo, în picioare. Faţa-i încă era puţin contorsionată.

Şi nu mai exista nicio îndoială: ceva urma să se întâmple.

Putea oare Gosseyn Trei să facă ceva pentru a canaliza pe un făgaş acceptabil ciudata combinaţie de curaj şi putere a creierului incomplet cu care se confrunta în persoana acestui tânăr care, prin moştenire, avea dreptul să comande cei 178.000 de oameni de pe această navă de război?

Stând acolo, Gosseyn îşi dădu seama care era adevărata cauză a nesiguranţei sale: nu avea o experienţă de viaţă personală care să-l ajute să înţeleagă ce-ar putea face un băiat de 12 ani.

Nu-şi amintea nici el, nici predecesorii săi, să fi fost vreodată băiat. Desigur, acei predecesori, fiind pe Pământ, sau pe alte planete ocupate de oameni, văzuseră copii în

diverse împrejurări: şi memoria lor se afla acum în mintea lui Gosseyn Trei.

Dar ce văzuseră ei fuseseră mai ales copii care se jucau. Copii întrecându-se în jocuri sportive. Aceasta era informaţia de bază acum. Întrecere în cadrul unor jocuri de tot felul.

Asta trebuia să fie.

Fusese o scurtă trecere în revista a situaţiei. Aşa că, brusc fără să mai aştepte reacţia creierului neajuns la maturitate, renunţând la politeţea impusă faţă de acest supradotat, Gosseyn vorbi fără să mai aştepte să i se dea permisiunea.

— Pun pariu că pot să-mi ţin respiraţia mai mult ca tine.

În încăpere se făcu o linişte perfectă. Gosseyn Trei avu timp să remarce cum cei prezenţi, aflaţi în uniformă sau curtenii înţepenesc şi devin – da – speriaţi.

— Pun pariu că nu poţi, spuse băiatul-împărat.

După care, fără a mai aştepta, trase puternic aer în piept. Îşi lărgi plămânii. Îşi umflă obrajii.

Şi Gosseyn, reacţionând imediat, făcu la fel.

Şi iată-i aşa pe amândoi. La început bărbatul gândi: „Ei, bine, acesta este aproximativ un minut câştigat înainte – înainte de ce?”

Probabil că pentru aproximativ şaizeci de secunde amânase o întrecere cu implicaţii mai serioase: super-creierul lui Gosseyn în întrecere cu ceea ce era, se pare, o putere a creierului, echivalentă, pe care o posedau foarte puţini oameni, de oriunde ar fi venit acei oameni; unul dintre posesori fiind un băiat.

Cu fiecare secundă care trecea, Gosseyn devenea tot mai conştient de cât de idioată trebuia să pară această mică întrecere pentru privitori. Dar, bineînţeles, din moment ce împăratul era implicat, nimeni nu îndrăznea să i se opună.

Aşadar, stăteau cu toţii acolo, îngheţaţi, nemişcaţi ca şi cei doi competitori. Dintre cei aproape treizeci de oameni,

fără a mai pune la socoteală gărzile din spate, numai trei. deşi nici ei nu făceau nicio mişcare, păreau să privească situaţia speculativ.

Gosseyn putea să-l vadă pe Draydart şi pe Patru şi pe un al treilea individ de lângă ei, toţi cu feţele reflectând o analiză interioară a situaţiei. Văzându-l că se uită la ei îşi mutară privirile în altă parte. Apoi, cel de-al treilea individ se răsuci şi căutând să-i prindă privirea lui Gosseyn, îşi mişcă buzele şi formulă cuvintele: „Lasă-l pe împărat să câştige”.

Aceasta era problema la care Gosseyn începuse să se gândească.

Cum ar fi mai bine să procedeze cu băiatul? O privire aruncată împăratului îl făcu să observe ochii acestuia ieşiţi în afară, cu faţa foarte încordată.

Era momentul să ia o hotărâre. Pufăind, Gosseyn îşi dădu drumul la respiraţie. Şi aproape imediat băiatul făcu la fel. Dar ţipă încântat:

— Am câştigat! Am câştigat!

Gosseyn care dispunea de un cortex complet dezvoltat – cel puţin aşa considera el – rumegase însă alte câteva idei. De aceea, după ce îşi normaliză cât de cât respiraţia, îşi recunoscu înfrângerea zâmbind, şi zise:

— Este puterea celor tineri. Dar pun pariu că sunt alte jocuri la care pot să te întrec.

Simpaticul copil mai avu nevoie de câteva exerciţii de respiraţie. Dar faţa i se luminase deja.

— Pun pariu că nu poţi să mă baţi la Scroob, spuse în cele din urmă puştiul de 12 ani. Mama nu mai vrea să joace cu mine pentru că sunt prea bun pentru ea.

Gosseyn spuse:

— Va trebui mai întâi să văd ce fel de joc e acela, înainte să te contrazic. Dar poate c-am putea juca o tură după ce mi se va da o cameră de locuit şi şansa de a mânca ceva. Adăugă: De fapt este timpul să se ia o hotărâre şi să fiu tratat ca un musafir, nu ca un prizonier, din moment ce, te

asigur, sunt foarte doritor să-i ajut pe savanţii voştri cu tot ce pot.

Era singura modalitate la care se putea gândi pentru a amâna o provocare imediată. Şi, evident, dacă putea primi cele ce ceruse, era foarte bine.

Se bucură, apoi să vadă că ceilalţi respirară cu toţii uşuraţi când băiatul zise:

— Bine, mai târziu.

După asta, împăratul se întoarse către bărbatul care îi şoptise lui Gosseyn „lasă-l să câştige” şi-i spuse, cu vocea sa de copil, dar cu fermitate:

— Breemeg, găseşte-i o cameră de locuit în… (aici spuse un aii cuvânt necunoscut; ceva cam ca „polomar”.) Apoi, continuă băiatul, după ce a mâncat, să-l aduci la… stabiliment.

Aşa păru să fie pronunţat ultimul cuvânt: Stabiliment. Curteanul Breemeg se înclină:

— Foarte bine, Majestate, totul se va face imediat.

Tânărul împărat se răsuci să plece:

— Eu o să fiu acolo.

Gosseyn stătu liniştit, dimpreună cu ceilalţi, până ce băiatul intră în alcov, după care se făcu nevăzut.

6

Porniră spre... Polomar... cât putură mai curând. Ca şi cum ghidul său, curteanul Breemeg, ar fi considerat – ca şi ceilalţi ghizi dinaintea lui – că acest interludiu era mai bine să fie cât mai scurt.

În timp ce păşea grăbit pe un alt coridor lung, aproape alergând, Gosseyn profită de ocazie pentru a arunca o privire însoţitorului său. Profilul lui Breemeg, serios, concentrat, avea acelaşi nas ascuţit, puţin cam mare, pe care-l văzuse şi la ceilalţi, culoarea pielii era cam la fel cu a albului ochilor de pe pământ, dar ceva era puţin deosebit: poate că era prea albă, aproape lipsită de sânge. Claia de păr auriu de pe cap părea să fie comună pentru o parte dintre oamenii de aici, ceilalţi având părul castaniu, ca al lui Patru.

În momentul acesta faţa lui Breemeg prezenta un maxilar încleştat şi ochii îngustaţi, ca şi cum omul ar fi fost preocupat de un gând neplăcut.

Cum Gosseyn nu putea şti care-i erau gândurile până ce acesta nu le-ar fi dezvăluit, nu-i rămase decât să-şi continue drumul în mare grabă. Şi nu fu deloc surprins când, foarte curând, el şi Breemeg pătrunseră pe o uşă în – asta trebuia să fie – Polomar.

O grădină interioară. Copaci pitici. Arbuşti. Ceva care arăta a iarbă. Probabil acesta fu primul gând care-i veni – o seră mare, la bordul acestei nave uriaşe.

Făcu alte înregistrări fugare – tavane înalte, uşi pe jumătate ascunse, zeci de uşi, parţial vizibile în spatele tufişurilor. Uşile se aflau în capătul îndepărtat al grădinii. În mijloc, mai la stânga – zărită în fugă – se afla un ochi de apă.

Un bazin? Nu putea fi sigur. Pentru că, aproape în acelaşi moment în care el şi ghidul său trecură pragul uşii duble, pe care o deschisese Breemeg, şi păşiră în grădină, omul zise:

— Ei bine, domnule Gosseyn, acum ştii care e problema adulţilor aflaţi la bordul flotei Dzan. Trebuie să ne petrecem orele de veghe într-o servitute umilitoare, care ne înfurie şi ne îmbolnăveşte, faţă de un copil nebun care dispune de un control special asupra energiei brute.

Neaşteptate vorbe. Dar, pe de altă parte, nu foarte neaşteptate. Predecesorii Gosseyn întâlniseră şi-i observaseră pe veterani. Aşa că, acum, tăcut, când auzi cuvintele pline de amărăciune, Gosseyn dădu din cap nefericit. Se gândi: „Sunt pe cale să aud o tentativă de a mă implica în politica secretă a unui grup de rezistenţă – şi bineînţeles că răspunsul la ceastă discuţie, conform Semanticii Generale, trebuia să fie – ei care?”

Evident, ceva legat de supravieţuire.

Se gândi: „…Mă aflu pe nava aceasta, încă – şi m-am hotărât să rămân – nu pentru că intenţionez să trec de partea cuiva, sau să-mi fac prieteni, ci pentru a afla ce întâmplare a făcut ca nişte oameni să ajungă în apropiere de capsula spaţială unde eu aşteptam într-o stare specială de existenţă latentă.

Lucrul acesta trebuia să rămână în continuare de cea mai mare importanţă pentru el, faţă de orice problemă pe care nobilimea Dzan o avea cu monarhul său. Numai dacă…

Era bine de ţinut minte că locatarul unei capsule, care fusese capturat – Gilbert Gosseyn – primise acum o informaţie secretă: cineva, sau un grup, urau puterea imperială atât de tare probabil, încât să dezvăluie acea ură

cu intenţia de a-l folosi pe noul venit împotriva tânărului împărat.

Şi dacă s-ar dovedi că nu doreşte să se implice în mod conştient, ce ar face atunci complotiştii?

Ar hotărî că trebuie redus la tăcere?

Era posibil, dar foarte puţin probabil. Pentru că, dacă ar fi capabili de crimă, atunci ar fi mai simplu să-l ucidă pe băiat şi să dea vina pe acest individ străin, misterios, care fusese adus la bord împotriva sfatului complotiştilor. Cam asta putea fi treaba.

Gosseyn îşi dădu seama că zâmbea cu amărăciune. Adevărul era, gândi el, că ar trebui timp ca lucrurile să ia amploare. Aşa că răspunsul său preliminar trebuia să fie… întrebări.

Prima întrebare pe care o puse părea departe de scopul plănuit al interogatoriului. Dar avea rostul ei.

— Tatăl tânărului împărat – ce s-a întâmplat cu el?

Se aflau aproape de una dintre uşi. Cuvintele părură să aibă un oarecare impact pentru că Breemeg se opri.

Simultan întinse mâna şi-l apucă strâns de braţ pe Gosseyn.

Gosseyn luă atingerea ca un semn pentru a se opri. Aşa că se opri şi el. Apoi, încet, se-ntoarse cu faţa la celălalt. Şi adăugă la spusele de mai înainte:

— Presupun că băiatul a moştenit această poziţie de la părintele decedat.

În timp ce vorbea, privi faţa lui Breemeg. Şi astfel văzu buzele subţiri strângându-se şi devenind şi mai subţiri, dacă asta mai era posibil. Apoi buzele se destinseră. Faţa se schimonosi într-un rânjet când Breemeg rosti răguşit:

— S.O.B.-ul acela!

Era un răspuns care nu lăsa nicio îndoială. Neaşteptata dezvăluire a sentimentelor acestui individ ar fi trebuit să constituie un pericol de moarte pentru el – de-acum înainte.

Gosseyn rămase tăcut, şi aşteptă o clarificare a cuvintelor care puteau explica sentimentele puternice

împotriva tatălui absent al împăratului. Fără aceste informaţii adiţionale nu era uşor să facă legătura între acest individ plin de ură şi seninul, serviabilul curtean care avusese înţelepciunea de a-l sfătui pe Gosseyn să-l lase pe împărat să câştige în concursul de ţinere a respiraţiei.

Şi, desigur, ar fi la fel de dificil să hotărască ce metodă, derivată din Semantica Generală, putea fi folosită pentru a fi stăpân pe situaţie. Soluţiile impuneau ca persoana care avea de rezolvat o problemă să înţeleagă situaţia în care se afla.

Secundele treceau, şi Breemeg stătea acolo, privindu-l fix. Aşa că lui Gosseyn i se păru că era timpul să facă ceva practic; el neavând nimic comun cu realitatea emoţională care-l ţinea nemişcat pe celălalt.

Ceea ce spuse el, avea legătură cu realitatea sa, mult mai simplă:

— Cât mai e până să ajung la Stabiliment?

— Uhhh! făcu Breemeg.

Daca aşa ceva era posibil, omul păru să se albească şi mai tare la faţă. Părea că se-ntoarce de foarte departe din gândurile sale intime spre realitatea din jur. Brusc, degetele sale se strânseră pe braţul lui Gosseyn. Şi-l traseră.

Direcţia în care-l trăgeau era o uşă în faţa lor. Şi, dintr-odată – aşa pur şi simplu – îşi recăpătase aerul de naivitate.

Curteanul fu acela care vorbi calm:

— Mai bine te-aş duce înăuntru, să fii hrănit. Majestăţii Sale nu-i place să aştepte după cum cred că deja ştii.

Exista iarăşi un ţel, care avea să ducă la căpătarea de noi informaţii. Câteva momente mai târziu, uşa fu deschisă de Breemeg cu mâna liberă, care manevră ceva ca un zăvor, sau o închizătoare automată.

Uşa se deschise spre interior. Imediat, Gosseyn zări o podea cu covoare, o canapea verde şi un fotoliu mare, verde, cu câteva mese într-o parte. Şi atunci, din direcţia aceea – unde se aflau mesele – glasul Vocii Doi spuse:

— Intră, intră, domnule Gosseyn, noi – am pregătit deja,

totul.

Într-un fel fu surprins să audă vocea aceea cunoscută, deşi nu era o surpriză neplăcută. Dar, până ce Gosseyn trecu pragul şi pătrunse în cameră, savură deja cuvântul „noi” rostit de Vocea Doi. Îl văzu deci pe Vocea Doi şi-apoi, trecând printr-un pasaj într-o încăpere mai mică, îl zări pe Vocea Unu, despre care socoti că se afla în legătură cu un număr de alţi indivizi, persoane care fuseseră deja acomodate cu interiorul care-i fusese rezervat.

Spuse doar „Salut” lui Doi şi-i făcu semn lui Unu. Cât durară aceste scurte formalităţi, simţi mereu în spatele lui prezenţa lui Breemeg. Aşa că nu se găsi nepregătit când curteanul spuse pe tonul unui superior care se adresează unui subordonat:

— Domnule Onda, ce aţi pregătit pentru musafirul nostru?

Era deci pe cale să afle nume. Sau – cum se dovedi – numai un nume. Dar şi-atât era de-ajuns.

Vocea Doi – Onda – spuse pe un ton care dovedea că-şi accepta rolul de grad inferior:

— Domnule, am testat chimic fluidele care erau folosite în capsulă pentru hrană, uh! a musafirului nostru. Şi am pregătit o supă care combină elementele hrănitoare pe care le-am determinat.

El era cel mai solid dintre cei doi bărbaţi – cu excepţia capului, care era alungit, în timp ce Vocea Unu avea o faţă pătrată. Onda era cel mai în vârstă dintre cei doi. Acum spuse, aproape scuzându-se:

— Va fi nevoie de alte câteva ore pentru a pregăti o mâncare mai substanţială.

Breemeg acceptă explicaţia cu o mişcare a capului. Apoi îl luă de braţ pe Gosseyn:

— Haide să-ţi arăt locuinţa, spuse el.

Era prima confirmare verbală că ajunsese, într-adevăr la prima din destinaţiile sale. Probabil, aici avea să locuiască atâta vreme cât se afla la bordul navei.

Gosseyn hotărî ca, pentru moment, să nu facă planuri despre cât avea să stea la bord. Această decizie avea să fie discutată cu îndepărtatul său alter-ego.

Ceea ce urmă fu un tur rapid printr-un dormitor cu o baie alăturată, apoi o încăpere mică, o combinaţie între birou şi sufragerie – cel puţin aceasta era părerea tacită pe care şi-o făcu despre locuinţă; ce făcea din această încăpere – birou, era ceva ce semăna cu un ecran de televizor şi alte echipament electronic aflat fie pe un perete, fie pe rafturi ataşate de acel perete; şi mai era un scaun şi o masă; şi la capătul ei o masă lustruită, care putea fi o masă pentru servirea mesei. Un număr de scaune se afla rânduit în încăpere.

Presupunea că era normal ca identificările sale să reflecte ideile pământene despre asemenea lucruri, şi chiar aşa se întâmplă cu apartamentul, care semăna cu locuinţele din întregul sistem solar. Asemănarea era valabilă şi pentru cea de a patra încăpere, care avea aspectul unei bucătării, dotată cu ceva ce semăna cu o plită pentru gătit; şi o masă mică, având un scaun alături pe care Vocea Unu aşezase deja un vas aburind ce conţinea o supă verde-maronie.

Mai erau şi alte obiecte, inclusiv rafturi şi sertare. Dar scopul pentru care fusese pusă supa era atât de evident, încât, când Onda îi arătă un scaun pe care să stea, în faţa vasului, se execută automat şi nu mai aştepta nicio surpriză plăcută.

Aşa că vorbele rostite după aceea, veniră ca un şoc.

Era o întrebare rostită de Onda:

— Domnule Onda, înaintea de a pleca, poate aveţi de făcut vreo observaţie în legătură cu deficienţa de care am amintit mai devreme, în legătură cu domnul Gosseyn.

Curteanul, care stătuse în picioare mai la o parte, se apropie:

— Legătura întreruptă? întrebă el.

— Da, domnule.

Tăcere.

„Semantică Generală”, gândi Gosseyn mâhnit… unde eşti când am nevoie de tine?”

Nava aceasta şi locuitorii ei continuau să-l confrunte cu situaţii neaşteptate… Deficienţa! Legătura întreruptă! – erau implicaţii vagi, neplăcute*;* şi nu era nimic de făcut decât să aştepte şi să afle ce însemnau.

Văzu că Breemeg trecuse în partea cealaltă a mesei şi se uita la el. Spuse:

— După părerea ta, stai bine cu sănătatea? Ai vrea senzaţie de slăbiciune, sau că-ţi lipseşte ceva? Cum te simţi fizic, după atâta activitate care a urmat anilor de captivitate în stare latentă?

La prima vedere, părea o întrebare normală, şi Gosseyn constată că se simţea uşurat. Normală – gândi el – cu excepţia sensului negativ al lui „deficienţă” şi „legătură întreruptă”.

Gândindu-se la asta, rosti cu precauţie!

— Îmi pare că sunt într-o condiţie fizică bună. De ce întrebi?

Breemeg făcu semn cu capul spre Onda:

— Spune-i tu.

Cel mai solid dintre cei doi savanţi – cum credea Gosseyn că sunt – dădu şi el din capul său alungit, spunând:

— Una dintre legăturile tale de la sistemul de întreţinere a vieţii din interiorul capsulei a fost ruptă. Analiza celor două capete ale rupturii, dintre care unul era conectat la terminaţiile unui nerv de la gâtul tău, arată că ruptura s-a produs cu multă vreme în urmă.

— Aşadar – dădu din umeri – ceva de care cineva a considerat că e nevoie pentru a te ţine în bună formă în spaţiul acela închis, lipsea de ani de zile.

Apoi, întrebă din nou:

— Nu ai observat nimic?

Gosseyn făcuse deja o trecere rapidă în revistă a activităţilor sale din momentul în care se trezise şi de data

aceasta Semantică Generală îi veni în ajutor, acum când îi fusese pusă o întrebare directă: Nu mai avea nevoie să reexamineze ceea ce fusese deja evaluat. Dădu simplu din cap:

— Mă simt vioi şi puternic.

— Ei bine, spuse Onda, îndoindu-se, este greu de crezut că cei care au construit asemenea echipament ar fi inclus ceva care nu era vital pentru supravieţuire. Aşadar… (îşi îndreptă spatele solid) sfatul meu este că, odată ce observi o neregulă cât de mică, să raportezi imediat, şi poate că vom reuşi să facem ceva pentru a completa elementul care lipseşte.

Gosseyn dădu aprobator din cap.

— Este interesul meu să fac aşa.

— Este vorba de ceva electric. Vocea Unu vorbi pentru prima dată, de acolo din uşă. Un stimulator neuronic de un fel oarecare.

Gosseyn observă că Breemeg începuse să-şi piardă răbdarea; şi, cum remarcase deja un pai de plastic lângă vasul cu supă, acum îl luă.

Ceea ce sorbea acum prin pai avea aroma a ceea ce predecesorii Gosseyn ar fi calificat-o drept spălătură de vase, şi un uşor gust dulce, asemănător sucului de portocală, şi o idee de grăsime care plutea deasupra în pete mici.

Stomacul său se dovedi capabil să reţină întregul amestec lichid. Când îl termină, căci efectiv secase farfuria, ridică şi privirea şi văzu că Breemeg dădea aprobator din cap către el. Individul zise:

— În ordine, domnule Gosseyn, să mergem!…

Stabilimentul era o altă grădină prin care se trecea către o uşă ceva mai împodobită. Dar însuşi împăratul răspunse la uşă, când sună soneria – sau ce semnal o fi fost acela – care se declanşă când Breemeg atinse un dispozitiv lateral.

Gosseyn observă cum curteanul înghiţea în sec – pur şi simplu gâtul îi tresărea ca atunci când înghiţi. Dar înainte

ca omul să-şi recapete aplombul oficial, băiatul îl expedie.

— Poţi să pleci Breemeg. Mă ocup eu de musafir, mulţumesc.

Apoi îl salută pe Gosseyn cu o mişcare a mâinii. Incidentul se încheie; Breemeg, căruia i se închisese uşa în nas, fie pândea pe-afară, fie era uşurat că i se dăduse voie să plece…

7

Supus – cel puţin într-un sens al acestui cuvânt – Gosseyn îl urmă pe băiatul-împărat, trecând printr-o cameră mare, decorată cu gust. Dar observă că şi aici, ca şi în apartamentul său *polomar,* eleganţa, care aici era şi mai mare, era oarecum influenţată de cerinţele zborului în spaţiu.

Canapelele, mesele, precum şi scaunele erau zidite în perete; totul era fixat de podea. Şi, sub covorul de sub picioare se simţea rezistenţa duşumele metalice de dedesubt.

Fu surprins că băiatul părea să fie singur. Nu se vedeau servitori, nu se zăreau nici mama lui, nici gărzile. Existau câteva uşi închise, dar nu se auzea niciun zgomot din camerele care se presupuneau că se află în spatele lor.

…Numai el şi tânărul împărat, îndreptându-se către ceva ce părea a fi un perete decorat. Nu fu prea surprins când decoraţiunea se dovedi a fi câmpul de joacă pentru jocul de scroob.

„Ce caut eu aici?” se-ntrebă el, cu amărăciune.

Dar ştia ce caută. Se salvase de la o confruntare cu un băiat nebun prin introducerea elementului *joc.* Şi acum, acelaşi băiat era nerăbdător să-i prezinte o suprafaţă lăcuită de perete unde, când apăsai pe un mic motiv de desen, partea aceea schimba culorile. Erau acolo majoritatea culorilor pe care le cunoştea; şi ideea era că

dacă erai primul care alinia o culoare pe verticala acelei suprafeţe, sau pe orizontală, atunci erai câştigător.

Când primul joc era câştigat, câmpul era angajat pentru un nou joc prin apăsare pe un desen aflat lateral: un buton de control cu ajutorul căruia un computer stabilea cu promptitudine o linie nouă, ascunsă, câştigătoare şi o culoare câştigătoare.

Existau nişte indicii, după cum îi explică tânărul împărat, în seria de culori care apăreau de fiecare dată când cifra indiciile şi puteai decide ce culoare va fi următoarea câştigătoare şi ce direcţie va câştiga.

Gosseyn era isteţ şi după ce pierdu trei jocuri în faţa unui câştigător încântat, îşi dădu seama cum putea să câştige al patrulea joc. După un moment de ezitare se decise să-l câştige.

Reacţia băiatului la victoria adversarului său fu… ei bine acesta se porni să ţopăie. O rupse la fugă în partea mai lărgită a camerei, izbind mese, scaune. Ceva mai târziu, năvălea pe o uşă frumoasă, albastră, aflată într-un colţ, ţipând:

— Mamă, mamă, m-a bătut la scroob! Urmă o pauză. Apoi uşa se deschise şi apăru o femeie tânără. Sau, cel puţin, Gosseyn presupuse că persoana aceea blondă îmbrăcată într-o uniformă bărbătească, cu pantaloni, dar având numai o bluză colorată în partea de sus a corpului, şi fără veston… că această persoană drăguţă la faţă era de fapt, mama care fusese strigată atât de insistent mai devreme.

Şi, într-adevăr, când vorbi, era vocea muzicală a unei femei.

— Domnule, Enin mi-a povestit despre dumneata. Nu prea îşi aminteşte cum te cheamă.

Gosseyn îşi spuse numele şi adăugă:

— Cred că pot să-i arăt împăratului care sunt indiciile care duc la finalul câştigător.

Apoi continuă:

— El ştie câteva dintre ele, dar sunt câteva semnale speciale.

În timp ce explica asta, el îi observa silueta zveltă şi faţa deosebită cu trăsături frumoase. Şi părerea lui fu că mama împăratului ar fi o adevărată frumuseţe, îmbrăcată normal în mătăsuri, sau, în general, în rochii.

Mai reţinu numele pe care-l rostise vorbind despre fiul ei: Enin… „Capăt repede informaţii pe această navă uriaşă, şi asta despre persoanele din eşalonul superior…”

Acesta i-ar putea fi în continuare scopul: să afle, să găsească să capete detalii.

Femeia vorbea din nou:

— Gata acum cu jocul, Enin. Este timpul să-ţi faci lecţiile. Haide, du-te dragule.

Ea se apleca şi-l săruta pe obrazul drept.

— Lasă-l pe domnul Gosseyn aici. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Bine, mamă.

Vocea băiatului era supusă. El se întoarse apoi către Gosseyn şi spuse pe un ton aproape de scuză.

— N-o să ne faci niciun fel de probleme, nu-i aşa, domnule Gosseyn?

Gosseyn dădu din cap zâmbind.

— Sunt prietenul tău şi partenerul tău de joacă de-acum înainte.

Feţişoara lui se lumină.

— Grozav! O să ne distrăm de minune.

Se-ntoarse fericit către femeie şi spuse:

— Să te porţi bine cu el, mamă.

Femeia dădu din cap.

— O să mă port exact ca şi cu tatăl tău.

— O, Doamne!

Băiatul tremura. Ochii lui albaştri se lărgiseră.

— Vrei să spui că poate tu şi domnul Gosseyn o să mergeţi în dormitorul tău şi-o să-nchideţi uşa cu cheia şi n-o să ieşiţi de-acolo o oră întreagă, aşa cum făceai tu şi cu

tata?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se întoarse către Gosseyn.

— Domnule, dacă te duce în cameră la ea, îmi spui după aceea despre ce aţi vorbit?

— Numai cu permisiunea mamei tale, răspunse Gosseyn. Sunt eu acela care să povestesc despre o discuţie intimă?

— Of, fir-ar să fie!

— Acest lucru, continuă Gosseyn este la fel de valabil şi atunci când tu şi cu mine discutăm în secret. Şi, ca un exemplu, n-am să spun la nimeni că te-am bătut la jocul de scroob, fără permisiunea ta.

— Oh!

Tăcu, păru că înţelege. Apoi spuse:

— Cred că ai dreptate.

Mama îl apucă de mână pe fiu.

— În ordine, scumpule, hai du-te!

Îl duse de mână până la o uşă maronie din partea dreaptă, o deschise şi strigă la cineva care evident, se afla acolo:

— V-a sosit elevul. E timpul pentru lecţii.

Îi fu destul de dificil lui Gosseyn să vizualizeze reacţia profesorului la aceste cuvinte. Oricine ar fi fost el, s-ar putea să nu fie mai fericit de elevul său, decât, de exemplu, Breemeg şi ceilalţi curteni. Decât dacă…

Ar fi putut oare aici, în Stabiliment, să existe o viaţă normală de familie de care să se bucure băiatul-împărat? Aici, cu mama sa şi un instructor acceptat şi iubit?

Dar în ceea ce-l privea pe el şi progresul către ceva care să conteze – nu vedea nimic… Era plimbat de la o situaţie minoră la alta. În fapt, era o situaţie zero.

Stând acolo, nici nu-şi putea imagina ce-ar fi trebuit să facă. Era un duplicat Gilbert Gosseyn, trezit prematur. Părea încă adevărat că trebuia să existe un motiv semnificativ pentru faptul că fusese descoperit de aceşti Dzan. Dar se părea la fel de bine că Gosseyn Doi se putea

descurca cu toate investigaţiile necesare în legătură cu sosirea acestor oameni în această zonă din spaţiu.

Din nefericire, acum, când era conştient, ideea unei întoarceri deliberate în capsula spaţială – care era cu siguranţă una dintre opţiunile posibile – nu era ceva care să-l atragă prea tare.

Aşa că, iată-l aici, un Gosseyn de care nu era nevoie, care, probabil – dacă reuşea – avea să mai stea pe-aici o vreme. Dar era mai bine să lase problemele serioase pe seama predecesorului său.

„…Ce părere ai despre asta, Gosseyn Doi?"

Răspunsul, aşa cum îi parveni în minte, părea însoţit de un zâmbet:

„Celălalt eu al meu, te afli în miezul celui mai mare eveniment din spaţiu-timp al acestei galaxii; şi eu mă aflu aici, departe cu câţiva prieteni importanţi, privind de la distanţă. Ar trebui să-ţi spun că Enro pare să fi fost foarte tulburat de ceea ce s-a întâmplat şi ar vrea să folosească metoda noastră de transport pentru a veni personal să stea de vorbă cu aceşti oameni. Până acum eu m-am opus ideii; dar şi Crang ar vrea să facă o vizită împreună cu tine pe nava de comandă. Poate că, acum că eşti în termeni de prietenie atât cu împăratul cât şi cu mama lui s-ar putea aranja ceva."

Gosseyn Trei îi răspunse în minte:

„După câte ştiu eu, ar fi interesat să aibă vizitatori, Dar nu chiar acum."

„După părerea celor de aici nu ar fi o idee prea bună, răspunse Gosseyn Doi. Aşa că vom mai discuta despre asta mai târziu."

Gosseyn Trei nu mai insistă asupra problemei. Fusese o conversaţie mentală rapidă. Dar chiar şi aşa femeia avusese timp să închidă uşa de la sala de clasă. Se întoarse şi porni în direcţia lui.

Părea să fie un moment perfect, normal în timp şi spaţiu. Privind-o cum se îndrepta spre el, Gosseyn avu o idee

simplă, nesofisticată; de aceea spuse scuzându-se:

— Doamnă, bănuiesc că acum ar trebui să fiu dus înapoi în apartamentul ce mi-a fost dat, până ce fiul dumneavoastră va avea iarăşi nevoie de mine.

Tânăra femeie stătea acum în picioare, privindu-l, cu o expresie ciudată întipărită pe faţă. Expresia ascundea o undă de surâs.

— Aceasta se va întâmpla peste ceva mai mult de o oră, spuse ea. Şi adăugă: Lecţia, vreau să spun.

Ea era Doamna Supremă a acestui loc, aşa că felul în care numise perioada de timp nu avea nicio semnificaţie pentru Gosseyn; nu făcu nicio conexiune personală. Ceea ce-l izbi încă o dată fu perfecta utilizare a limbii engleze. Dar nici acest mister nu intenţiona să-l discute cu ca. Asta era treaba oamenilor de ştiinţă. Pe mai târziu.

Iarăşi, judecând după cele ce auzise, deduse că tatăl băiatului murise probabil în ultima parte a acestei perioade de doisprezece sau treisprezece ani. Vârsta, bineînţeles, era folosită comparativ cu vârsta pământeană. Dar, cum era de presupus, văduvele împăraţilor Dzan nu moşteneau puterea şi poziţia soţilor.

Aceste gânduri îi trecură la fel de fulgerător prin minte.

Surpriza... veni peste câteva momente, când tânăra femeie spuse la modul foarte direct:

— Eşti primul bărbat faţă de care Enin s-a purtat aşa cum trebuie să facă fiul cu tatăl lui. Şi mă-ntreb, acum că te-am văzut, dacă n-ai vrea să te căsătoreşti cu mine şi să-ncerci să faci pentru el ceea ce nimeni altcineva nu pare că poate face?

Un gând foarte îndepărtat plutea în mintea lui Gosseyn. Aici un gând pe care-l mai avusese, dar acum îl izbi în mod deosebit: „În momentul acesta, sunt peste măsură de surprins. Simt că am fost surprins cu garda descoperită, aşa cum n-ar trebui să fie surprins vreodată cineva care a fost instruit după Semantica Generală.”

Adevărul era că nu fusese deloc pregătit pentru o

asemenea propunere.

…Ar fi un refuz sau chiar o ezitare în darea răspunsului, socotită ca o insultă de moarte? Exista, desigur un tip de bărbat care ar accepta pe loc toate ocaziile oferite de această situaţie. Dar bărbaţii instruiţi în stilul Semanticii Generale nu erau de acest tip.

Cu voce tare, îşi oferi prima barieră de protecţie:

— Majestatea Ta, onoarea pe care mi-o oferiţi ar putea să nu fie o acţiune înţeleaptă în ceea ce te priveşte. Este posibil să mai discutăm eventualele repercusiuni ale acestei căsătorii asupra ta şi a fiului tău.

Tânăra femeie zâmbi. Nu dădea niciun semn că ar fi realizat că, de fapt, fusese respinsă.

— Aceasta este o remarcă foarte înţeleaptă. Dar nu ia în consideraţie că se-mplinesc doi ani de când soţul şi iubitul meu a fost ucis. De aceea, înainte de a avea vreo discuţie despre perspectiva acestei situaţii, vreau să vii în camera mea de dormit, care, după cum ştii – arătă cu capul spre uşa albastră din stânga ei – se învecinează cu această cameră de zi.

Ea continuă cu francheţe:

— Doresc foarte mult să fiu iubită de primul bărbat pe care l-am întâlnit de la moartea lui şi care a stârnit în mine pe loc, dorinţa. Vino!

Ea se oprise la câţiva paşi de el. Acum se apropie şi îşi puse mâna pe braţul lui. Lăsându-se condus fără nicio împotrivire în direcţia amintită, îi trecură prin minte idei de-ale lui.

…Problema relaţiilor dintre un bărbat şi o femeie nu făceau cu siguranţă obiectul unei discuţii în Semantica Generală. Bărbaţii de pe Pământ dovediseră, din timpuri imemorabile, o puternică nevoie de descărcare sexuală. Probabil, aceasta putea să fie, şi în unele cazuri era, satisfăcută de multe femei. Dar masculul se simţea atras mai ales de o femeie de vârsta sa, sau mai tânără, care, conform teoriei psihologice, îi amintea, undeva în

adâncurile fiinţei sale, de mama sa. Aşa că, în esenţă, o femeie tânără care îi provoca dragostea, îl făcea să capete o fixaţie. Şi ea trebuia să facă numeroase lucruri care erau nepotrivite pentru o mamă până ce sentimentul de necesitate se diminua. Urmau desigur, multe alte ocazii în care o altă femeie îi amintea şi mai mult de mama sa.

Corpurile Gosseyn nu avuseseră niciodată o mamă în această, galaxie. Fără îndoială, cu un milion şi mai bine de ani în urmă, înainte de Marea Migraţie, un copil fusese născut în modul tradiţional. Şi se putea ca relaţia acelui copil cu mama aceea a lui de demult, demult, demult de tot să zacă încă în memoria subconştientului său. Dar era cam dificil să determine care dintre sentimentele sale aveau legătură cu o mamă de demult şi care erau produsul faptului că era de acord că un bărbat ar trebui, ocazional, să aibă relaţii cu o femeie.

Incredibil, prima sa ocazie de a avea o asemenea relaţie, deja îl luase de mână. Şi, mergând cu ea, avu încă o dată ocazia să observe că avea nişte trăsături neobişnuit de frumoase şi un corp splendid. În momentul în care tocmai observa asta ea făcu – din nou – acea afirmaţie remarcabilă.

— Îmi aminteşti de tatăl meu. Aşa că sunt cât se poate de convinsă că am găsit bărbatul cel mai potrivit, nu numai pentru Enin, dar şi pentru mine.

Imediat după asta trecură prin uşa cea albastră care era deschisă, şi ea o trânti în urma ei.

Gosseyn auzi pocnetul unei închizători automate.

8

Acesta nu era, cu siguranţă, – gândi cu amărăciune! Gosseyn Trei – unul dintre marile momente ale istoriei.

...Un supraom – în felul ei, aceasta era o descriere potrivită pentru indivizii Gilbert Gosseyn din univers – fusese împins de o femeie de tip uman să participe la ceea ce părea un act sexual normal. Supraomul se împotrivise; şi totuşi era un bărbat necăsătorit şi fără un angajament anterior faţă de altă femeie. Lucru, cel puţin la fel de important, niciunul dintre predecesorii săi, care nici ei nu fuseseră logodiţi vreodată – conform amintirilor pe care le avea în comun cu ei – nu avuseseră de înfruntat o relaţie intimă cu o femeie.

Numai două femei avuseseră ocazia să participe la o asemenea relaţie cu un Gosseyn: Leej şi Patricia Hardie mai înaintea ei – aici, poate că a doua dintre ele putea să dea o explicaţie în legătură cu faptul că nu se întâmplase nimic în noaptea pe care o petrecuse împreună cu Gilbert Gosseyn Unu.

După aceste numeroase consideraţii schiţate în minte pentru a se justifica, când uşa dormitorului se închise în spatele lui, Gilbert Gosseyn se adresă în gând dublurii sale, aflată departe în spaţiu.

„Poţi să-i ceri Patriciei o explicaţie, domnule Gosseyn Doi?”

Îşi dădu seama că spera să obţină ceva date care să-l

ajute să se descurce în situaţia de faţă. Şi imediat îşi mai dădu seama de ceva: că tot ce făcea, oricât de intim, cu cineva, era înregistrat automat în mintea lui Gosseyn Doi.

Părea să existe o piedică în plus pentru acţiuni de orice fel, care cerea încheierea unui pact pe bazele… Mă uit – în altă – parte – dacă… sau cam aşa ceva.

Urmă un moment de pauză. După care „vocea” tinerei femei vorbi prin creierul acelui îndepărtat Gosseyn Doi. „Tonul” părea puţin amuzat, de parcă acesta ar fi fost un subiect la care nu se mai gândise până acum, dar dacă s-ar fi gândit, ar fi fost foarte distractiv.

„Dacă ai să consulţi memoria comasată Gosseyn, ai să-ţi aminteşti că eram cu toţii într-o situaţie foarte tensionată; şi că eu eram, fără ca ceilalţi indivizi implicaţi s-o ştie, sora lui Enro – cu o mulţime de restricţii automate în ce priveşte comportamentul. Şi, în plus, îl întâlnisem deja pe Eldred Crang şi fascinaţia resimţită faţă de Semantica Generală a făcut ca el să devină o persoană foarte specială pentru mine. De asemenea, trebuie să spun că Gilbert Gosseyn Unu era pentru mine un personaj care mă proteja, cineva pe care mă puteam bizui”

Apoi adăugă:

„Acum, că avem şi un Gosseyn Doi şi un Gosseyn Trei, amândoi trăind în acelaşi timp, ne putem da seama că Gosseyn Unu era de fapt o fiinţă umană deosebită şi, că duplicatele Gosseyn care-l urmează îi moştenesc amintirile, este desigur interesant şi chiar fascinant. Dar poţi deduce că, dacă iei în considerare toţi factori pe care i-am enumerat, în noaptea aceea pe care eu cu el am petrecut-o împreună, nu prea eram înclinaţi să ne angajăm într-o relaţie personală intimă.”

Păru că ea zâmbeşte din nou când încheie:

„Oricum, nu mă pot convinge să-mi pară grozav de rău de tine pentru situaţia grea în care te afli. Dar mă gândesc că, dacă motivul lui Gosseyn Unu pentru care nu a încercat să profite de situaţie era în legătură cu Semantica

Generală, atunci mai există şi alte consideraţii morale care operează în lume. După cum ştii, sunt o mulţime de bărbaţi buni în univers, care se conduc după propria morală, care-l împiedica să comită fapte criminale şi fapte rele; şi cred că morala lor este bună.”

Analiza făcută de Patricia Hardie fusese cam lungă, dar convingătoare în esenţă – aşa îi păru lui Gosseyn Trei. Lucru la fel de important, timpul care-i fusele necesar ei pentru a o expune; păru să fie exact timpul de care avusese nevoie el pentru a-şi face propriile consideraţii morale.

„Desigur” gândi el pe urmă, „şi mai ce?”

Se părea că decizia la care ajunsese era una corticală. Şi aşa; iată-l stând în picioare lângă intrarea în încăperea care chiar la prima vedere, era fără îndoială un dormitor luxos – stătea şi clătina încet din cap către femeia care se răsucise de jumătate spre el şi-l privea.

— Filosofia mea, ca şi dorinţa mea de a te proteja – acestea erau vorbele cu care căuta să o refuze – nu-mi permit să profit de sentimentele bune pe care le ai faţă de mine.

Într-un fel, era puţin cam târziu. Femeia îşi dezbrăcase deja ciudata cămaşă bărbătească, dând la iveală un veşmânt transparent şi jumătatea de sus a doi sâni dezgoliţi. Lucrul acesta deveni şi mai evident şi mai intim, deoarece, după ce el vorbi, ea se întoarse şi se postă cu faţa la el. Era dificil să-ţi dai seama, după expresia feţei ei şi după poziţia uşor înclinată înainte a corpului, dacă se află sau nu într-o stare de şoc.

— Filosofia ta? repetă ea în cele din urmă. Te referi la o religie?

— Semantică Generală se numeşte, spuse Gosseyn cu toată tandreţea de care fu capabil.

— Şi – se-ndreptă de spate – interzice relaţiile sexuale între un bărbat şi o femeie, fără căsătorie?

Din moment ce Semantica Generală nu interzicea în mod

expres relaţiile sexuale în nicio situaţie, Gosseyn Trei avu neplăcuta senzaţie că trebuie să raţioneze mai rapid.

Dar rămase calm şi spuse:

— Un individ instruit după teoria Semanticii Generale, doamnă, este obişnuit să ia în consideraţie mai multe din realităţile unei situaţii, decât o persoană fără o asemenea instrucţie. Trebuie să recunosc că în momentul acesta nu îmi vine în minte un tablou general al tuturor factorilor pe care o femeie, instruită după teoria Semanticii Generale, trebuie să le ia în consideraţie când are de-a face cu comportamentul instinctual, ţinând cont de statutul ei de mamă devotată şi poate împărăteasă şi văduvă. Dar din fericire mai există şi alte motive mai evidente pentru a nu acţiona grăbit într-o astfel de situaţie.

Femeia se holbă la el câtă vreme îşi expuse analiza. Acum, dădea din cap într-un fel care părea mustrător.

— Asta a fost, întrebă ea, o mostră tipică, întortocheată de conversaţie ca General – ezită ea – Semantică?

Gosseyn aruncă o privire mentală, înapoi peste analiza sa, şi observă că aceasta era cu siguranţă expunerea cea mai personală care fusese rostită în ultima vreme de un Gosseyn.

Oricum, se adună şi zise:

— Doamnă, vă rog să analizaţi situaţia care există aici. Cu puţină vreme în urmă, un străin – adică eu – a fost adus la bordul acestei nave. Cam la o oră şi ceva după ce a fost trezit de savanţii de pe navă, mama împăratului anunţă că o să se căsătorească cu străinul. Pentru cineva din afară este – ar fi – evident că am utilizat o putere psihică malignă pentru a o influenţa pe mama împăratului. Odată această idee prezentată ofiţerului acestei uriaşe nave, nimic nu l-ar împiedica să acţioneze aşa cum ar fi hotărât deja s-o facă.

Îşi dădu seama, pe măsură ce vorbea, că se producea o modificare a expresiei pe faţă şi în ochii ei: părea că începe să-i accepte motivaţiile.

Într-adevăr, imediat începu să dea aprobator din cap.

După care zise:

— Înţeleg că o căsătorie în grabă nu ar fi un lucru înţelept. Dar o legătură foarte intimă cu înţelegerea făcută între mine şi tine că rezultatul final va fi căsătoria, ar trebui să dea satisfacţie scrupulelor tale religioase.

Gosseyn se trezi zâmbind; pentru că era… sigur… un subiect de care Semantica Generală nu se ocupase niciodată. Dar se simţi în siguranţă.

Fără Semantica Generală, şopti el confidenţial.

În timpul acestui schimb de opinii, deşi fusese scurt, femeia trebuie că avusese timp să-şi formuleze şi ea propriile opinii şi gânduri, pentru că, brusc zâmbi:

— Dragă prietene, spuse ea cu o voce încărcată cu o dulceaţă exagerată de sarcasm, odată şi odată va trebui să-mi explici ce e Semantica asta Generală şi să-mi spui totul despre Dumnezeul ei; cum a reuşit să înfrâneze pasiunile celor mai dornice şi categorice, din punct de vedere sexual, creaturi din univers – bărbaţii!

Ea cedă:

— Acum, accept deşi nu-mi convine, că pentru un motiv sau altul, nu te poţi pune de acord cu o realitate simplă: relaţia dintre un bărbat şi o femeie – şi, probabil că va trebui să reevaluez prima reacţie pe care am avut-o faţă de tine. Dar asta poate să mai aştepte. Şi, cu un glas şi mai dulce continuă: Din moment ce accept ca de data asta să nu se întâmple nimic, căci am fost deja răcită de conversaţia ta dezlânată, de ce să nu te duci înapoi în camera cealaltă, şi-am să vin şi eu imediat.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Gosseyn.

După care se răsuci şi deschise uşa şi păşi în camera în care se aflase iniţial.

Se simţea oarecum ruşinat de el însuşi. Dar se simţea şi uşurat pentru că, într-adevăr, nu-şi putea lua niciun fel de angajamente până ce întreagă această situaţie nu era clarificată în mod satisfăcător… „Nu-i aşa Gosseyn Doi?”

Răspunsul veni pe dată: dar purta aceeaşi amprentă de

îndoială pe care o avea şi el în minte:

„Avem într-adevăr nevoie de mai multe informaţii; dar Patricia, aflată aici lângă mine, scutură din cap înspre tine şi zâmbeşte.”

„Spune-i Doamnei, îi comunică Gosseyn Trei, că femeile îi refuză pe bărbaţi din timpuri imemoriale şi se simt îndreptăţite s-o facă Aşa că nu e cazul ca cineva să zâmbească.”

Probabil că li se păruse adevărat, pentru că nu mai primi niciun răspuns.

9

Şi-acum?

Se aşezase pe unul dintre scaunele confortabile. Stătu acolo, aşteptând ca femeia să apară dintr-un moment într-altul. Dar chiar dacă avea să apară, întrebarea rămâne: Ce urmează acum?

Gosseyn Trei observă că îşi auzea respiraţia, şi de câteva ori, în acele prime minute de agitaţie auzise foşnetul hainelor sale care se frecau de husele moi, luxoase pe care stătea. Între aceste zgomote – o linişte de mormânt.

Camera de recepţie continua să-i ofere spre admiraţie luxul unui apartament care fusese decorat şi mobilat pentru a satisface cerinţele unor oameni obişnuiţi cu o bogăţie nemăsurată:

Dar, oricum, asta nu făcea decât să-i accentueze sentimentul că era un intrus, fără niciun fel de cunoaştere a ceea ce-l înconjura.

…Este destul de ridicol – gândi el.

Incredibil, unul dintre cele mai mari evenimente din istoria a două galaxii adusese această navă de război, uriaşă, aici, în această parte a universului – Calea Lactee, şi această ispravă fusese făcută, după câte se pare, cu viteză dodecimală.

Implicaţiile nu puteau fi analizate imediat. Dar, cu siguranţă asta nu era totul. Sensul colosal al unui asemenea eveniment în Spaţiu-Timp trebuia să fie studiat

în mod ştiinţific.

...Şi, cu cel puţin tot atâta siguranţă, oameni ca Breemeg şi Draydart, reprezentaţi ai militarilor, acţionau într-un fel sau altul, nestând să aştepte pur şi simplu.

Pe scurt, ceva se întâmpla undeva pe această navă. Precis că minţile ascuţite, în chiar acest moment, se întreabă ce se întâmplă între străinul numit Gosseyn, pe de o parte şi împărat şi mama lui, pe de altă parte.

Cineva va veni să cerceteze nu peste prea multă vreme.

Cu acest gând – despre un grup de cercetare aflat pe drum – Gosseyn îşi dădu seama că restricţia care fusese impusă asupra lui în sala tronului nu mai era aplicată aici... „Oferta personală pe care femeia mi-a făcut-o îmi creează obligaţia că dacă se întâmplă vreun necaz, să am posibilitatea să vin aici şi s-o ajut pe ea şi pe băiat.”

Aşadar, se ridică grăbit în picioare. Şi-apoi, repede fixă cu privirea o porţiune de podea, în spatele draperiilor trase în lături. Şi cu ajutorul super-creierului, execută procesul de fotografiere care îi dădea posibilitatea ca, mai târziu să poată veni aici instantaneu prin metoda de similarizare dodecimală.

Puţin mai târziu, când se aşeză la loc pe scaun, îşi dădu seama că alter-egoul său manifesta o activitate mentală.

„Le-am spus celorlalţi ceea ce tocmai ai făcut – comunicarea de la Gosseyn Doi era propriul său gând ca şi mai înainte – şi eu sunt de părere că ar trebui să vină alături de tine, lăsându-mă pe mine aici pentru a supraveghea lucrurile”.

În gândul transmis, partea nerostită a sensului cuvintelor „ceea ce tocmai ai făcut” era acel fel de proces pe care intelectul îl executa automat. Referirea fusese făcută la adresa faptului că „fotografiase” o porţiune de podea.

„Vrei să spui... acum?” – veni ca un ecou gândul de răspuns al lui Gosseyn Trei.

„Da – continuă gândul lui Gosseyn Doi – de ce să nu vedem dacă, între noi, putem folosi localizarea ta de acolo,

din camera în care te afli în acest moment şi să-i transmit pe ei acolo, aşa cum ai transmis tu corpul tânărului împărat în cabina aceea spaţială. Mai întâi, Eldred Crang”.

Menţiunea despre transmiterea corpului băiatului îi aduse în minte, în treacăt, amintirea celorlalte locuri pe care le „fotografiase”... încă utilizabile? se-ntrebă.

Se auzi un zgomot în stânga sa, mai în spate. Atunci, gândi: „Apoi Leej”.

Gosseyn se întoarse şi se uită. Văzu, şi-l recunoscu de îndată, cu memoria dublurii sale pe Eldred Crang, ieşind grăbit de după draperie. Imediat după asta, îşi făcu apariţia, din neant, Leej. Păşi şi ea repede într-o parte, la fel ca Enro, după care Prescott şi, în cele din urmă, Patricia Hardie – Crang.

„Dar – obiectă în gând, cu întârziere Gosseyn Trei. Nu crezi că mai întâi ar trebui să...?”

Se întrerupse. Îi venise o idee, un început de înţelegere a diferenţelor dintre el şi Gosseyn Doi. Evident, din moment ce alter-ego-ul său şi el se aflau în locuri diferite, ci aveau probleme diferite. Problemele dintr-un loc nu erau transmise cu toată greutatea lor în locul unde se afla celălalt Gosseyn.

Era o remarcă ce avea o implicaţie deosebită... „În ce priveşte experienţa, ne îndreptăm în direcţii deosebite, pas cu pas. În curând, nu vom mai fi duplicate, copii exacte ale unuia după celălalt...”

Nu era timp să se gândească la asta acum. Erau prea multe lucruri de făcut. Gosseyn se grăbi să se adreseze noilor veniţi.

— Mama împăratului trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Vă rog să intraţi acolo – el arătă către un alcov care ducea la o uşă pe care abia o zărise puţin mai devreme, habar n-avea unde ducând. Lăsaţi-mi timp să-i explic doamnei ce...

Ei se mişcară cu iuţeală. Chiar şi puternicul Enro, conducătorul Celui Mai Mare Imperiu, după câteva cuvinte

spuse de sora lui în limba sa, schiţă doar un zâmbet cinic şi apoi îi urmă pe ceilalţi, pierind din raza vizuală a lui Gosseyn.

Chiar dacă trecuseră câteva momente după ce aceştia dispăruseră din vedere, trecerea timpului nu fu înregistrată de raţiunea lui Gosseyn Trei. Avu impresia că noii sosiţi abia se îndepărtaseră când auzi un pocnet înapoia sa. Şi, când întoarse capul, uşa de la dormitor tocmai se deschidea şi imediat îşi făcu apariţia mama împăratului.

Avu ocazia să-şi dea seama imediat de ce apăruse cu atâta întârziere. Se îmbrăcase cu o rochie vaporoasă, şi aspectul general era de văluri albăstrui. Înainte ca Gosseyn Trei să aibă timp să examineze cu atenţie noua ei îmbrăcăminte, femeia zise:

— L-am chemat pe Breemeg. Te va duce înapoi în Polomar-ul tău.

Se părea că venise momentul pentru unui adevăr însă numai unui început de adevăr; grăbit, Gosseyn spuse:

— Doamnă, după cum, fără-ndoială, vi s-a spus, atunci când m-am trezit am descoperit că sunt în legătură mentală cu cineva care arata exact ca mine şi care, în acest moment, se află la depărtare de aproximativ optsprezece mii de ani-lumină de aici…

Femeia dădea aprobator din cap. Avea o atitudine şi o expresie serioasă şi spuse, încruntându-se puţin:

— Tot ce s-a întâmplat, inclusiv modul cum ai ajuns aici, este foarte neobişnuit.

Gosseyn continuă cu sinceritate:

— Este o poveste lungă. Dar nimeni nu este ameninţat în niciun fel. Totuşi, acea comunicare cu alter-egoul meu a avut loc într-un moment când mai multe persoane importante se aflau cu el – importante în această zonă din spaţiu; şi ei ar dori să vină aici şi să stea de vorbă cu tine şi cu personalul tău militar şi ştiinţific.

Femeia replică:

— Sunt sigură că trebuie să fie posibil. Noi ne aflăm aici

într-o situaţie de izolare. O navă mare, o sută şaptezeci şi opt de mii de oameni şi un băiat şi o femeie.

Adăugă neliniştită:

— S-ar putea întâmpla ca unele dintre spiritele mai îndrăzneţe de pe această navă de război să aibă impresia că vechile legi şi vechile relaţii de loialitate nu mai sunt valabile.

Apoi izbucni:

— Spune-mi, în caz de eventuală necesitate, ce-ar putea exact să facă aceşti asociaţi ai tăi?

Părea că acela era momentul potrivit – dacă era posibil să fie unul. Bărbatul îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Permisiunea ta a fost deja auzită prin intermediul meu şi autoritatea ta acceptată – aşa că iată-i!

Spunând acestea, el arătă cu mâna spre alcov. Şi, deşi ceea ce spusese era o minciună, era cu siguranţă mai bine că fusese avertizată mai înainte.

Dar, chiar şi aşa, ea făcu ochii mari. Şi se dădu un pas înapoi. După care, încurajările lui o mai liniştiră oarecum. Pentru că rămase în picioare, tăcută, în timp ce două femei şi patru bărbaţi păşiră în cameră.

Ceva tot o şoca însă.

— Optsprezece mii de ani-lumină, şopti ea. Instantaneu…

Gosseyn spuse:

— Cum crezi că ajuns nava voastră aici? De la distanţă şi mai mare şi tot instantaneu?

În tot acest răstimp, el se gândi că hainele elegante erau exact ceea ce trebuia să poarte ea după părerea unui bărbat a cărui memorie părea să fi derivat de pe Pământ. Aşa că, acum el, se adresă cu tandreţe:

— Eşti foarte frumoasă! N-o să ţi se întâmple nimic.

10

Gosseyn stătea în picioare, privind la grupul celor şapte.

La unul dintre nivelele de gândire, era de părere că cei la care privea nu constituiau un grup prea neobişnuit de oameni, cu excepţia lui Enro. Cinci dintre indivizi erau bărbaţi şi femei de dimensiuni normale, care sigur respectau legile. Ei n-ar fi cauzat niciodată necazuri din proprie voinţă.

...Dar – stând acolo, alături de ei, înalt, solid şi cinic în chiar atitudinea pe care o avea, se afla Enro, regele – împărat al Celui Mai Mare Imperiu, care se încrunta fără niciun motiv. El dispunea de o flotă aflată undeva, departe de acolo, cu tot atâtea nave în ea câţi oameni avea nava de război Dzan.

Ce căuta Enro aici, cu părul acela roşu ca flacăra şi cu sufletul lui de ticălos ucigaş, în compania surorii lui şi a prietenilor lui pacifişti? Enro, ucigaşul, stăpânul lacom. Doamne-Dumnezeule!...

Imaginile care îi parveneau, acum că Gosseyn Trei consultă memoria dublă – triplă – Gosseyn, erau atât de numeroase şi înspăimântătoare încât...

Cu un efort aproape fizic, Gosseyn Trei puse capăt şirului de gânduri. Pentru că brusc deveni evident, din informaţiile transmise minţii sale de la îndepărtatul alter-ego, că nici Gosseyn Doi nu cunoştea motivele pentru care Marele Bărbat se afla aici.

…El o contactă imediat pe sora acestuia – după cum veni mesajul mental de la Gosseyn Doi – şi, din moment ce el vrusese să vină singur, toată lumea sperase…

Enro dorise cel mai tare să fie transportat pe nava Dzan.

Un mister! Iată-l acolo, în picioare, înalt, sardonic, purtând pe faţă amprenta unei uşoare asemănări cu sora lui. Dar altfel, o persoană ciudată, periculoasă. Nu se putea ghici ce spera să câştige venind aici din datele avute la îndemână, decât…

Ai grijă!

Mai rău, nu era timp, într-adevăr, să stea să judece, şi nici să-l întrebe pe el personal. Venea Breemeg, aducând cu sine toată nebunia *cealaltă*.

Gosseyn se întoarse către mama împăratului şi întrebă:

— Doamnă, există vreun loc unde putem să-i ascundem pe oamenii aceştia până ce hotărâm ce e de făcut şi cu cine ar trebui să vorbească?

Faţa ei frumoasă se relaxă într-un zâmbet:

— Prin alcovul acesta.

Ea arătă spre locul unde el îi ascunsese mai devreme.

— O uşă dă într-un apartament desul de mare, cu mai multe dormitoare. Noi îl folosim – eu şi Enin când avem rude venite în vizită.

Aceasta părea cu siguranţă cea mai bună soluţie provizorie. Întreaga problemă era rezolvată de un alt set de camere, unde cei şase puteau aştepta până ce erau făcute aranjamentele preliminare.

„Voi merge acolo cu ei, să fac o „fotografie” a podelei. Ce părere ai, Gosseyn Doi?”

Îndepărtatul alter-ego răspunse:

„Pare o idee bună. M-am gândit că, din moment ce i-am trimis acolo, aş putea să-i şi aduc înapoi aici. Vocea din mintea sa, de la acea distanţă uriaşă, schimbă brusc subiectul. Dar aş face mai bine sa te previn. După cum ai înregistrat, fără-ndoială pe când mă transportam încolo şi încoace, prin metoda dodecimală în eforturile mele de a-i

pune la punct pe Scoh-Oescendentaul şi Enro cel Roşu super-creierul şi-a extins capacitatea de a urmări pe perioade din ce în ce mai lungi modificările din diferite zone „fotografiate” în care mă transportam. Am putea avea o legătură extinsă similată cu o zonă oarecare din cealaltă galaxie: şi din moment ce acum mingea se află în jumătatea ta de teren, propun să urmăreşti cu atenţie procesul dodecimal din creierul tău. Dacă, există cumva vreun proces automat, fixează-ţi imediat atenţia pe câte un loc fotografiat din apropiere. Dacă fac asta de fiecare dată, s-ar putea întâmpla ca în curând legătura cu zona îndepărtată să intre sub control.”

Gosseyn Trei dădea din cap morocănos.

„Am prins ideea. Mai bine să similiarizez într-unul dintre locurile fotografiate” pe această navă sau chiar pe una de-a voastră; de-acolo din galaxia voastră, decât să mă trezesc confruntat cu dificultăţile complexe ale unei distanţe şi mai mari.”

„Exact”, veni răspunsul.

Apoi, cu ceea ce părea a fi un zâmbea:

„Te rog să remarci că ne separăm mental. Nu mai e vorba de alter-ego, ci de „eu” şi „tu”. Va fi interesant de văzut ce iese din asta. Probabil că în curând vom fi doi indivizi diferiţi.”

Dialogul mental se desfăşurase cu viteza gândului; şi cât durase acesta, el se îndreptase cu noii sosiţi în noul set de camere. Acum, se opri aparent fără motiv, în timp ce ceilalţi se-ndreptau spre salonul cel mare al apartamentului. Gosseyn Trei execută „fotografierea” chiar în dreptul uşii, după ce intră.

Stând acolo, observă că cinci dintre noii veniţi începuseră imediat să exploreze locul şi se aflau cam cu spatele la el. Erau acum deschise uşile dormitorului.

Ceea ce se întâmplă, apoi, era probabil inevitabil, mai devreme sau mai târziu. Gosseyn tocmai era pe cale să plece din Jocul acela, când John Prescott îi spuse ceva soţiei

sale, Amelia.

Asta-i dădu o idee; şi Gosseyn se apropie de cei doi Prescott şi spuse încruntându-se puţin:

— Ia stai puţin, ultimul lucru de care-mi amintesc este că ea zăcea moartă pe Pământ, în oraşul Maşinii Jocurilor. Şi ţi-ai dat seama că este moartă pentru că atunci i-ai făcut o injecţie cu o substanţă care s-o învie, probabil. Buzele ei au rămas palide în loc să se-nvineţească.

Prescott era un bărbat voinic, cu un păr blond, des, iar soţia lui era o brunetă zveltă. Acum, bărbatul se chinuia să zâmbească şi arunca priviri întrebătoare spre soţia sa. Femeia zâmbea şi ea.

— Domnule Gosseyn Trei, spuse, soţia unui Venusian non-A care avea de jucat un rol în interiorul frontului inamic, trebuie adesea să se stăpânească. Ceea ce-ţi aminteşti tu a fost o experienţă foarte neplăcută; dar să ştii că o afirmaţie de genul „dacă buzele ei nu se învineţesc atunci este moartă” este prea puţin interesantă din punct vedere al Semanticii Generale. Simplul fapt că spui ceva nu face să şi fie aşa.

Ea zâmbi din nou şi încheie:

— Dacă ai să consulţi memoria comună Gosseyn, ai să descoperi că noi am avut o discuţie mai scurtă despre asta cu Gosseyn Doi.

Memoria îi fu pusă imediat la dispoziţie. Undeva, în timpul bătăliei disperate pentru salvarea planetei Venus, cei doi Prescott îşi încrucişaseră drumurile cu incredibil de activul Gosseyn Doi – care sărea dintr-o zonă dodecimală într-alta luptând aproape în fiecare loc în care ajungea. Aşa că. atunci când cuplul îşi făcuse din nou apariţia în compania lui Eldred şi Patricia Crang, niciun fel de altă explicaţie nu mai fusese cerută, niciodată.

— Ah, spuse Gosseyn Trei, amintindu-şi. Da.

Apoi adăugă:

— Mă bucur.

Ei îi întoarseră spatele şi el făcu la fel. Dar câteva

secunde mai târziu, când îşi aruncă privirea înapoi, văzu că ei dispăruseră într-unul dintre dormitoare, lăsând-o în cameră numai pe Leej, Femeia Prezicător.

Ea se oprise pe loc şi-acum se uita direct la el. Pe faţa ei destinsă, cu trăsături plăcute, se citea un uşor zâmbet.

Leej, femeia care ghicise viitorul, de pe planeta Yalerta; Leej cea brunetă, care i-ar fi putut spune câte ceva despre ceea ce-i rezerva viitorul. Tocmai când el se gândea la lucrul acesta, ea-şi mişcă buzele şi spuse:

— Se întrevede o perioadă de aproximativ douăsprezece minute după ce pleci de aici, spuse ea, după care ai să-ţi foloseşti super-creierul din nou. Asta mă împiedică să văd mai departe în viitorul tău.

Perioada de timp atât de scurtă îi produse un mic şoc. „Douăsprezece minute!” repetă el.

Şi brusc, fu fascinat. Această aproximaţie… Era prima sa experienţă personală cu un prezicător: şi ea stătea acolo, în faţa lui, oferindu-l cu prietenie, de bună voie, informaţii.

El întrebă:

— Vreau indicii cu privire la motivele care vor duce la acţiunea mea?

— Ai părăsit apartamentul imperial, spuse ea, cu bărbatul acela. Ea ezită, apoi îl identifică: Bremmeg. Apoi încheie: Mergi. Şi, deodată, observi ceva. Şi asta este, pentru posibilităţile mele speciale, nimic.

Gosseyn rămase pe loc, şi femeia prezicător trebuia să se fi aşteptat la asta, pentru că nici ea nu se mişcă. Gosseyn spuse:

— Eu am avut alt gând.

Ea zâmbi.

— Ştiu. Dar spune-l. Gândurile nu sunt la fel de clare ca şi cuvintele, atunci când e vorba de prezicere.

Gosseyn aprobă din cap şi spuse:

— Când preziceai pentru Gosseyn Doi şi ceilalţi în legătură cu saltul pe care intenţionaţi să-l faceţi, care era exact rolul tău?

Şi de data asta răspunsul veni prompt.

— Am hotărât, noi am hotărât, că voi încerca să prezic exact care va fi configuraţia atom-moleculă-particulă a unei zone locuibile din acea altă galaxie. Am luat drept adevărat faptul că neantul separa cele două universuri. Pe baza acelei preziceri, Gosseyn Doi a făcut o „fotografie” cu ajutorul super-creierului, a întregului meu creier, incluzând prezicerea şi a încercat să ne similiarizeze pe toţi acolo dintr-un salt. Într-un fel, trebuie să fi funcţionat.

Gosseyn Trei căzu pe gânduri.

— Aveam memoria tuturor acestor evenimente în minte, desigur. Dar păreau aşa de complexe încât nu-mi puteam forma o imagine clară. Cu alte cuvinte – zâmbi – se impune de la sine idealul Semanticii Generale, care înseamnă în acest caz că memoria mea legată de eveniment nu prea a reuşit să-mi ofere tabloul întregului eveniment. Cuvintele au şi ele valoarea lor.

El încheie:

— Ce crezi că n-a mers cum trebuie?

— Tu.

Fu rândul ei să zâmbească.

— Formulează-ţi în minte imaginea ta, zăcând în capsulă şi receptând toate acele gânduri fără ca cineva să ştie despre tine. Aşa că, după cum s-a dovedit, tu ai fost partea cea mai receptivă a întregului proces.

— Dar în sensul contrar.

Nu primi niciun răspuns. Femeia stătea în faţa lui, fără vorbă.

— Mulţumesc, spuse Gosseyn.

Spunând asta, ieşi pe uşă, apoi, prin alcov, în camera unde mama împăratului stătea de vorbă cu un bărbat de înălţime mică, ciudat şi foarte nervos.

Nedorind să-i întrerupă, Gosseyn se opri. În momentul acela, o auzi pe femeie spunând:

— Dar nu înţeleg. Ce spui? Ce-a făcut Enin?

În timp ce Gosseyn stătea acolo lângă alcovul prin care-i

condusese pe ceilalţi, şi de unde nu putea fi văzut, mărunţelul spuse cu o voce tremurătoare:

— A dispărut. De sub ochii mei.

Apoi bolborosi mai departe:

— Ştii cum e el când face lecţii cu mine. O vreme stă liniştit. Apoi devine neastâmpărat. Îmi răspunde. Ţopăie. Îşi mai ia câte ceva de băut. N-are niciun fel de maniere. Dar învaţă. De data asta, stătea pur şi simplu pe scaun. Şi pac, a dispărut.

Avu nevoie de un minut până să perceapă sensul acestor cuvinte din spusele agitate ale individului, dar, în cele din urmă, tabloul reprezentat verbal de acesta nu mai lăsa loc de îndoială.

Mărunţelul individ era profesorul împăratului. Şi în timpul lecţiei, pretindea, văzuse cu ochii lui cum elevul, pur şi simplu dispăruse fără urmă.

În timpul cât ascultase relatarea, lui Gosseyn Trei îi veni ideea că momentul în care se petrecuse surprinzătorul eveniment ar fi putut coincide cu sosirea lui Eldred Crang şi a celorlalţi. De aceea, îi transmise alter-egoului său:

„Crezi că a fost o diferenţă în timp faţă de momentul în care Enin a fost transferat în altă parte?”

„Mi se pare că-mi amintesc, veni răspunsul, că în momentul transferului tocmai rememorai unele localizări dodecimale ale fostului Gosseyn Unu şi ale mele. Te gândeai la băiat în momentul acela? Eu nu-mi amintesc.”

Nu era un moment potrivit pentru încercarea de a-şi aminti acele detalii. Pentru că văzu că femeia îl observase şi se întorsese către el şi că era într-o stare de extremă agitaţie.

— Este posibil, întrebă ea, nesigură, ca toate astea să se fi întâmplat…?

Gosseyn îşi revenise.

— Pare să fie la fel cu ce i s-a întâmplat mai înainte. Am să văd ce pot face. Eu…

Îl ignoraseră amândoi pe profesorul împăratului, aproape

ca şi cum acesta n-ar fi existat. Şi chiar dacă ar fi fost vreo posibilitate ca Gosseyn să-l remarce pe bărbatul cel mărunţel, acesta dispăru, pentru că tocmai când rostea primele cuvinte din ceea ce ar fi constituit o nouă afirmaţie, se auzi un bâzâit.

— Oh, Doamne! exclamă femeia. A venit Breemeg după tine!

— Nu-ţi face probleme, spuse el, nu-i nimic. Promit să mă întorc peste câteva minute; dar mai întâi ar trebui să ştiu – ar trebui să aflăm – ce s-a mai întâmplat în afară, pe navă.

Şi totuşi, chiar şi lui îi păru că acesta era ultimul lucru pe care nu-l ştiau când, câteva minute mai târziu, ieşea însoţit în tăcere, de curtean.

Înainte de a se pierde pe aleile şerpuite ale grădinii, mai privi o dată înapoi. Mama împăratului stătea în cadrul uşii uitându-se după el cu o privire chinuită.

Luând în consideraţie faptul că ea era o persoană normală, directă, inteligentă, Gosseyn nu se gândi la ce simţea ea din punct de vedere al unei reacţii talamice. Era ceva ca o emoţie adevărată.

Asta simţea şi el. Pentru că – oare – putea el să fie responsabil de dispariţia tânărului împărat?

11

Alături de el, Breemeg întrerupse tăcerea.

— Bănuiesc, spuse el, că nu ai dat în vileag convorbirea noastră particulară faţă de împărat sau de mama lui.

Ieşiseră din grădina regală i ajunseseră într-un coridor larg în care curtezanul slab, între două vârste, se simţea, se pare, liber să vorbească.

— Adevărat, spuse Gosseyn.

În împrejurările de faţă acesta părea un subiect de importanţă minoră: şi, pe urmă, îi veni în minte ideea că trecuseră două sau trei minute de la precizarea lui Leej. Aşa că peste aproximativ nouă minute avea să se întâmple evenimentul care-l va determina să-şi folosească super-creierul.

Într-un fel, nouă minute era mult. N-avea niciun rost, deci să se gândească la asta… deocamdată.

— Bănuiesc asta, continuă Breemeg, pentru că n-aş mai fi fost, cu siguranţă, chemat de Regina Mamă Strala să vin şi să te iau dacă ai făcut chiar şi cea mai mică referinţă la cuvintele mele.

De data aceasta, două idei îi veniră în minte. Prima, o reacţie simplă, personală – „Închipuieşte-ţi, m-a invitat în dormitorul ei, fără să-mi spună care este numele ei mic.” – Şi acum, în această remarcă ocazională aflase numele ei:

— Strala! rosti el numele cu voce tare, adăugând: Îmi place cum sună.

Breemeg păru să nu fi auzit comentariile lui Gosseyn. Continuau să meargă, în timp ce Gosseyn se gândea că numele avea în el, o frumuseţe feminină.

A doua idee consta dintr-o serie de amintiri fragmentate care-i produseseră o subită înverşunare… Amintirile erau despre Gosseyn Doi în acţiune pe planeta Prezicătorilor, pe planeta Gorgzid, cea mai importantă din Imperiul lui Emu. Această conştientizare îi aduse acel început de înverşunare care era atât de nouă pentru el. Erau lucruri pe care trebuia să le facă. Unde se afla, oare băiatul acela? Trebuia salvat, şi imediat.

Următoarele cuvinte ale lui Breemeg aproape că-i întrerupseră şirul gândurilor – sentimente.

— Evident, spuse omul, misiunea noastră cea mai importantă este, încă, aceea de a afla unde anume în spaţiu suntem şi ce s-a-ntâmplat de-am fost aduşi aici.

Ascultând aceste cuvinte, Gosseyn avu pentru prima dată un sentiment de uşurare în legătură cu acest om. Probabil că cineva înţelept vorbise cu Breemeg în ultimele patruzeci şi cinci de minute.

Coridorul cu desăvârşire gol se întindea până departe în faţa lor şi Breemeg îşi dezvoltă argumentaţia.

— Desigur, dacă există cât de cât o şansă să ne întoarcem alături de flota noastră, atunci afirmaţiile mele în legătură cu o revoltă nu ar avea niciun înţeles. Aceea ar fi, fără îndoială, cea mai bună soluţie, din moment ce ne-ar duce pe toţi înapoi la familiile noastre.

Nu era – fu Gosseyn de acord cu sine pe tăcute – un moment prea grozav pentru Semantica Generală, în ceea ce-l privea. Problema unei astfel de întoarceri, după datele pe care le avea el, era mai complicată decât orice. Aşa că aceasta era o nouă minciună pe care situaţia reală de viaţă în care se afla o făcea necesară pentru el.

Dar din moment ce adevărul ar cere acţiuni hotărâte şi rapide din partea acestor oameni, cu atât mai important pentru supravieţuirea lor – inclusiv a celor ticăloşi – părea

să fie felul în care el ascundea ceea ce ştia.

Alternativa era să dezvăluie realitatea şi, dacă erau urmări, să se străduiască să iasă din încurcătură. Evident, asta trebuia lăsată pe mai târziu, dacă se putea.

— Pe de alt parte, spuse Breemeg, în timp ce Gosseyn ajunsese la această concluzie, dacă e să rămânem în această zonă din spaţiu de-acum înainte, atunci, cu cât mai curând găsim o planetă locuibilă, cu atât mai bine. Moment în care (vocea i se înăspri), mica noastră familie regală va avea de suferit. Băiatul – ridică el din umeri – poate l-am putea lăsa în grija ta. Rânji, arătându-şi dinţii.

Dădu iarăşi din umeri. Rânjetul dispăru.

— Oricum, atâta vreme cât nu se mai află aici… Iar în ce o priveşte pe mamă…

Se întrerupse. Şi, brusc, îşi redresă ţinuta, ceea ce îl trezi din nou la realitate pe Gosseyn.

Breemeg spuse cu toată seriozitatea:

— Îmi dau seama, ea e singura femeie pe o navă cu o sută şaptezeci şi opt de mii de bărbaţi. Aşa că – avu iarăşi un rânjet – vor fi vreo câteva zeci de conducători din eşalonul de vârf nevoiţi să hotărască între ei care să se bucure de farmecele ei.

Individul încheie:

— După cum vezi şi poţi să-ţi dai seama, acestea sunt gânduri ivite ca o concluzie şi sunt într-un fel mai realiste decât ceea ce-am spus mai devreme.

Deci, în cele din urmă, avea să fie o luptă. Gosseyn era curios.

— Sunt ofiţeri implicaţi într-un fel de plan de a profita de femeie?

Urmă un lung moment de tăcere. Breemeg îşi încetini mersul rapid şi întoarse capul, privindu-l fix pe Gosseyn. Apoi brusc, se opri. Şi Gosseyn, după ce mai făcu câţiva paşi, se opri şi el, răsucindu-se cu faţa la Breemeg.

Curteanul Majestăţii Sale Imperiale Enin spuse:

— Asta e cea mai blestemată chestie pe care-am auzit-o

în ultima vreme. Asta sugerează că ai tu ceva în minte, probabil vreun plan să faci o listă cu…

Se opri. Păru să-şi ia inima în dinţi. Şi spuse, morocănos:

— Nu, subiectul n-a fost adus la cunoştinţa militarilor. De ce întrebi?

Lui Gosseyn i se păru că aceasta era informaţia de care avea nevoie. Aşa că spuse:

— Mi se pare că tu şi asociaţii tăi faceţi prea repede planuri. Părerea mea este – alese o cifră la întâmplare – că tu şi prietenii tăi va trebui să vă abţineţi de la a face planuri personale vreo câteva săptămâni. Vreau să spun, nu faceţi vreun act irevocabil la care altcineva, încă nepregătit pentru un asemenea pas, s-ar putea să reacţioneze.

Expresia lui Breemeg se schimbă când subînţelesul cuvintelor lui Gosseyn îi puseseră, evident, capăt neliniştilor. Deveni, deodată tolerant:

— Adevărul este, spuse el, că trebuie să ţinem cont de prizonierii străini pe care îi avem la bord. Ca o consecinţă, situaţia politică de la bordul acestei nave nu ne permite o prea mare libertate de mişcare. Va trebui să acţionăm, altfel altcineva va acţiona.

Păru să-şi fi revenit din şocul resimţit mai adineauri: pentru că porni să meargă iar. Aproape automat, Gosseyn făcu la fel. Dar gândea:

„Străin!”

După un moment spuse:

— Numai puţin!

Îşi înfrânse reacţia cu un efort de voinţă şi se adresă în gând alter-egoului său:

„Am deodată senzaţia că momentul acesta este desprins dintr-o recapitulare la Semantica Generală. Parcă aş fi fost la capătul unde se leagă prea multe generalităţi. Şi încep să cred că fac prea multe presupuneri…”

Răspunsul de la îndepărtatul Gosseyn Doi fu favorabil:

„Se pare într-adevăr că vorbim prea mult degeaba. Faptul că a pomenit de prizonieri străini pare să indice că

duşmanul rasei Dzan din Galaxia a Doua este la fel de vulnerabil ca oricine şi că unii din rândul lor se vor preda şi se vor pune la dispoziţia adversarilor lor, aşa cum au făcut soldaţii încă din timpuri imemoriale.”

Câtă vreme dură acest schimb mental de idei cu duplicatul său Gosseyn, el continuase să meargă alături de bărbatul cel uscăţiv. Acum, Gosseyn îi aruncă o privire, întrebându-se daca remarcase tăcerea. După faţa lui, Breemeg nu dădea semne că ar fi băgat ceva de seamă.

Poate că încă avea timp să recapituleze.

Gosseyn zise:

— Am impresia că aceasta este o navă de război.

Trecură câteva momente până să primească o reacţie la afirmaţia sa. Bărbatul îşi încetini iarăşi mersul şi, întorcându-şi capul, o fixă cu o privire în care părea că se citeşte uimirea.

— Şi ce impresii mai ai? zise el. Apoi adăugă: Ai gânduri ciudate.

Gosseyn insistă:

— Însăşi existenţa unei nave atât de mari şi faptul că adineauri ai pomenit despre prizonieri, dovedeşte că de unde aţi venit – haide să numim locul vostru de origine Galaxia Doi – aveţi un inamic puternic.

Celălalt păru să-şi revină din surpriză, datorită simplităţii întrebărilor. Călca din nou cu pas normal; dădu afirmativ din cap şi spuse:

— Este o rasă semi-umană, cu două mâini şi două picioare. Aceste fiinţe sunt periculoase pentru noi din punct de vedere tehnic şi ca indivizi. De exemplu, este riscant pentru o fiinţă umană ca, fără o protecţie electronică, să se afle în vecinătatea unui Troog. Şi a trebuit să proiectăm nişte aparate foarte complicate să ne apărăm ca grup de sistemele lor de computere care sunt capabile să amplifice metodele lor de control mental pentru a pune stăpânire pe minţile personalului de pe o navă Dzan în timpul unei lupte.

— Bănuiesc că o asemenea luptă era tocmai în

desfăşurare când nava voastră a fost zvârlită în această zonă din spaţiu.

— Aşa este, răspunse Breemeg.

Atunci, Gosseyn încercă să-şi imagineze acea scenă de luptă din universul îndepărtat, aflat la aproximativ un milion de ani lumină de galaxia Căii Lactee. Fiinţe umane de-acolo luptând aşa cum oamenii luptă aici de la începuturile istoriei scrise.

Îşi scutură capul cu tristeţe. Noţiunea din Semantica Generală că o fiinţă umană nu seamănă cu nicio alta – Gilbert Gosseyn nu este Breemeg, Crang, nu este Prescott, nu este Enro – conţine un adevăr limitat în ce priveşte identitatea şi aspectul fizic al individului. Însă nu părea să fie valabilă pentru caracterul rasei ca tot unitar.

Oftă. Şi merse mai departe cu recapitularea:

— Presupun că absenţa navei voastre ar putea fi un avantaj pentru duşmanul vostru.

Tăcere. Mai făcuseră câţiva paşi şi capătul coridorului era vizibil acum la numai câţiva metri.

— Va trece probabil o vreme, spuse Breemeg, până când cineva să-şi dea seama că am dispărut. Aşa că absenţa noastră s-ar putea să nu fie periculoasă.

— Descrierea făcută de tine duşmanului, spuse Gosseyn, care cântărise spusele celuilalt, sugerează că pentru prima dată oamenii au întâlnit o formă de viaţă superioară. Plin asta vreau să spun…

Tăcu, nevenindu-i să creadă.

Podeaua se zgâlţâia. Se zgâlţâia.

Era o vibraţie vizibilă. Sub el, podeaua, efectiv se legăna. Şi văzu cum clătinătura se propagă ca o undă, traversând oblic coridorul. Şi păru că se transmite mai departe, răspândindu-se în celelalte părţi ale navei.

Acum, unda dispăruse din locul unde se afla el.

Chiar deasupra lui se auzi o sonerie. Apoi vocea stridentă a unui bărbat rosti agitată:

— Toată lumea la posturi. O supernavă inamică tocmai a

pătruns în zona noastră de spaţiu… Datorită intensităţii tonului, îi trebui un moment să identifice vocea ca fiind a lui Draydart Duart.

În interiorul creierului său, realiză că alter-egoul său bombănea la el:

„Trei, veni gândul de departe, cred că tu ai făcut-o. Te-ai gândit la locul luptei din cealaltă galaxie; şi am sentimentul teribil că ceva grozav s-a întâmplat iarăşi.”

Gosseyn Trei nu avea timp să-şi facă procese de conştiinţă. Pentru că exact în acelaşi moment simţi o senzaţie ciudată în cap. Îi trebuiră câteva frânturi de secundă până ce memoria cumulată a lui Gosseyn Doi şi Gosseyn Unu, (nu, el nu avea mişcări fizice personale asociate), să identifice senzaţia.

Apoi… Doamne, Dumnezeule! Ceva încerca să pună stăpânire pe mintea sa…

Cele douăsprezece minute prezise de Leej, probabil au trecut.

Aceea fu numai una dintre numeroasele impresii ce i se plimbară prin minte. Gândul la Leej se asocie instantaneu cu amintirea despre cei doi Crang, Prescott, apoi Enro şi Strala… toţi care făceau probabil acum eforturi disperate să-şi impună propriul control asupra minţilor lor.

Aşa că Gilbert Gosseyn ar fi făcut mai bine să meargă înapoi acolo. Păcat, pentru că – alt gând trecând rapid prin minte… Ar trebui într-adevăr să dau de urma băiatului…

12

Gosseyn simţi pe faţă adierea unui vânt rece.

Cât vedea cu ochii, numai vârfuri înzăpezite. Şi chiar sub poalele lor, un râu cu ape repezi şi malurile îngheţate.

Văzu băiatul care admira cu ochi măriţi peisajul. Obrajii lui palizi începuseră să prindă culoare. Putea să fie numai răceala acelui vânt care străbătea prin toată nebunia aceea şi se făcea simţit la un nou nivel al realităţii.

Multă vreme, nimeni nu vorbi.

— Hei, este grozav, într-adevăr, nu-i aşa?

Vocea de copil era plină de încântare.

În timpul acesta, vântul începu să bată mai tare şi mai îngheţat. Gosseyn zâmbi cu amărăciune şi zise:

— Da, într-adevăr este… grozav.

Majestatea Sa Imperială, Enin părea că nu auzea şi nici nu simţea. Vocea sa deveni şi mai plină de încântare:

— Hei, ce faci tu într-un loc ca ăsta?

Nu era prea greu să bănuieşti că băiatul fusese ferit de temperaturile extreme ale vremii. Aşa că Gosseyn fu de părere că o mică explicaţie nu avea ce să strice. Spuse deci:

— Cum, din cauza luptelor care continuă… acolo – făcu vag un semn cu mâna în direcţia navei Dzan aflată la distanţă de ani-lumină – vom sta aici o vreme, cred că e cazul să-ţi spun că ceea ce vezi este anotimpul iarnă pe această planetă şi aceasta este o zonă sălbatică. De aici nu

se vede niciun semn de civilizaţie.

— Este ceva acolo, spuse băiatul. Arătă cu degetul şi continuă: Sunt aici înaintea ta cu douăzeci de minute şi atunci era mai luminos şi arăta grozav atunci când soarele a apus.

Gosseyn urmări cu ochii direcţia indicată de deget şi văzu că era direcţia în care curgea râul. Distanţa până la locul arătat era cam de o milă. Acolo, în locul unde râul şi valea o coteau la stânga, dispărând din vedere, se afla o zonă întunecată de zăpadă, aparent chiar la marginea râului care dispărea.

Să fie fost oare prima locuinţă care fusese localizată dincolo de curbă?

Lua ceva timp să ajungă acolo şi să afle. Dar nu era nicio îndoială: dacă era să rămână aici, atunci aceea era direcţia în care trebuia să meargă.

Cu voce tare spuse:

— Să sperăm. Trebuie să găsim un loc unde să ne fie cald. Vine noaptea.

Nehotărât încă, se uită în sus la norul care acoperea soarele. Şi văzu că acesta făcea parte dintr-o masă întunecată care avea în curând să acopere aproape întreg cerul. Păcat! Ar fi fost interesant să vadă ce fel de soare era acela.

De-acum, aerul părea şi mai rece decât în momentul în care sosise. Era timpul să pornească la drum.

În timp ce amândoi coborau, când păşind, când alunecând pe panta îngheţată, Gosseyn Trei avu o mică discuţie cu şinele său.

Probabil, locul în care el – şi mai înaintea lui, băiatul – ajunsese, era o zonă „fotografiată” dodecimal de Gosseyn Doi sau Gosseyn Unu; o localizare exactă pe care unul dintre ei o folosise în trecut într-un anumit scop.

Problema era că memoria lui despre călătoriile predecesorilor Gosseyn nu părea să conţină vreo amintire despre o zonă îngheţată. Memoria pe care o avea în comun

cu primii doi Gosseyn nu includea tabloul unui asemenea peisaj, utilizat în vreun scop oarecare.

Nu era decât un mister, desigur, nu un dezastru. În orice moment se putea hotărî să-şi folosească super-creierul – şi ceva avea să se întâmple; ce anume, asta nu mai putea spune.

„…În fond, intenţia mea era să mă întorc în apartamentul imperial de pe navă, s-o ajut pe Strala şi pe musafirii care fuseseră transferaţi la bord de Gosseyn Doi.” În schimb, îl fulgerase gândul acela despre Enin; şi, într-un fel sau altul super-creierul său defectuos elaborase acele detalii secundare şi-l adusese unde se afla băiatul, aici, pe această planetă îngheţată.

Era bineînţeles, posibil să fie chiar Pământul. Tot coborând şi tot ţinându-l de mână pe băiat, Gosseyn – din cauza gândului său – privea în jos şi în jurul lui, cu speranţa brusc renăscută. Trase cu atenţie aer în piept. Aerul, deşi rece, părea să fie exact aşa cum îşi amintea memoria comună, aerul de pe Pământ. Vârfurile muntoase înzăpezite, apa curgătoare pe jumătate ascunsă sub gheaţă, erau cu siguranţa o variaţie a miilor de peisaje similare din sutele de zone muntoase de pe Pământ.

Sentimentul de speranţă îl însoţi pentru aproximativ o sută de iarzi de coborâre. În acest timp îşi tot băga mâinile, pe rând, sub partea de sus a hainelor largi cu care-l îmbrăcaseră Vocea Unu şi Vocea Doi.

Dedesubt, corpul îi era cald încă; şi, prin contact repetat, reuşi să-şi ţină mâinile, pe rând, cât de cât calde. Dar cu cât trecea vremea şi cum ei abia se apropiau de poalele pantei, nu mai avea nicio îndoială: nu era îmbrăcat pentru o aşa climă.

Câteva minute mai târziu, păru că venise timpul pentru o acţiune hotărâtă, când băiatul scânci pe neaşteptate:

— Nu pot. Nu pot. E prea frig. Îngheţ.

Coborâseră până pe o stâncă mare. Acolo se opriră. Şi stăteau pe gheaţă, frecându-şi mâinile aşa cum se

procedează de obicei pentru a pune sângele în circulaţie.

Peisajul era mereu la fel de mieunat. Din nefericire, faptul că încă mai vedeau zăpadă şi gheaţă în mii de forme fantastice. Încântătoare, atât în faţă cât şi de jur împrejur, însemna că mai aveau mult de mers. Gosseyn nefericit, socoti că se aflau încă la patru sute de iarzi deasupra nivelului râului.

Stând acolo, neştiind prea bine ce avea să urmeze, îşi aminti – din memoria lui Gosseyn Doi – că în momentul în care grupul se pregătea pentru Marea Călătorie, făcuseră trei teste preliminarii.

Mai întâi Leej prezisese o localizare pe Pământ; după care Gosseyn Doi făcuse fotografierea mentală a ceea ce super-creierul său văzuse la nivelul particular din celulele implicate din interiorul creierului ei.

Alte două teste, unul pe o planetă necunoscută – a cărei existenţă o prezisese ea – şi unul pentru planeta ei de origine, Yalerta. Şi numai când preliminariile fuseseră evaluate ca fiind satisfăcătoare, Leej îşi direcţionase prezicerea spre o localizare din cealaltă galaxie.

„Această planetă pe care eu şi Enin am aterizat atât de neaşteptat, ar putea fi una dintre localizările test preliminare, unde nimeni nu fusese de fapt vreodată – să fi fost Pământul? Să fi fost Yalerta? Să fi fost planeta aceea necunoscută?”

Evident, n-avea să fie posibil să afle imediat. Dar dacă era să fie Pământul – ce importanţă avea? Păreau să existe câteva posibilităţi, dar toate foarte vagi.

Tropotea întruna din picioare şi-şi freca mâinile. Şi, fără nicio plăcere, îşi dădu seama că, dacă lui şi băiatului le era deja frig, nu aveau nicio şansă să poată merge o milă întreagă prin zona întunecoasă, acolo unde râul făcea o curbă. Chiar şi să coboare până la malul râului părea că va fi prea mult pentru trupurile lor îngheţate.

Totuşi, începuse să se simtă mai bine în legătură cu transferul greşit care-l adusese aici… Va trebui să înveţe să

controleze asta, desigur; aceste incidente trebuiau analizate şi trebuia făcut ceva, dar… puştiul se aflase în această lume îngheţată cu douăzeci de minute mai mult ca el. Şi, evident, două lucruri îl salvaseră până acum. În acela minute strălucise soarele. De. asemenea circulaţia mai bună a trupului tânăr şi hainele mai călduroase avuseseră şi ele rolul lor.

Din nefericire, trecuse prea mult timp chiar şi pentru acele avantaje speciale. Aşadar, venise momentul – pentru amândoi – să se folosească de una dintre acele vagi posibilităţi.

Gosseyn întinse mâna. Îl prinse pe băiat de mâna dreaptă îngheţată şi i-o strânse. Ţinând mâna strâns, după ce-i atrăsese celuilalt atenţia, spuse cu francheţe:

— Ascultă, Enin, tu şi cu mine avem nişte însuşiri speciale. Şi lucrul cel mai înţelept pe care l-am putea face în momentul acesta este să găsim o modalitate să declanşăm una dintre acele comprimări electrice pe care poţi s-o faci tu.

Băiatul scutură din cap, abătut.

— Dar trebuie să derive dintr-o sursă de energie deja existentă. Un nor în care se produc fulgere sau un fir electric.

Gosseyn dădu aprobator din cap.

— Masa aceea de nori de deasupra – arătă cu degetul – şi copacul de aici. Dă-i foc!

Copacul spre care arătase era un schelet răsucit, înalt de vreo douăzeci de picioare, dezgolit de iarnă. Cu crengile sale desfrunzite, răsfirate ca nişte gheare, atârna aplecat peste stâncă şi părea să spânzure acolo, gata să se răstoarne.

Aşteaptă până ce băiatul observă copacul; apoi îşi aruncă privirea spre nor.

— Există fulgere, iarna? întrebă Enin cam nedumerit.

— Oh, făcu Gosseyn.

Era o întrebare care nu-i trecuse prin minte nici lui, nici

celorlalţi Gosseyn. Nemulţumit, îşi dădu seama că, pe Pământ, fulgerul era asociat cu furtunile de vară.

— Cred că ai dreptate, aprobă el.

Dar îşi făcu curaj, căci îi veni altă idee. Arătă cu mâna pe care o avea liberă:

— Dacă pata aceea întunecată este într-adevăr o construcţie, şi are instalaţie electrică, ce-ai putea face de la distanţa asta?

Fără să spună o vorbă, băiatul privi lung în direcţia arătată. Apoi urmă o pauză, nu prea lungă.

După aceea, se auzi un pârâit şi copacul izbucni în flăcări!

O vreme, se încălziră apropiindu-se de flăcări. Copacul ardea destul de bine, şi chiar dacă se transformă repede într-un schelet înnegrit, încă mai răspândea căldură.

Dar încălzitul încetă a mai fi preocuparea lor principală, Gosseyn observă că tovarăşul său privea într-o parte cu o expresie de nelinişte pe faţă.

— Uită-te! arătă el cu degetul şi adăugă: Mi-a fost teamă că se putea întâmpla asta.

Ceea ce văzu Gosseyn, când îşi aruncă privirea în direcţia arătată de deget, era o coloană de fum la o milă depărtare, acolo unde pata întunecată se dovedise a fi într-adevăr, o locuinţă.

— Electricitatea pe care am adus-o aici, spuse Enin, a făcut să ia foc locuinţa când am extras-o din fire.

Părea îngrijorat; şi bărbatul remarcă acum că băiatul părea să fi căpătat, sau căpătase, calităţi morale de copil de doisprezece ani, bine educat, care făcea diferenţa dintre bine şi rău.

În timp ce gândea astfel, băiatul spuse din nou:

— Aşa că dacă mergem acolo, n-o să mai găsim un loc unde se poate locui.

Gosseyn privea tăcut norul de fum negru care se profila pe cer, gândind cu amărăciune: „…Ei bine, nu tocmai morale, în cele din urmă…”

Cu voce tare spuse

— Sper că n-a fost nimeni rănit.

Distrugerea clădirii din depărtare îi aduse brusc în minte întrebarea de mai-înainte: ce planetă era aceasta? Ce fel de oameni se aflau acolo în clădirea care ardea? Ce nivel de tehnologie?

…Evident, nu putea afla imediat.

Gosseyn avu acest gând conştient, care cerea amânare. Şi văzu că băiatul se vârâse aplecat pe sub copacul care ardea mocnit şi umbla încolo şi încoace de-a lungul marginii aflată sub el? şi-şi arunca când şi când ochii peste margine.

Brusc Enin îl strigă:

— Cred că am putea coborî mai bine pe-aici.

Arătă spre panta înzăpezită care părea mai puţin dreaptă.

— Vin imediat acolo, strigă Gosseyn.

Mai întâi, următorul lucru pe care şi-l propuse trebuia încercat.

Cu băgare de seamă întinse mâna şi apucă o creangă dintre cele mai groase. Tresări şi-i dădu drumul imediat. Era mai mult decât caldă.

Îi trebuiră mai multe minute. Aruncă zăpadă pe porţiunile de unde voia să apuce creanga până ce se răcori. Imediat ce putu să pună mâna pe creangă, folosind genunchiul ca pârghie, o rupse din copac.

Târând creanga după el, merse spre băiat…

Puţin mai târziu coborâţi iarăşi panta. Dar acum aveau cu ei ceva care, atât cât rămânea caldă, era echivalentul unui încălzitor portabil.

Coborârea avu şi aspecte mai neplăcute. Atât mâinile lui cât şi ale băiatului se înnegriră curând de la creanga pe care tot trebuiseră s-o atingă pentru a se încălzi. De asemenea, se aşezau pe rând cu picioarele pe partea mai groasă a crengii pentru a şi le-ncălzi. Aşa că, în curând apăru în urma lor o dâră neagră de cenuşă. Şi urmele se impregnau negre în zăpadă.

Gosseyn încercă să nu-şi atingă hainele largi cu care era îmbrăcat; dar, când mai alunecau pe porţiunile mai abrupte, se întâmpla şi acest lucru.

Curând ajunseră la malul râului; şi era încurajator să simţi că încă mai era căldură de la creanga arsă. Gosseyn începu din nou să spere că, mergând repede pe acest teren relativ neted, vor reuşi să ajungă la casa aflată la o milă depărtare.

Enin fu acela care remarcă ce-i costase coborârea.

— Chiar că arătăm ca doi vagabonzi murdari, spuse el. Te-ai înnegrit pe barbă şi pe obrazul drept şi cred că şi eu sunt negru tot.

— Mai ales pe frunte şi pe gât, spuse Gosseyn şi adăugă: Şi, bineînţeles, de mâini nici nu mai e cazul să amintesc până nu ajungem într-un loc cu apă caldă.

— Să mergem acolo, spuse băiatul.

În sinea sa, Gosseyn nu prea era hotărât. Dar porniră la drum, aşa că avea timp să se mai gândească.

Zăpadă şi gheaţă cât vezi cu ochii – cu excepţia petei întunecate din faţa lor, mult mai apropiată, acum... Focul de acolo se afla evident sub control deja, căci nu se mai vedea fum.

Asta-l linişti pe Gosseyn, dar în el creştea un sentiment de disconfort pentru că se afla aici, pe malul acestui râu, tropăind pe pământul îngheţat şi cărând după el o creangă care abia de mai era puţin calda, acum.

Tot timpul cât merse, gândurile alter-egoului său se aflaseră în conflict cu propria gândire. Acolo, în spaţiul îndepărtat, Gosseyn Doi se afla în mişcare. Făcuse deja saltul până la nava Dzan. Şi imaginile mentale de după sosirea sa indicau că sistemul de computere de pe uriaşa navă spaţială de luptă cuplaseră automat un ecran energetic, care formase o barieră împotriva forţelor de control de pe nava străină.

Aflat acum în siguranţă, Gosseyn Doi găsi răgazul să observe starea de nelinişte a lui Trei, şi să-i dea sfaturi: „Ai

salvat băiatul. Faptul că aceasta s-a întâmplat ca o consecinţă a problemei pe care o ai cu super-creierul tău este interesant pentru informaţiile pe care mi le oferă; dar asta nu trebuie să te facă să fii supărat pe tine însuţi.”

Doi continuă să-l mustre: „Şi-acum aminteşte-ţi că fiinţele umane au o reţinere faţă de mistere. Şi asta e, într-un anumit grad, situaţia ta: un mister. Unde te afli? Ce este construcţia din faţa ta? De ce să nu te duci acolo şi să limpezeşti misterul?”

Pentru Gosseyn Trei adevărul cel mai important era altul. „Dacă era Pământul…? Ar trebui să fiu în oraşul principal, să aflu ce se întâmplă acolo.”

„Până la urmă” îi veni răspunsul, „este o propunere destul de bună. Mai ales că n-ar trebui să vii aici până nu plec eu. Tu şi cu mine n-ar trebui să ne aflăm aproape unul de altul până nu analizăm ce s-ar putea întâmpla unei perechi de duplicate ca noi când se află unul lângă altul. Dar, după evenimentele de aici, cred că n-o să mai stau mult pe nava asta…”

Evenimentele se transferară de la o minte la alta, în mod automat: motivul pentru care Enro dorise să fie unul dintre delegaţii pe nava din altă galaxie era pentru că aducea cu el un mecanism de semnalizare, astfel încât nava din flota sa să poată face saltul pe planeta cea mai apropiată cu ajutorul unui sistem de Distorsoare, apoi alt salt mai aproape de locul unde se afla dispozitivul de semnalizare. În spaţiul înconjurător, navele de război ale Celui Mai Mare Imperiu îşi făceau apariţia, şi-şi ocupau poziţiile.

În consecinţă, se părea că duşmanul mai avea şi-un al doilea plan. Pentru că încetase orice agresiune şi începuse să transmită mesaje în care se arăta îngrijorat şi confuz, cei de la bord vrând să lase să se-nţeleagă că nici ei nu ştiu unde se află.

Primiseră de la ei un mesaj suspect: „Haideţi să negociem!”

Era o concesie nemaipomenită din partea străinilor şi,

deci suspectă. Dar Gosseyn Doi era pentru a negocia,

„Aşa că” – veni continuarea – „salvează-te pe tine şi băiatul. Am vorbit deja cu Regina Mamă Strala şi poţi să mă crezi când îţi spun că se simte uşurată când ştie că tu te afli acolo cu fiul ei.”

Continuând să meargă, Gosseyn Trei se împleticea puţin, cărând încă creanga cu care avea grijă să nu-l lovească cumva pe băiat… Analiza implicaţiile gratitudinii tinerei mame fără să-şi dea seama exact ce simţea el. Dar îi veni un gând: „Se pare domnule alter-ego, ca voi fi primul Gosseyn care va merge în dormitor cu o femeie cu alt scop decât aceia de a dormi.”

Răspunsul fu unul filosofic. Gosseyn doi îi răspunse în maniera tăcuta a comunicării prin gândire: „Din întâmplare, doamna inimii mele nu şi-a făcut, încă, apariţia în viaţa mea. După cum ştii, atât Leej cât şi Patricia au avut şi au alt rol. ”

Gândul continuă în aceeaşi manieră speculativă: „Până ce se rezolvă toate problemele astea, s-ar putea ca toţi să avem, o imagine mai clară a destinului nostru. În ce te priveşte, salvarea băiatului înseamnă câştigarea mamei.”

Continuând să meargă de-a lungul malului îngheţat, într-o lume care ar putea fi Pământul, Gosseyn Trei spuse: „Haide să lăsăm deoparte viitorul îndepărtat. Mă aflu într-o situaţie din care vreau să ies, în primul rând pentru că picioarele îmi sunt îngheţate tot mai tare, şi-am îngheţat până la os. După analiza făcută de mine super-creierului meu, am ajuns la concluzia că, dacă mă concentrez şi nu permit să apară gânduri despre alte localizări în momentul legăturii, voi putea merge acolo unde vreau.”

Răspunsul fu o oarecare deviaţie de la subiect: „S-ar putea să existe o problemă, spuse Gosseyn Doi. Se pare că Enro a văzut-o pe doamnă şi cum nu a reuşit să se căsătorească cu sora lui Patricia, a afirmat că o căsătorie între două familii Imperiale ar fi foarte folositoare pentru relaţiile intergalactice.”

În universul său îngheţat, Gosseyn nu ştia clar, dacă să se simtă uşurat sau tulburat. Până la urmă, ajunse la indiferenţă: „Doamna Strala a fost informată în legătură cu interesul bărbatului acela pentru ea?”

„Cred”, veni răspunsul, „că şi-a dat seama singură. După părerea mea...”

În mod surprinzător, comunicatul mental fu foarte neclar, aproape că nu se auzi nimic.

„Da?” insistă Gosseyn Trei.

Răspunsul era iarăşi speculativ: „Cred că atunci când aceste probleme se vor fi rezolvat, am putea să căpătăm o imagine mai clară despre destinul nostru. În ce te priveşte, salvează fiul – şi-o câştigi pe mamă... cred eu...” Lui Gosseyn îi venise altă idee: „Trebuie, spuse el. să facem tot posibilul să intuim cum poate Enro, conducătorul galactic, să folosească acest contact în avantajul său. Şi pentru că e capabil de omor în masă în sensul militar al cuvântului, trebuie să ne asigurăm că n-o să aibă niciun avantaj.”

El continuă: „Sunt sigur că eşti de acord că nu vrem ca flota lui Enro să aibă succes la cealaltă galaxie. Aşa că nicio căsătorie a lui cu mama împăratului, dacă reuşesc s-o împiedic.”

La urmă zise: „Dar asta rămâne pentru mai târziu.” Hotărârea fermă din mintea sa trebuie să fi răzbătut prin anii-lumină: pentru că răspunsul îndepărtatului alter-ego veni, fără să mai fie nevoie de precizări: „Noroc, Trei”.

Pentru a se apăra împotriva temerii de mister, Gosseyn localiza porţiune cu porţiune solul îngheţat şi „fotografia” cu ajutorul super-creierului. Astfel, în orice moment din viitor, se va putea întoarce în acest loc, să-şi continue drumeţia. Evident, dacă asta avea să se întâmple, o să aibă grijă să fie îmbrăcat mai călduros.

Transmise un ultim comentariu alter-egoului său îndepărtat: „Cred că pot să supravieţuiesc fără să ştiu ce este clădirea din faţă. Şi presupun că pot să trăiesc şi cu regretul ea n-o să am niciodată şansa să-mi încrucişez

drumurile cu prizonierii străini de pe nava Dzan; primele fiinţe ne-umane de care am auzit noi în toate călătoriile indivizilor Gosseyn. Deşi Breemeg spunea că străinii sunt semi-umani, nu-i aşa? Dar chiar şi aşa, ar fi un eveniment unic. Oricum, va trebui să trăiesc cu ambele mistere pentru că. În momentul acesta devine din ce în ce mai frig aici; şi în curând va fi întuneric. Aşa că…”

13

Pământul!

Se aflau în curtea din spate a unei case mici. Mica locuinţă era aşezată pe o pantă, aşa încât, parţial vizibil sub ei, se afla un oraş. Pe o distanţă bună, de jur împrejur, Gosseyn putea vedea acoperişuri şi verdeaţă care înconjura aproape fiecare casă.

Acolo, stând în picioare, simţi o căldură exterioară – aerul era cald, văratic – dar şi-o căldură interioară. Senzaţia plăcută din interior părea instalată acolo atât de natural încât îi trebuiră multe momente până să o poată identifica:

„…E ca şi cum m-aş fi întors acasă.”

Îi mai trebuiră câteva momente ca să argumenteze cu sine că, de fapt, un corp care fusese găsit plutind în spaţiu într-o capsulă, nu putea decât printr-o logică extrem le lărgită, să stabilească un statut legal de apartenenţă la o anumită planetă.

Probabil că argumentaţia ar fi continuat dacă în momentul acela Enin, aflat lângă el, nu s-ar fi agitat, spunând:

— Ce naiba de loc mai e şi ăsta? Unde ne aflăm?

Era cu totul alt punct de vedere. Şi, când privi în jos spre băiat, Gosseyn văzu că împăratul Dzan nu se uita la panorama oraşului de dedesubt, ci la curtea din dos şi la spatele casei aflate în curte.

Şi, pentru prima dată de când sosiseră, aceasta îi aminti

lui Gosseyn de neliniştea sa de mai înainte – la distanţă de ani-lumină – cu privire la locul unde vor ajunge: la destinaţia propusă, sau în altă parte?

„...Am reuşit? Metoda de concentrare şi îndepărtare a gândurilor nedorite, funcţionează. Hei, Gosseyn Doi, ai văzut? Pot să controlez defecţiunea."

Nu primi niciun răspuns de la îndepărtatul său alter-ego şi. de fapt nu primi niciun semn de existenţă a gândurilor celuilalt. Aşa că, rămase pentru mai târziu!

Acum privi în jos spre băiat şi îl mustră:

— Ne aflăm într-un loc unde e cald. Sau preferai acolo, pe gheaţă? Enin trecu peste mustrarea lui, fără să se arate însă mulţumit de schimbare.

— Cum am ajuns într-un loc ca acesta?, întrebă el, plin de dezgust.

Gosseyn zâmbi.

— Ei, uite cum stau lucrurile, Enin. Când reuşesc să fac saltul acela în spaţiu – care e specialitatea mea, după cum ştii...

Faţa copilului, îndreptată spre el, nu oglindea nicio urmă de reproş în legătură cu faptul că ceea ce reuşea să facă el, îl afectase pe împăratul Dzan în faţa curtenilor lui. Buzele se întredeschiseră abia, şi rosti:

— Aşa! Şi...?

Gosseyn explică:

— Cel mai bine e să ai nişte locuri în care să soseşti când nu te vede nimeni. Ei, bine, căsuţa aceasta este a unui prieten şi este plasată foarte potrivit pentru ceea ce spuneam. Nimeni dintre vecini nu poate să vadă cum am ajuns noi aici. Înţelegi?

Probabil că băiatul remarcase acele detalii când cercetase pentru prima dată, plin de dispreţ, împrejurimile. Dar trebuia convins să se mai uite o dată. Şi, evident, cercetarea îşi avu rolul ei.

— Mda, dădu el din cap, ai dreptate.

— Şi, continuă Gosseyn, dacă te uiţi mai atent, e încă

dimineaţă. Aşa că avem o zi întreagă la dispoziţie.

Calculase deja ora din zi după poziţia soarelui. Dar când enunţă părerea cu privire la timp; se deşteptă un sentiment… talamic… în interior. Sentimentul era de aparenţă, nu neapărat în legătură această curte din spate, cu această planetă, în general.

Văzu ochii luminoşi îngustându-se:

— Ce-o să facem aici?

Asta nu era o problemă. Ora din zi îi evocase ceva: la ultimele rapoarte. Dan Lyttle, proprietarul acestei căsuţe, fusese paznic de noapte la un hotel. Asta putea să însemne că, la această oră matinală, nu plecase încă la slujbă.

Brusc, optimist, Gosseyn înaintă şi bătu la uşa din spate. Observă că Enin era în spatele lui.

— Vrei înăuntru? De ce un intrăm pur şi simplu?, îl auzi.

Într-un fel, în momentul de faţă, aceasta nu era o imposibilitate. Dacă Dan Lyttle era încă proprietarul, casei, poate că n-ar fi fost deranjat, daca era plecat, când se întorcea, să îi găsească înăuntru.

Dar nu asta vrusese să spună Majestatea Sa Imperială. Scuturând din cap, Gosseyn se întoarse către băiat.

— Ascultă, spuse el pe un ton aspru, nu suntem aici pe una dintre planetele tale. Aici, trebuie să respectăm obiceiurile locului. Privea direct în ochii aceia tineri, îndrăzneţi, şi-şi continuă mustrarea pe acelaşi ton:

— Nu dai buzna pe proprietatea altora fără să ai permisiunea. S-a-nţeles?

Din fericire, Enin nu mai avu timp să răspundă. Pentru că imediat se auzi un zgomot. Şi uşa se deschise.

Silueta zveltă, cunoscută, se ivi în prag şi zise:

— Oh, Dumnezeule, tu eşti?!

Erau exact aceleaşi cuvinte pe care le-ar fi rostit probabil Gosseyn, în aceeaşi situaţie. Dar tonul lui ar fi fost de uşurare. Pentru că individul care scoase acea exclamaţie fusese identificat de memoria Gosseyn ca fiind proprietarul cabanei: Dan Lyttle, în persoană.

Paznicul care intrase în camera de hotel a lui Gosseyn Doi – şi-i salvase viaţa.

Faţa o avea la fel de slabă ca atunci. Dar părea mai matur decât îl ştia memoria lui Gosseyn. Dar era o diferenţă aproape insesizabilă. Ce era mai important, era încântat să-i aibă ca musafiri în căsuţa lui.

— Aţi venit într-un moment potrivit. E ziua mea liberă. Sau – zâmbind – noaptea mea liberă; aşa că v-aş putea fi de vreun ajutor. Oricum văd că în momentul acesta aveţi nevoie de o baie şi de somn. Ce-ar fi ca tu şi puştiul să vă instalaţi în dormitorul meu, iar eu, dac-o să vreau să dorm, am să dorm pe canapeaua de aici.

Gosseyn Trei nu se-mpotrivi: „Puştiul" părea să ezite; dar apoi se uită fără o vorbă la Gosseyn şi intrară pe uşa indicată. Totuşi, odată intrat, după ce uşa fu închisă, Enin spuse:

— Chiar o să stăm aici?

Gosseyn arătă spre patul larg.

— Întâi faci o baie şi te-ntinzi acolo. Şi după ce fac şi eu un duş, o să mă-ntind lângă tine. O să hotărâm mai târziu ce-o să facem, aici.

Chiar atunci Dan Lyttle aduse o cămaşă lungă pentru Enin şi o pijama pentru Gosseyn. Şi-n curând, adormiră.

…Gosseyn se trezi, somnoros, şi rămase un minut cu ochii închişi; şi-i veni un gând ciudat: Acela era primul somn normal al acestui corp Gosseyn.

Această remarcă nu-i reţinu multă vreme atenţia. Din cine ştie ce motiv, când se întinse pe acest pat, gestul îi păruse aşa de natural, de – obişnuit – încât nu remarcase nimicitatea lui în existenţa sa.

După ce se mai dezmetici, îşi dădu seama că zâmbea. Pentru că aceea era realitatea, o realitate minoră în universul oamenilor pentru care somnul era o activitate curentă.

Apoi deschise ochii, se răsuci şi-şi aruncă ochii în cealaltă

parte a patului – şi se smuci în sus, încruntându-se.

Băiatul nu era acolo.

Îşi azvârli picioarele peste marginea patului şi se apucă să se încalţe cu ciorapii de cauciuc care-i serviseră drept pantofi, în tot acest timp simţindu-se cam năuc. Dar aceasta era – observă el – o reacţie talamică.

Văzu că pantofii erau curaţi. Şi hainele, care erau frumos aşezate pe un scaun, fuseseră de asemenea spălate timp cât dormise el.

Se scurseseră câteva minute. Mai întâi, se duse la toaletă şi încercă prima sa experienţă de a urina. Apoi merse la chiuvetă, luă o perie de acolo şi, cam stângaci îşi pieptănă părul. Apoi se spălă pe mâini şi pe faţă şi se şterse pe un prosop pregătit pentru musafiri, care atârna într-o agăţătoare. (Cu o seară înainte nu fusese acolo decât prosopul de baie al lui Lyttle, pe care a folosiseră şi ei.)

În timp ce îşi executa programul de dimineaţă, îşi lăsă atenţia să se îndrepte către cealaltă dublură a fiinţei sale… de departe.

Imediat, primi informaţii din memoria lui Gosseyn Doi privitoare la activităţile acestuia din ultimele minute. Apoi – brusc – contact direct!

Schimbară impresiile rapid. Doi spuse: „Ştiu unde te afli. Aşa că nu sunt îngrijorat încă.”

Gosseyn Trei răspunse: „În sfârşit pot să recapitulez situaţia ta. Am remarcat că singura navă duşmană discută încă despre pace, dar niciun străin n-a venit la bord. Şi ceea ce se poate întâmpla pe nava Dzan din pricina acelor indivizi furioşi nu a izbucnit încă. Şi că planurile lui Enro pot afecta rezultatul final. Dar va mai trece ceva timp până ce problemele să devină acute.”

Eul său îndepărtat spuse: „Atunci, hai să ne concentrăm asupra ta. Am discutat cu Enro şi nu mi-am dat seama în ce scop te-ai dus pe Pământ.”

Gosseyn Trei era nemulţumit. „Într-un fel, a fost doar un accident. Dar unul bun, cred.” Îşi continuă explicaţia: „În

fond, toţi indivizii Gosseyn. au lăsat o mulţime de lucruri neterminate pe Pământ. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat aici după ce aţi plecat voi. Cine a venit la conducerea Pământului după ce preşedintele Hardie a fost ucis? Ce statut mai are non-A? Şi-aş putea să mai enumăr.” Spuse în încheiere: „Parcă să zic că-mi amintesc că poliţia şi forţele guvernamentale au răsturnat ordinea, dar…”

Era un „dar” mare. Oricum, de acolo, de la distanţa aceea interstelară, analiza sa primi o confirmare scoasă cam printre dinţi.

„Sunt de părere” veni răspunsul „că ar trebui să aflăm câte ceva şi să facem ce trebuie făcut.” Alter-egoul continuă: „Dar, dacă stai te mai gândeşti, dacă vrei să mergi în cel care a fost cândva oraşul Maşinii Jocurilor, vei întâmpina probleme. De exemplu, nici tu, nici împăratul, nu aveţi bani, Presupun că puteţi sta o vreme la Dan Lyttle. Dar nu te poţi aştepta ca salariul unui paznic de hotel să ajungă pentru trei persoane, prea multă vreme.”

Gosseyn Trei zâmbi la un gând de-al său care-i veni ca o replica la obiecţia ridicată de celălalt. „Ai prins răspunsul?” întrebă el.

„Ei bine” – impresie de zâmbet şi de cealaltă parte – presupun că indivizii Gosseyn ar putea revendica o proprietate, ar putea pretinde să fie serviţi, ar putea să facă plângere la Institutul de Semantică Generală, pe motiv că „X” era un Gosseyn secret. Dar nu-mi amintesc de un loc unde mâncarea să-ţi fie pusă imediat pe masă.”

Gosseyn Trei răspunse: „Individul ăla bătrân îşi avea reşedinţa aici; aşa că s-ar putea să fie câte ceva de mâncare. Şi, bineînţeles, cineva care să se îngrijească de asta. Întrebare: Cine i-a plătit salariul?”

„Ce-ai de gând să faci? Să preiei locuinţa prin forţă?”

„Păi” – Pauză. Gosseyn Trei deveni conştient că acum zâmbea mai fără chef – „Îmi este greu să accept că această obiecţie vine de la un Gosseyn care nu a ezitat să forţeze sau să păcălească un servitor să-l hrănească pe Yalerta şi

care a mâncat întotdeauna bine, indiferent unde a mers în univers; şi, în niciunul dintre cazuri, după câte-mi amintesc, nu dispunea de bani.”

Gândul de răspuns al lui Gosseyn Doi avea o notă de resemnare. „Văd că te-ai hotărât să rămâi” păru să ofteze.

„Bine, transmite-i lui Dan Lyttle urările mele de bine.”

„Păi” – cu grimasă – „o să fie cam greu. El crede că eu sunt tu.”

„Desigur” veni replica. „Trebuie să admit că aceasta este realitatea de care uneori îmi vine greu să ţin cont; acum sunt doi Gosseyn. Mă-ntreb dacă X s-a gândit vreodată că vor fi doi din aceeaşi grupă de vârstă, conştienţi, în acelaşi timp.”

Numele lui X îi sugeră un gând lui Gosseyn Trei: „În toate orele astea am avut senzaţia că a existat cineva ca un fel de strămoş. Dar nu era o prezenţă în mintea mea. Ca ceva nedefinit este definiţia corectă a felului în care a apărut. Povesteşte-mi ce ştii.”

„Ei, ia auzi!” Răspunsul era plin de nesiguranţă. „Sunt motive pentru a crede că el se afla pe una dintre navele care au emigrat din cealaltă galaxie. Numai că asta e doar impresia mea – acea mică navă s-a prăbuşit, provocând rănirea bărbatului pe care noi l-am cunoscut ca domnul X. Şi computerul în care erau înmagazinate datele ştiinţifice a fost deteriorat. Oricum, celălalt bărbat a părăsit nava cu cele două femei pentru că, după ce ei au ieşit din navă, aceasta a fost azvârlită de computerul ei deteriorat în altă zonă de pe Pământ. X şi-a revenit suficient cât să poată intra periodic, în mica navă şi să revină la starea de existenţă latentă pentru sute, chiar mii de ani o dată.”

Povestirea alter-egoului său continuă: „Evident, în curând începură să apară descendenţi ai bărbatului care-l însoţea şi ai celor două femei. Apăruse o întoarcere la starea de barbarie, care părea să ajungă până la împerecherea cu masculi şi femele maimuţe.”

Vocea din gândul său adăugă: „După cum ai putut

observa pe Pământ, acum, totul a ieşit destul de bine. Dar X era cel care ţinea minte ce fusese la început şi care, folosind spermă de la propriul său corp, a creat tipurile Gosseyn. Este de datoria noastră să ne asigurăm că sistemul de împerechere pe care l-a impus el continuă şi pe viitor. Acesta ar trebui să fie unul dintre ţelurile noastre, indiferent ce alte lucruri am avea de făcut fiecare dintre noi.”

Gosseyn Trei spuse: „Părerea mea este că apartamentul lui X trebuie minuţios cercetat şi trebuie găsite încăperile secrete, sau magazii în care s-ar putea să fie păstrate un set de înregistrări şi echipamentul cu ajutorul căruia a făcut ceea ce a făcut.”

Gosseyn Trei răspunse: „Poţi să fii sigur că o să mă uit. Şi-o să te consult în continuare ori de câte ori se iveşte o criză.”

„Teoretic”, veni răspunsul de la duplicatul său îndepărtat, „suntem unul şi aceeaşi persoană. Judecata ta ar trebui să fie la fel ca a mea.”

Era adevărat şi, totuşi, undeva în sinea sa, se simţea o persoană foarte diferită.

Doi bărbaţi maturi, aceeaşi persoană dar, într-un fel, diferiţi.

Şi gândul său intim reveni: „Are să fie interesant de văzut cum va fi realizabilă similarizarea”.

„Va fi sigur realizabilă”. Răspunsul de la Gosseyn Doi îi răsună în minte ca şi cum ar fi fost propriul lui gând.

În timp ce se spăla pe faţă şi-şi pieptăna părul, Gosseyn Doi realiză că Pământul poate fi periculos pentru el.

Cel puţin, această partea a Pământului, în care venise.

Trăiau aici oameni care ar fi putut să recunoască faţa lui Gosseyn. Şi-ar fi nevoie de un singur foc de armă de orice fel pentru a ucide acest corp Gosseyn. Dacă avea să se întâmple asta, faptul că întreaga memorie a acestei experienţe ar continua în mintea lui Gosseyn Doi nu era îndeajuns de satisfăcător.

Înaintaşii Gosseyn lăsaseră fără îndoială drept moştenire o remarcabilă tehnologie de menţinere a personalităţii pentru duplicatele descendenţilor. Dar pentru un anumit individ din lungul şir, realitatea era că-şi dorea propria identitate pentru corpul său.

14

În timp ce folosea fiecare obiect şi executa fiecare activitate din toaleta de dimineaţă, se trezi că-şi aminteşte că şi celălalt Gosseyn dispusese de aceleaşi facilităţi în cealaltă ocazie.

Dar aceasta nu era tipul de fantezie care să-i ocupe gândurile multă vreme. Pentru că îşi aduse aminte de Enin, care se afla undeva, pe acolo. Aşa că lăsă repede deoparte aparatul de ras electric. Apoi…

Apoi nu-i rămase decât să-şi vâre picioarele în pantofii de cauciuc. Se gândi că mai bine şi-ar face rost de nişte haine cât de cât mai potrivite. Şi de nişte pantofi mai solizi.

Curând după asta, ieşi din baie şi traversă dormitorul. Pe când împingea uşa care dădea din dormitor spre restul casei îl auzi pe Enin spunând:

— Da, domnule Lyttle, dar ce este o presupunere?

Gosseyn lăsă uşa întredeschisă şi rămase locului. Ascultând apoi vocea lui Dan Lyttle care explica definiţia unei presupuneri, conform Semanticii Generale, se simţi plin de respect… Sigur că da, gândi el – trebuia făcută această încercare. Ce influenţă putea avea asupra unui creier nematurizat încă şi fără nicio recompensă de oferit – cuiva care avea tot ce-şi dorea – nu ştia clar.

Dar se retrase, să nu fie văzut. Împinse uşa doar cât să fie puţin întredeschisă. Şi ascultă:

— Vrei să zici, de ce mă port aşa? Vocea de copil era din

ce în ce mai nedumerită.

— Da. Era vocea lui Dan Lyttle. Mai adineauri ai venit aici şi mi-ai comandat să-ţi pregătesc micul dejun. Şi eu l-am pregătit, nu-i aşa?

— Şi?

— Ei, bine, – tonul bărbatului era destul de neutru – tu eşti musafir în casa mea şi mă tratezi ca pe un servitor. Asta vreau să spun: care este presupunerea ta?

Urmă o scurtă pauză, apoi:

— Eu sunt împăratul, Toată lumea face ce spun eu.

— De unde zici că vii?

— Dzan. Universul Dzan. Era vocea lui Enin.

— Deci, continuă Dan Lyttle, una dintre presupunerile tale este că, aici pe Pământ, trebuie să fii tratat aşa cum eşti tratat acasă?

— Eu sunt împărat oriunde aş merge.

Vorbele erau pline de insolenţă. Gosseyn zâmbi. Acru.

— Şi – continuă vocea bărbatului din salon – bănuiesc că mai ai şi alte numeroase presupuneri care te fac să crezi că eşti mai bun decât alţii?

— *Sunt* mai bun decât alţii. Am fost născut ca să fiu împărat.

— Presupunerea ta, deci, este că datorită unui accident de naştere, ai dreptul să domneşti peste alte fiinţe umane?

— Păi… Nu prea m-am gândit la asta înainte ca tatăl meu să fie ucis. Dar, când am devenit împărat, n-am făcut decât să tratez oamenii exact aşa cum îi trata el. Şi fac asta de când am ajuns pe tron. Ce e rău în asta?

— Ei bine – spuse pe un ton zeflemitor – lucrul în care suntem interesanţi noi, teoreticienii Semanticii Generale, este ce fel de gândire îi face pe oameni să comită acte iraţionale. De exemplu, cum a murit tatăl tău?

— A căzut de la o fereastră de sus. Nervos. Vrei să spui că presupunerile lui au avut vreun amestec în asta?

— S-ar putea – dacă am şti toate detaliile despre modul cum a ajuns atât de aproape de fereastra aceea deschisă.

Au fost martori?

— Era o întrunire la nivel guvernamental.

— Şi era aşa de preocupat de gânduri, sau de vorbe, când se plimba pe lângă fereastră, încât n-a observat şi a căzut afară? Asta au declarat martorii?

— Mama a spus că asta s-a întâmplat. Pauză. N-am întrebat niciodată cine i-a spus ei.

— Atunci putem face presupunerea că toţi cei care au fost în acea încăpere, au declarat că asta este cea ce s-a întâmplat?

— Hei, asta vrei să spui că este o presupunere? zise cel mic încântat. Deci ai văzut cu ochii tăi. Aşa că trebuie să presupunem că alţi oameni, care au văzut cu ochii lor, îţi spun adevărul?

— În parte, da. Dar presupunerile care ar trebui să te intereseze sunt cele existente undeva, în adâncurile fiinţei tale, fără ca tu să-ţi dai seama că ele sunt acolo sau să ştii care sunt ele. Dar în anumite situaţii de viaţă te porţi ca şi cum ele ar fi adevărate.

— Păi – eu sunt împăratul. Acesta este adevărul.

— Cum îi tratezi pe ceilalţi oameni?

— Le spun ce să facă. Şi e mai bine să mă asculte.

— Presupunerea ta, deci, este că un împărat trebuie să se poate ca un şef cu toţi oamenii al căror împărat este – poate să fie chiar nedrept şi nesuferit.

— Li tratez la fel cum făcea tatăl meu. Şi presupun că acesta s-ar fi putut să fie – cum le-ai zis tu? – presupuneri.

— Vrei să spui că nu te-ai întrebat care erau presupunerile lui? Nu făceai decât să imiţi ca o maimuţă?

— Păi – Pauză. Apoi, pe ton schimbat: Poate, spuse Enin, ar trebui să te fac să guşti puţin din puterea mea.

Ceva din vocea băiatului, când rosti aceste ultime cuvinte îl făcu pe Gosseyn să decidă că, după toate aparenţele, prima lecţie de Semantică Generală a lui Enin mersese atât de departe cât era posibil.

În consecinţă, împinse brusc uşa de la dormitor şi păşi în

salon.

După doi paşi, împietri.

Pentru că observă, chiar în momentul acela, în stânca sa, cu coada ochiului…

Şase bărbaţi stăteau aliniaţi de-a lungul peretelui din stânga. Patru dintre ei purtau uniforme.

Când se răsuci înspre ei, Gosseyn observase deja că cei patru inşi în uniformă aveau pistoale în mână. Erau un fel de arme energetice, nu se putea pronunţa de la această distanţă şi, deşi nu erau tocmai îndreptate spre el, erau în mod sigur – cum s-ar spune – gata de tragere.

Nu era o situaţie ideală cu care să-i convină cuiva, să fie confruntat. În ce-l priveşte pe Gosseyn, reacţia intelectului său era complicată de o aparentă contradicţie. Dan Lyttle dându-i lui Enin o lecţie despre Semantica Generală, de faţă cu nişte nepoftiţi înarmaţi.

Cealaltă complicaţie era că, felul în care se arătase interesat şi dăduse replicile, băiatul se comportase de parcă el şi instructorul său ar fi fost singuri în cameră; şi, la sfârşit, când se arătase ameninţător faţă de Lyttle, nu păruse impresionat de persoanele de faţă.

Îi trebuiră câteva momente pentru a realiza că Majestatea Sa Imperială avea la activ cel puţin doi ani în care ignorase persoanele de faţă şi în care fusese total încrezător că dispunea de control asupra energiei, care era întotdeauna decisiv.

După aceste consideraţii, trase aer adânc în piept, Şi-şi reveni pe cât era normal în condiţiile de faţă.

Normalitatea veni exact la timp.

Chiar în momentul acela, Enin veni în fugă la el şi-l apucă de mână.

— Mă bucur că ai apărut, în sfârşit, domnule Gosseyn.

Părea să fi uitat de ameninţarea proferată la adresa gazdei lor, şi îi ignoră total pe nepoftiţi. Ochii lui strălucitori priviră în sus spre Gosseyn:

— Întotdeauna dormi aşa de mult?

— Ei! Gosseyn reuşi să zâmbească, şi, din moment ce era primul lui somn normal – o realitate la care se gândise deja – reuşi să-şi ascundă sentimentele şi spuse:

— Cred că din cauza frigului… de-acolo… şi hainele mele neobişnuite, subţiri. Eu…

Atât reuşi să spună. Din dreapta sa, îl întrerupse vocea lui Dan Lyttle:

— Se pare că această casă a fost mereu pusă sub supraveghere, domnule Gosseyn, spuse el. În timpul cât voi doi aţi dormit, eu m-am dus la hotel şi am împrumutat un joc pe video pentru tânărul tău prieten. Când m-am întors, aceşti bărbaţi se aflau aici unde îi vezi.

Chiar atunci când Dan Lyttle dădea aceste explicaţii, unul dintre cei doi bărbaţi în haine civile făcu prima mişcare venită din partea musafirilor nepoftiţi: se ridică în picioare. Era un individ de înălţime potrivită şi cam rotofei. Avea pe faţa rotundă un zâmbet strâmb în timp ce aştepta politicos ca Dan Lyttle să termine ce avea de spus. După care rosti pe un ton dulceag:

— Domnule Gosseyn, imediat după ce serviţi micul dejun, va trebui să vă legăm. Şeful vrea să vină să te vadă.

Nu prea era momentul indicat pentru o mişcare rapidă. Păru că şi Majestatea Sa Imperială îşi dădea seama de asta; pentru că vocea sa deveni piţigăiată, dar controlată:

— Să-i las să facă asta, domnule Gosseyn?

Era necesar un răspuns.

— Nu, Enin.

Gosseyn analizase informaţiile din vorbele purtătorului de cuvânt al intruşilor. El explică:

— Sunt de părere că îi vom întâlni pe câţiva dintre cei pe care vreau să-i văd câtă vreme mă aflu aici. Aşa că totul este în ordine.

Adăugă:

— Putem hotărî mai târziu ce avem de făcut. Bine?

— Bine.

Cât dură discuţia aceasta Dan Lyttle nu făcuse nicio

mişcare. Acum, însă, spuse:

— Înainte să-ţi pregătesc micul dejun, cred că ar fi mai bine să mă asigur că tânărul tău prieten n-o să mă plictisească în timp ce mănânci tu.

Spunând acestea, se-ndreptă spre peretele de lângă uşa de la ieşire şi dădu la o parte husa de pe un aparat strălucitor, care nu fusese acolo înainte ca ei să meargă la culcare.

Era uşor de ghicit că acela era jocul video împrumutat de la hotelul unde Lyttle lucra ca paznic de noapte.

Cei doi bărbaţi şi intruşii priveau la Enin care se apropie de instrument. Băiatul cercetă din ochi piesele transparente din interior. Apoi examina butoanele computerului, în cele din urmă, întinse mâna şi răsuci un buton. Ecranul se lumină. Imaginea părea să reprezinte un oraş subacvatic şi populaţia sa, ameninţată de nişte animale marine uriaşe.

Era uşor de dedus că jucătorul avea misiunea de a ucide creaturile atacatoare cu armele controlate de computer.

În timp ce Gosseyn privea zâmbind, împăratul Dzan deschise focul. După aceea, nu avu decât să se delecteze cu strigătele de încântare ale lui Enin şi, în acelaşi timp, să-i pună întrebări lui Dan Lyttle. Şi să-i asculte răspunsurile, în timp ce se hrănea cu ouă, şuncă şi o budincă.

Întrebările se refereau la situaţia guvernării în această parte a planetei.

Răspunsurile erau descurajante.

Se părea că suporteri ai fostului Preşedinte Hardie reuşiseră să moştenească puterea acestuia. Şi nu păreau să-şi dea în vreun fel seama că Hardie nu fusese responsabil pentru excesele regimului său, dar fusese un pion într-o luptă interstelară pentru preluarea controlului, pe care de fapt n-o înţelesese niciodată. Urmaşii lui erau bărbaţii cei mai venali de tipul cunoscut în politica de pe Pământ din vremuri imemoriale. Lyttle nu dădu niciun nume: şi acesta era un lucru cât se poate de înţelept. Indivizii numiţi aveau tendinţa să-şi regleze conturile, la

nivelul la care operau.

Altă afirmaţie era că nu se mai auzise nimic de oamenii de pe Venus de la atacul forţelor lui Enro, cu câteva luni mai înainte.

Asupra acestui punct, Gosseyn avea propriile vederi – pe care nu avea nicio intenţie să le împărtăşească.

Adevărul era că milioanele de locuitori non-aristotelieni de pe Venus începuseră, de-o vreme, să emigreze. Grupuri întregi erau duse pe planete locuite, mai ales din Liga Interstelară, unde preluau sarcina de a răspândi filozofia şi metodele Semanticii Generale în rândurile populaţiei numeroase de acolo.

Avea să le ia ceva timp.

Tot în sinea sa. Gosseyn se îndoi că Pământul era pe de-a-ntregul neglijat de venusieni. Fără îndoială, veniseră indivizi de pe Venus care evaluau felul în care trebuiau ameliorate consecinţele preluării în secret a guvernării de către subalternii lui Enro. În mod obişnuit, asta însemna că trebuiau să se ocupe de indivizii care fuseseră cointeresaţi să treacă de partea invadatorilor, dar care, încă nu fuseseră întăriţi în poziţiile-cheie.

Convingerea intimă a lui Gosseyn Trei era că, în ce priveşte tratamentul tipilor venali, el putea fi de un real ajutor.

După ce-şi stabili astfel în minte clar, misiunea, era tocmai pe cale să pună furculiţa jos când observă că Dan Lyttle stătea puţin cam în spatele lui, oferindu-i un prosop umed.

— Şterge-te pe gură.

Când Gosseyn luă prosopul, văzu că unul dintre degetele de la mâna cu care îl ţinea Lyttle era întins în mod ciudat. Arăta ceva. Ceva aflat pe faţa de masă.

După ce luă prosopul şi începu să se şteargă cu el, privi acolo unde-i arătase degetul. Ceea ce văzu, era o bucăţică aibă de hârtie perforată de computer. Cum ajunsese acolo, cum reuşise Lyttle s-o strecoare, neobservat, printre

farfuriile pentru micul dejun, se putea explica prin faptul că, în ceea ce-l privea, fusese preocupat cu propriile gânduri. Iar intruşii fuseseră înşelaţi de banalitatea imaginii unui om care mănâncă.

Lyttle pe aplecă din nou spre el, şi, de data asta, şopti:

— *Acela* este Maşina Jocurilor! Identitatea lui!

— Hei!

Era un strigăt venit dinspre purtătorul de cuvânt al musafirilor nepoftiţi.

Gosseyn şi Lyttle reacţionară imediat. Gosseyn. Spuse:

— Dacă mai vreau ou, zici?

Apoi se şterse iarăşi la gură, ca şi cum şoapta ar fi avut vreo legătură cu întreţinerea curăţeniei. Aşeză apoi prosopul peste cartela perforată. Se ridică. Şi se întoarse.

Spuse:

— Vă mulţumesc că m-aţi lăsat să mănânc. Dar este timpul să mă legaţi şi să-l chemaţi pe – cum i-aţi zis? – şeful, vostru.

Îndreptându-se către cei şase, îl auzi pe Dan Lyttle care strângea cu repeziciune, în spatele său, vasele de pe masă. Desigur, curăţenia includea şi îndepărtarea cu grijă a bucăţii de hârtie care fusese cu atâta discreţie identificat ca fiind identitatea cele mai importante maşini care existase vreodată pe Pământ.

Îi legară picioarele cu o sfoară la glezne şi la genunchi, încheieturile şi braţele îi fură încătuşate la spate. Şi fu întins pe sofaua care se afla lângă peretele din faţa celui unde se aşezaseră din nou acei indivizi.

— Să stai acolo! comandă rotofeiul. Domnul Blayncy trebuie să sosească.

„Blayney” – spuse Gosseyn. Dar nu-l rosti cu voce tare.

După ce auzi numele acela, nu mai fu nicio problemă. Avea, într-adevăr, să „stea”.

15

Gosseyn spuse;

— Ai ajuns departe, domnule Blayney de când ne-am întâlnit ultima oară. Prim-ministru şi comandant-şef al forţelor armate.

Nu primi un răspuns imediat. Bărbatul care-l privea de sus avea o expresie mohorâtă pe faţa netedă, cu o undă de nedumerire. Blayney părea mai în vârstă decât îl amintea memoria Gosseyn pentru Gosseyn Trei. Şi trupul, care fusese mai solid, era mai suplu. De parcă mai multe mese fuseseră sărite sau poate avusese loc o reajustare chimică la o perioadă de tensiune.

Hainele cu care era îmbrăcat individul erau, dacă se putea, şi mai elegante decât ultima oară.

Nu primise încă niciun răspuns la remarca sa de început.

Gosseyn zăcu întins cât dură tăcerea prelungită, amintindu-şi Iară plăcere că ultima oară când Blayney stătuse în picioare, ca acum. privind în jos spre corpul lui Gosseyn, se aplecase brusc şi. fără vreun motiv aparent, lovise puternic de câteva ori.

Părea un moment potrivit pentru o încercare de conciliere.

— Aş putea spune, spuse el, ca urmare a marelui tău succes că atunci te-am judecat greşit.

La aceste cuvinte, expresia mohorâtă se transformă într-o umbră de surâs. Şi tăcerea neplăcută luă sfârşit.

— Am urmat sfatul tău, spuse Blayney. Am făcut un studiu elementar al Semanticii Generale şi am corectat anumite, să le zicem aşa, deficienţe de personalitate asupra cărora mi-ai atras atenţia.

Gosseyn îşi aminti, nefericit, că lipsa de personalitate pe care cel dinaintea sa o criticase, avea de-a face cu îngrijorarea excesivă a lui Blayney privitoare la posibilităţile viitoare. La vremea aceea, avertismentul dat puternicului Thorson era că un om care se aştepta întotdeauna la ce e mai rău, avea, mai devreme sau mai târziu – de obicei mai devreme – să ia măsuri de apărare la nivel paranoic.

Ar fi fost o nenorocire dacă aceste circumstanţe rămâneau valabile: pentru că, într-un moment de criză, ele ar putea determina o replică din cale afară de violentă. Şi, în această situaţie, victima avea să fie, bineînţeles, Gilbert Gosseyn Trei.

Trebuia făcut un efort pentru a deturna o asemenea izbucnire.

— Dacă, spuse Gosseyn, un studiu elementar a reuşit să te aducă atât de repede în poziţia de prim-ministru, cred că ar merita să cheltuieşti ceva timp pentru a-ţi însuşi mai mult din teoria non-Aristoteliană pentru a controla şi ce a mai rămas din... lipsurile personalităţii – repetă el, cu o mică ezitare termenul preluat din Semantica Generală, apoi încheie – rămase probabil din modul tău de viaţă anterior.

Umbra de surâs de pe faţa netedă se stinse. Faţa luă iarăşi o expresie încruntată. Blayney scutură din cap.

— Jocul politic, spuse el, este strict Aristotelian. Idealiştii nu au ce căuta în el.

Deasupra lui, faţa aspră îşi schimbă iar expresia. Când se aplecă, Blayney părea iar nedumerit şi, cu mâna dreaptă, pipai sfoara cu care erau legaţi genunchii lui Gosseyn.

— Am tot încercat să-mi imaginez, spuse individul cu vocea lui moale, de ce ai lăsat să ţi se întâmple asta din nou?

Întrebarea părea să implice faptul că Blayney auzise

despre posibilităţile dodecimale ale creierului lui Gosseyn.

Normal, era numai o posibilitate, nu o certitudine. Aşadar, Gosseyn ocoli întrebarea:

— Nu sunt mai inteligent decât eram atunci.

Apoi adăugă:

— Cine ar fi bănuit că te oboseşti să ţii casa astă amărâtă sub supraveghere?

Ţinu privirile aţintite pe faţa netedă cât rosti cuvintele eu substrat de laudă. Şi fu încântat să observe o uşoară mulţumire de sine în expresia celuilalt.

Dar Blayney nu spuse nimic; nu oferi nicio explicaţie pentru prevederea de. care dăduse dovadă.

Într-un fel, sigur că spusele sale nu aveau nevoie de răspuns. Întâi că era prea îndoielnic ca o persoană foarte îngăduitoare să-i fi dat vreodată un răspuns cinstit. Fusese implicat un mic grup de indivizi din vârful piramidei, sprijiniţi în secret de puternica armată a lui Enro, comandată de Thorson.

Dintre cei de atunci, Preşedintele Hardie era mort, şi Thorson era mort şi el. Nu era prea surprinzător că Blayney, care fusese un colaborator apropiat şi al unuia, şi al celuilalt, profitase.

Şi, evident, când au fost organizate alegeri, cei care le-au organizat – sau suporterii lor – încercaseră să profite. Dar, chiar şi aşa, era greu de crezut că oamenii din emisfera vestică a Pământului decăzuseră astfel în secolul 26 A.D.

Asta demonstra ce putea face o intervenţie a forţelor interstelare cu locuitorii naivi ai unei planete.

Din fericire, în afara cazului în care Enro ar fi întreprins ceva la bordul navei de război Dzan, acea conspiraţie fusese, în esenţă, dejucată.

…Şi în afara, bineînţeles, a nostalgicilor – ca Blayney – care mai rămăseseră să fie îndepărtaţi de pe Pământ. Exista o posibilitate, optimistă, ca individul să nu ştie nimic despre condiţiile în care se întâmplaseră toate…

Şi mai era posibil ca întrebarea pusă le Gilbert Gosseyn

Trei să prevină o reacţie violentă din partea noului şef de guvern din această parte a Pământului.

În afară de asta, situaţia neplăcută a lui Gosseyn rămăsese neschimbată. Până acum, nu realizase nimic important.

Gândind astfel, cum zăcea încă acolo, Gosseyn Trei îşi permise o analiză parţială după Semantica Generală.

Normal, prima impresie era, încă o dată, despre interiorul acestei case. Şi a doua, ideea că era probabil semnificativ faptul că Blayney nu dezvăluise încă scopul pentru care venise într-un astfel de loc... venise aici din grandoarea reşedinţei prezidenţiale. Dar realitatea arăta că avea să fie luată o hotărâre.

Aşadar, cea mai mare ameninţare era prezenţa în această încăpere a unui tip foarte special de fiinţe umane de tip vechi; asta însemnând că, aproape toţi indivizii care intraseră nepoftiţi în casa lui Dan Lyttle nu aveau să facă nimic rău până ce nu primeau un ordin direct.

Gosseyn, care pusese deja, mai înainte, prevederea de a-i fotografia mental pe cei patru indivizi înarmaţi, cu ajutorul super-creierului său, hotărî că, în ultimă instanţă, avea să le ofere acestora o mică excursie. Din moment ce acum era prezentă o persoană cu, „dreptul” de a le da ordine, inclusiv ordinul „Împuşcaţi-l” – *şi ei aveau să-l execute.* Timpul pentru o asemenea ofertă era *acum,* nu în momentul în care era dat ordinul.

Era o hotărâre la nivel intermediar; aşadar. Întoarse capul şi se adresă celor patru:

— Aş aprecia foarte tare dacă aţi îndrepta armele în altă parte. Apoi adăugă: Nu aveţi nevoie de ele din moment ce sunt legat şi de mâini şi de picioare.

Fu interesant să constate că cei patru stăteau acolo fără să clipească, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Cel de-al patrulea bărbat – din capătul mai îndepărtat al cvartalului – îşi aruncă privirea spre, probabil, sergentul lui, sau cam aşa ceva – civilul care, până acum fusese purtătorul de cuvânt

al eşalonului inferior – şi spuse:

— Ce părere ai despre asta, Al?

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea răspunse imediat cu voce moale:

— Aici. Marele Şef – arătă spre individul în haine de gală care stătea lângă Gosseyn – o să dea ordine atunci când o să creadă de cuviinţă.

Individul înarmat care vorbise aruncă o privire spre Gosseyn. Apoi ridică din umeri. După care, nu mai spuse nimic, rămânând cu pistolul în mână.

Gosseyn îşi mută privirea de la indivizii aliniaţi lângă perete şi zâmbi acru spre Blayney:

— Nu prea cred că se află vreun viitor venusian printre cei din grupul ăsta al tău, spuse el.

Bărbatul care devenise egalul unui rege, se încruntă spre prizonier.

— Asta este o încercare de discreditare faţă de nişte bărbaţi care au jurat să-şi facă datoria atunci când îi se cere de către un comandant autorizat?

Gosseyn privi în sus spre faţa aspră, încruntată a celuilalt şi clătină din cap.

— La un anumit nivel, spuse el, Semantica Generală recunoaşte atotputernicia legii într-o societate înapoiată. Dar ceea ce s-a întâmplat aici pare să transceadă decretele obişnuite, legale sau criminale.

Izbucni:

— Trebuie să înţeleg că pot să fiu legat în felul acesta fără să mi se aducă la cunoştinţă faptele de care sunt învinuit?

Blayney îşi împinse bărbia înainte.

— Tu eşti un caz aparte. Şi eu am dat ordinul. Rânji. Şi oamenii aceştia mi-au dat ascultare, cum era şi normal.

— De aceea m-am adresat lor. Sunt părtaşi la un abuz. Rolul lor este al unor automate. Când au venit aici, au venit ca temniceri, nu cu vreo intenţie de a cerceta faptele. Mai târziu, când or să meargă la casele lor, dacă o să-i întrebe

cineva ce au făcut azi, ce-o să poată răspunde?

Rânjetul lui Blayney se întinse mai tare, dezvelindu-i dinţii:

— Sunt legaţi prin jurământ să nu dezvăluie unor persoane neautorizate nimic din ceea ce se întâmplă, câtă vreme se află în exerciţiul funcţiunii.

— Cu alte cuvinte, replică Gosseyn, dacă ai să le dai cumva ordinul să tragă în mine, ar face asta fără să trebuiască să recunoască motivul?

— Exact!

Blayney părea că-şi pierde răbdarea.

— Guvernarea prin autoritate va mai continua pe Pământ. Aşa că să trecem la subiect. Pentru ce te afli aici?

Dar Gosseyn îşi îndreptase din nou atenţia către cei patru indivizi înarmaţi. Şi lor li se adresă acum:

— Ca persoană separată, întrebă el, vreţi voi, fiecare, să fiţi reduşi la condiţia de temniceri în situaţia de faţă?

Cel de-al doilea individ înarmat din stânga lui Gosseyn tresări şi i se adresă lui Blayney:

— Vreun ordin special, domnule Preşedinte? Individul clătină din cap, fără să spună nimic.

Mai era deci timp să obţină noi informaţii. Gosseyn întoarse capul şi strigă:

— Domnule Lyttle!

Chemarea era neaşteptată. Aşa că Lyttle, deşi terminase treaba în bucătărie, rămase pe loc. Şi aşteptă.

Părea că este cazul ca omul să fie lăsat să-şi revină, îşi reveni după vreo cinci secunde, când Lyttle zise:

— Da, domnule Gosseyn?

Înainte ca Gosseyn să mai spună ceva, mai interveni o voce. Enin, care stătuse şi privise, spuse:

— Nu faceţi decât să staţi de vorbă? întrebă el, sau – către Gosseyn – ai nevoie de ajutorul meu?

Gosseyn zâmbi.

— Încă nu. Enin. Dac-o să am, o să-ţi spun. Dar acum, dacă vrei, poţi să te-ntorci la jocul tău.

— Bine.

Puţin mai târziu, se auziră iarăşi exclamaţiile sale de încântare.

Şi Gosseyn spuse:

— Domnule Lyttle, ce ţi-ar fi plăcut să se întâmple pe Pământ?

Răspunsul veni imediat.

— Sper ca tu să rămâi şi să ajuţi ca Semantica Generală să devină iarăşi o condiţie preliminară pentru Venus aici pe Pământ şi – după o scurtă pauză – ca Maşina Jocurilor să fie complet reabilitată.

Gosseyn comentă:

— Teoreticienii Semanticii au ajuns la concluzia că Maşina Jocurilor s-a dovedit neaşteptat de vulnerabilă la amestecul activităţilor sale.

— Trebuie să ţinem cont, veni replica, de faptul că acela nu era decât un computer; şi adăugarea a câteva mii de cartele, fiecare cu programarea sa protectoare, are să-i fie de mare ajutor pe mai târziu. Dar, desigur – vorbi cu hotărâre – nici un fel de maşină nu va transcede controlul uman.

Brusc, în urma acestui răspuns, Dan Lyttle deveni un caz aparte. Se scurseră câteva momente, chiar şi pentru un corp Gosseyn, dotat cu inteligenţă, asociaţiile care se impuseră necesitând mai mult decât o trecere în revistă.

Ceea ce păruse coincidenţă… acolo… atât cu Gosseyn Unu şi Gosseyn Doi, deodată – ce?

Deodată, paznicul de hotel Dan Lyttle, care intrase în camera unui Gilbert Gosseyn şi-i salvase viaţa, părea să aibă legătură cu… tot ce se întâmplase…

Şi totuşi, cum se explică faptul că Gosseyn închiriase o cameră în hotelul unde Paznicul Foarte Important lucra în tura de noapte?

Părea o slujbă atât de comună, un tânăr atât de obişnuit, de normal, cu căsuţa lui, întâmplător – aşa părea – aşezată aici, pe deal, puţin mai la o parte şi deasupra locului unde

Maşina Jocurilor se adresa în fiecare zi cât durau jocurile miilor de oameni care veneau periodic în speranţa că, cunoştinţele lor din Semantica Generală aveau să le câştige dreptul de a migra pe Venus. Fiecare individ susţinându-şi testul, singur, într-unul dintre cele o mie de cămăruţe confortabile, separate…

Remarcase de la început ceva deosebit în atitudinea lui Lyttle, în felul în care-şi ţinea corpul, capul. Adevărul era că folosirea zilnică a cunoştinţelor de Semantică Generală dădea o astfel de atitudine majorităţii oamenilor.

Dar aici se afla omul căruia Maşina Jocurilor îi încredinţase, în agonia morţii, acea parte din sistemul uriaş al computerului care era… însăşi esenţa sa!

Şi acum, de la acelaşi individ, o afirmaţie cu un scop bine determinat.

Explicaţia legată de misterul lui Dan Lyttle trebuia să mai aştepte. În momentul de faţă, era suficient să identifice obiectivele unui individ similar cu el însuşi. Şi, de aceea, pentru Gosseyn Trei, venise momentul deciziei. În tăcere, dădu patru semnale, care se succedară rapid, pentru super-creierul său.

Apoi se lăsă pe spate, relaxat, fixându-şi privirea în tavan.

La stângă sa se auzi un sunet puternic. Era vocea unui bărbat care scosese un Uuhhh! prelungit.

Şi apoi: *„Hei!”*

Ultima exclamaţie venise dinspre purtătorul de cuvânt al celor şase indivizi care, în tot acest timp, stătuse mai la o parte. Gosseyn putu să-l identifice pentru că întorsese iarăşi capul într-o parte.

Ceea ce văzu erau cei doi bărbaţi în haine civile. Amândoi se ridicaseră în picioare şi stăteau cu ochii holbaţi. Aveau privirea îndreptată spre cele patru scaune care, puţin mai înainte, fuseseră ocupate de indivizii înarmaţi, în uniformă.

Toţi patru dispăruseră.

Situaţia nu se îmbunătăţise încă. O precauţie fusese luată, da. Dar, în ciuda succesului avut în înlăturarea ameninţării pe care o reprezentau cei patru indivizi înarmaţi, situaţia era încă departe de condiţia normală a unei fiinţe umane.

Picioarele le avea legate la fel de strâns ca mai-nainte; cătuşele care-i strângeau încheieturile mâinilor erau de metal. Şi-şi asumase pe de-a-ntregul responsabilitatea pentru cele ce se-ntâmplaseră ca rezultat al venirii lui. Deşi el nu era originalul Gosseyn, oricum, el fusese cel care luase hotărârea să vină aici. Drept consecinţă. Dan Lyttle şi casa lui erau în pericol. De aceea, el şi Enin nu puteau să dispară aşa, în mod dodecimal.

Nu era – constată Gosseyn cu amărăciune – momentul ideal pentru fixarea unui scop precis. Oricum, ridicându-şi privirea spre Blayney, rosti aceste cuvinte mari:

— Ce-ar fi dacă s-ar reveni la o guvernare onestă în oraşul Jocurilor?

16

Tăcere!

Blayney stătea acolo, în picioare, privind în jos la omul care era în mod evident, considerat prizonier şi nu doar aşa, cu numele.

Gosseyn, după ce îşi fixase linia de conduită, un scop atât de important încât, în momentul acela orice cuvinte sau fapte n-ar fi făcut decât să zădărnicească rezultatul, se relaxă şi rămase tăcut.

Cel care sparse tăcerea fu al doilea adjutant. El vorbi din celălalt capăt al camerei, de unde se aflaseră mai înainte indivizii înarmaţi, şi spuse cu o voce de bariton:

— Domnule, am putea să ne mutăm, acolo, departe de zona de Distorsiune?

Expresia lui Blayney, care fusese până atunci cât se poate de stăpânită, se înăspri.

— Cred că e nevoie de o soluţie mai radicală, spuse.

Arătă spre Gosseyn:

— Veniţi şi luaţi-l pe individul acesta, să-l ducem afară.

Ochii i se îngustară când se uită la Gosseyn.

— Ai vreo obiecţie? întrebă el.

Deşi se afla întins, Gosseyn făcu o mişcare ca ridicatul din umeri.

— Nu văd ce rost ar avea, spuse el. Apoi adăugă: N-am vrut decât să-ţi pun acea singură întrebare fără a mă afla în pericolul de a primi replica în mod violent.

Dădu iarăşi din umeri.

— Ce părere ai despre asta?

Civilul Numărul Doi vorbi iarăşi primul.

— Ce este cu – omul arătă cu mâna spre scaunele goale – tovarăşii noştri? N-ar trebui să, uh, să-i facă să apară la loc?

Blayney, care se-ntorsese pe jumătate către cel ce vorbise privi peste umăr la Gosseyn.

— Ce spui în legătură cu ei? întrebă ei.

Gosseyn spuse:

— Nu sunt morţi. Dar – adăugă el – nu se mai află pe această planetă.

— Am tot încercat, spuse Blayney, să descopăr unde ar putea fi instalat dispozitivul de Distorsiune care să-i facă să dispară de aici. Pentru că – omul părea nedumerit, dar şi impresionat – trebuie să fi fost necesară o selecţie de mare fineţe pentru ca scaunele să rămână pe loc.

Pentru Gosseyn, aceasta fusese o intervenţie care-i conveni: acum era evident că Blayney nu ştia nimic despre posibilităţile super-creierului său, şi bănuia că un dispozitiv ascuns făcuse această ispravă.

Părea important să încurajeze această opinie. Aşa că spuse pe un ton neutru:

— După cum probabil ştii, contactele interstelare au adus multe noutăţi ştiinţifice pe mica noastră planetă, împreună cu multe pericole şi ameninţări.

Şeful Guvernului Ţării care fusese cândva Statele Unite ale Americii, dădu din cap aprobator.

— Este şi acesta un mod de a vedea lucrurile. (Dar păru că acceptă explicaţia).

Pentru că, atunci când vorbi din nou, vocea era ceva mai amicală:

— Iar în ce priveşte întrebarea ta, o să repet ceva din ceea ce am mai spus.

Zâmbetul deveni sarcastic.

— Ai auzit vreodată de partide politice?

— În legătură cu ce?

— Ei bine, eşalonul superior al unui partid este o bandă de indivizi aflaţi în interior. Ei ocupă toate poziţiile-cheie. Sunt cam opt sute de indivizi şi, înainte de alegeri ei se întâlnesc în acea încăpere binecunoscută, plină de fum de ţigări, dosnică, despre care am auzit cu toţii, unde se vorbeşte în cuvinte din patru litere. Fiecare dintre ei are propria cameră plină de fum, în care se înghesuie vreo două sute de susţinători; aceştia îşi capătă şi ei slujbele lor. Grupul conducător este format din prieteni intimi ai Preşedintelui şi, dacă acesta face ceva care nu e pe placul lor, ei încep să răcnească.

Gosseyn spuse:

— Dă-mi numele celor din grupul de intimi şi cu am să merg să stau de vorbă cu ei.

Dacă a existat vreodată un om cu o expresie de uimire pe faţă, atunci acela era Blayney în momentul de faţă.

— *Să vorbeşti cu ei!?* spuse el. Ţi-ai pierdut minţile?

— Ei, nu chiar să vorbesc…

Fu rândul lui Gosseyn să zâmbească înţelegător.

— Preocuparea mea principală este să încep reînfiinţarea Maşinii Jocurilor. Poate că tu o consideri ca un fel de instrument educativ, sau piesă de muzeu, sau, şi mai mult o cale de a obţine voturile de la tâmpiţii care se ocupă cu Semantica Generală, – le poţi spune tâmpiţi, dacă nu ai un cuvânt din şapte litere, mai bun, care să fie mai convingător pentru susţinătorii tăi.

— Dar de ce vrei să mergi să-i vezi pe uni îi dintre indivizii aceştia?

Gosseyn explică:

— Eu sunt interesat numai de indivizii care se împotrivesc reînfiinţării Institutului de Semantică Generală şi, mai pe urmă, a Maşinii Jocurilor.

— Dar ce ai de gând să le faci?

Tonul era foarte insistent.

— Să-i ucizi?

— Nu, am să mă descotorosesc de ei aşa cum am făcut

cu subalternii tăi înarmaţi, de aici.

Tăcere prelungită. În cele din urmă, fără niciun chef zise:

— Ei, bine, trebuie să admit că poţi să manevrezi un echipament de produs dispariţii destul de grozav. Apoi curiozitatea învinse; Unde-i o să-i trimiţi?

— Am eu în minte un loc. Dar cred că ar fi mai bine dacă n-ai ştii unde e locul acela.

Trebuie că Blayney făcuse un semn. Pentru că civilul Numărul Unu se apropie. Îi dezlegă picioarele lui Gosseyn şi-i desfăcu cătuşele. Gosseyn şi le desprinse singur şi i le dădu.

În timp ce adjutantul se dădu înapoi, se adresă şefului său:

— Domnule, aş putea să-i pun o întrebare acestui domn?

Arată spre Dan Lyttle.

După asta, adjutantul îi zise lui Lyttle:

— Chestia aia cu presupunerea despre care îi povesteai băiatului – este valabilă şi pentru adulţi?

Pe faţa paznicului de hotel apăru un uşor zâmbet.

— Este valabilă pentru toată lumea. De ce?

— În timp ce te ascultam, veni răspunsul – mi-a venit în gând că poate şi eu am nişte presupuneri de care m-aş putea lipsi.

Lyttle spuse:

— Urmează un curs de Semantică Generală, cum a făcut – mă rog – şeful tău de aici. Iată unde l-a adus.

Nu primi niciun răspuns. Dar privirea uşor pierdută în zare arata că omului îi venise o idee şi nu-l mai părăsise.

După scurtă vreme, el deschise curtenilor uşa pentru Preşedintele Blayney care pleca.

…Când dădură colţul, el şi Enin, Gosseyn înregistră prima imagine directă, pe care o zărea acest corp, a Institutului de Semantică Generală – sau, mai bine zis, a ceea ce rămăsese din el.

Ceea ce văzu era o clădire cu o faţadă rectangulară care

lăsând deoparte aspectul de ruină, ar fi putut fi rămăşiţele unei clădiri de bancă de tip vechi. Apropiindu-se, Gosseyn văzu că aspectul era de fapt dat de uzură.

Cum ştia că faţada decorativă fusese distrusă prin forţă, era evident – acum, când privea de aproape – că cimentul, care se aflase la temelia şi în spatele faţadei, fusese şi el spart.

Traversă, împreună cu Enin, strada şi ajunseră curând la intrarea principală. Şi apăsă pe un buton deasupra căruia era scris PAZNIC. Lângă buton se afla o uşă îngustă, obişnuită.

Trecură aproape două minute. Apoi uşa îngustă se deschise şi în cadrul ei se ivi un bărbat între două vârste.

Nici ochii, nici atitudinea individului nu purtau vreun semn că sunt bineveniţi. Totuşi, după ce citi fără niciun chef autorizaţia oficială dată de Blayney, se dădu la o parte şi arătă cu degetul spre scara slab luminată, roasă, care părea să fi fost cândva de marmură. Şi spuse:

— E acolo o uşă, mai sus de jumătatea scării, pe care scrie: „Cabinet particular”. Păru nefericit când încheie: Bănuiesc că asta căutaţi.

Gosseyn spuse;

— Ne trebuie şi două chei pentru uşa aceasta, ca să nu te deranjăm când ieşim.

Arătă spre uşa de la intrare. Aceasta îi mai aminti de ceva. Adăugă:

— Cred că-mi amintesc că acolo era o uşă laterală. Cred că va trebui să avem chei şi pentru aceea.

— Da, bine, veni răspunsul îmbufnat.

Părea că, în cele din urmă, se înfiripase o asociaţie de idei în mintea îngrijitorului.

— O să se întâmple câte ceva pe aici? întrebă el.

— Mai multe, răspunse Gosseyn.

Dăduse răspunsul peste umăr, căci el şi Enin porniseră de-a lungul coridorului larg.

După ce merseră cam treizeci de metri, Enin spuse:

— Tipul ăla avea un aer cam ciudat.

Gosseyn aprobă în sinea sa, gândind că îngrijitorul fusese într-adevăr cam respingător. Probabil – presupuse el – slujba omului era o sinecură; în timp ce o intensificare a activităţii ar fi însemnat că trebuie să înceapă să transpire pentru salariul său.

Omul va trebui să fie supravegheat… deşi nu prea era clar ce fel de acţiune duşmănoasă putea întreprinde o asemenea persoană… dacă nu-şi băgau alţii nasul.

Gosseyn îşi dădu seamă că zâmbea acru din cauza direcţiei în care o luaseră gândurile sale. Implicaţia nedesluşită era că ar putea fi inamici ai Semanticii Generale, pe undeva, nevăzuţi. – dar asta nu era de fapt o problemă. Pentru încă cea mai mare parte, vasta majoritate a populaţiei Pământului nu putea fi mai puţin interesantă decât era. Pentru ei, Venus – unde fiecare trebuie să fie un om de iniţiativă – nu prezenta niciun fel de atracţie.

Întinderea veşnică a Pământului, asupra căreia trecerea secolelor nu avusese un impact real… decât că, odată cu dezvoltarea tehnologiei, acum doar apăsau pe butoane care acţionau aparatura de uz cotidian din casele lor, iar transportul era la un nivel atât de sofisticat pe care omul de rând nici nu încerca să-l înţeleagă. Aşa că – fu concluzia de moment a lui Gosseyn, atunci când ajunseră la uşa pe care scria „Cabinet particular” – dacă era nevoie ca îngrijitorul să fie supravegheat, atunci aceasta se va face pentru un motiv care, deocamdată, era obscur. Şi nu trebuia analizat încă.

17

Când intrară pe uşa cu tăbliţa „Cabinet particular”, care nu era încuiată, Enin spuse:

— Se pare că pe aici nu dăm decât de oameni respingători şi nu găsim decât case murdare.

Gândul pe care comentariul acesta i-l evocă lui Gosseyn îl făcu să zâmbească; aşadar, după o scurtă pauză, el enunţă faimosul concept al Semanticii Generale.

— Enin, harta nu este acelaşi lucru cu teritoriul; şi, pe urmă, ai cam încurcat hărţile. În fond, tocmai venim de la o întâlnire cu şeful guvernului acestui continent.

Urmă o pauză, apoi îl auzi:

— Oh, acela!

Altă pauză, urmată de o încruntare a sprâncenelor şi de cuvintele:

— Ce vrei să spui cu harta?

— Mai târziu, spuse Gosseyn. O să-ţi explic.

Dar nici lui, cu sau fără ajutorul conceptelor Semanticii Generale, camerele de locuit prin care se uita acum nu-i inspirau dragoste la prima vedere.

Apartamentul în care intrară era destul de mare pentru nevoile lor imediate; dar, în mod evident, nu fusese bine întreţinut. Şi era vizibil că fusese văduvit de o parte din mobilă.

În salon era un singur loc unde se putea sta jos: o canapea. Nu se vedeau niciun fel de scaune şi nu exista

decât o masă mică şi un telefon de cabinet.

În bucătărie se afla o măsuţă fixată în perete, o sobă zidită şi un frigider de asemenea zidit, mare. De pe rafturile, zidite, lipseau cam trei sferturi din farfuriile care trebuiau să fi existat cândva acolo.

Erau două dormitoare, unul cu un singur pat mare şi unul cu două paturi alăturate; dar altă mobilă nu mai exista. Dulapuri zidite, pentru haine, se aflau în ambele camere de dormit aşa că, cel puţin aveau loc, unde să-şi pună hainele de care îşi vor face rost.

Observă că Enin intrase în dormitorul mai mic. Aşa că Gosseyn se-ndreptă spre bucătărie. Când cercetase mai devreme prin sertarele de acolo, descoperise o hârtie şi un creion. Se apucă să facă o listă.

Era primul său moment de linişte de când sosise. Stând acolo, pe scaun, simţi o senzaţie ciudată în cap şi în corp. Gosseyn se opri din scris şi aşteptă, încruntându-se…

Vocea lui Enin se auzi de dincolo de uşă:

— Chiar crezi c-o să facă asta? Chiar crezi c-o s-o facă?

— Să facă ce?

Senzaţia aceea groaznică se atenuă, atunci strigă întrebarea, apoi întrebă iar:

— Şi despre cine vorbeşti?

— Domnul Blayney! Chiar crezi c-o să reconstruiască această clădire?

Gosseyn termină de scris cuvântul „lapte”. Apoi puse creionul jos. Se ridică. Şi ieşi în salon. În timpul acesta constată că era cuprins de o complexitate de gânduri şi percepţii.

…Pricepu că senzaţia ciudată existase în toate minutele acestea, poate chiar cu câteva ore, înainte, înăbuşită de prezenţa lui Enin, care-l solicita atâta; vaga conştiinţă a prezenţei alter-egoului său, şi toate celelalte realităţi.

Îl găsi pe Enin întins pe podeaua din salon într-o poziţie cât se poate de răsucită. Dar copilul părea să se simtă bine. Gosseyn merse până lângă el şi rămase în picioare privind

la împăratul Dzan, apoi rosti din frazeologia Semanticii Generale:

— Cel mai bun răspuns pe care ţi-l pot da se bazează pe o hartă generalizată pe care o am în mintea mea, a felului în care funcţionează guvernele.

— Dar ai spus că harta nu este acelaşi lucru cu teritoriul.

Ochii băiatului străluceau.

Bărbatul zâmbea.

— Am spus că harta nu este neapărat acelaşi lucru cu teritoriul. Şi lucrul acesta este adevărat mai ales când avem de-a face cu hărţile pe care le avem despre mersul lumii şi felul de a fi al oamenilor. Aici, pe Pământ, Preşedintele Blayney are o mulţime de bani la dispoziţie pentru cheltuieli publice. Una sau mai multe companii vor face reconstrucţia Institutului; şi ele vor primi ajutor guvernamental pentru asta. Interesul nostru în toată treaba asta este că vom avea constructorii de partea noastră. Aşa că…

În momentul acela, sună telefonul. Gosseyn ridică receptorul şi spuse:

— Alo! Cine e la telefon?

O voce de bărbat rosti:

— Aici este Compania de Construcţii Daymbar. Am înţeles că aţi fost autorizat să reconstruiţi institutul; am dori să trimitem o echipă pentru a discuta despre renovare.

Gosseyn rămase pentru o clipă uimit, chiar dacă tocmai prezisese ceva de genul acesta. Concluzia sa de moment fu că un asociat, de-al lui Blayney îl contactase pe un constructor care, probabil, ceva mai târziu, avea să-l plătească pe informator pentru informaţie.

Cum pentru el era un lucru care-i convenea, răspunsul său respectă regulile de politeţe în afaceri:

— Când ar putea oamenii dumneavoastră să ajungă aici?

Află că „echipa” lor avea să apară la ora 8 a.m., ziua următoare… totul cât se poate de normal, după părerea lui Gosseyn.

Dar, într-un fel, nu îndeajuns de repede pentru senzaţia

de urgenţă care – nu ştia cum – îl cuprindea, venită nu se ştie de unde.

După ce puse receptorul jos, observă că Enin se ridicase de pe podea şi stătea în uşa de la bucătărie, uitându-se fix la el. Dar băiatul nu spunea nimic. De aceea, Gosseyn comentă:

— Sper că toate astea nu sunt prea plictisitoare pentru tine.

Urmă o pază şi apoi – altfel decât se aşteptase – o strâmbătură deformă faţa copilului.

— Bănuiesc, spuse băiatul, că ai câteva presupuneri de data asta şi crezi că vreau să mă întorc pe nava aia idioată, la toţi nefericiţii ăia.

— Eşti pe aproape; dar poate vrei să te întorci la mama ta, răspunse Gosseyn.

Dar chiar în timp ce vorbea, se adaptă în sinea sa la analiza făcută de Enin. Nu era rău, după toate mofturile acelea de copil. Dar trebuia să admită că gândul, convingerea, că pentru Majestatea Sa Imperială Dzan, un loc cum e Pământul, în care nimeni nu făcea temenele, era respingătoare se dovedea cam zădărnicită. Şi, respingător, în cel puţin unul dintre sensurile sale, însemna că oricine simţea astfel, nu dorea să fie aici.

Tocmai când încheie acest gând, Enin vorbi din nou:

— Se-ntâmplă ceva în jurul tău, spuse el, şi tu nu eşti fraier. Închipuieşte-ţi, te laşi legat acolo, şi te descotoroseşti de indivizii aceia înarmaţi…

Tăcu. Apoi băiatul făcu ochii mari.

— Am uitat să te întreb. Unde i-ai trimis pe indivizi?

Gosseyn zâmbi acru.

— Acolo, în zona aceea îngheţată, unde am fost noi.

— Uauau! Nu crezi c-o să-ngheţe?

— Erau îmbrăcaţi destul de bine; şi n-au decât o milă de mers până la clădirea aceea; aşa că nu-mi fac griji.

Se gândi un moment, Apoi adăugă:

— Este preţul pe care i-am pus să-l plătească pentru că

erau conştienţi de presupunerile conform cărora acţionau. Îţi aminteşti, le-am dat o şansă să se gândească la asta, dar nici unuia nu i-a păsat.

Băiatul avea o expresie gânditoare, dacă era posibil ca un băiat de doisprezece ani să aibă o astfel de expresie.

— Mda, spuse el apoi, Este greu să-mi imaginez c-o să stăm aici câtă vreme renovează ei casa asta. Mai urmează ceva după asta?

Era o întrebare bună. Sentimentul lui Gosseyn că ceva îl scormoneşte, era mai puternic. Şi avea acum timp să determine ce anume – dacă era ceva – îi cauza această stranie senzaţie.

Telefonul sună aproape imediat.

Se auzi, dintr-o parte, vocea lui Enin:

— Se pare că mai e o companie care vrea să facă treaba.

Gosseyn, care se-ndrepta spre telefon, nu răspunse. Dar avu acest gând-răspuns că, la acest înalt nivel guvernamental, nu va fi probabil nevoie de proiecte de. construcţie speciale.

Orice telefon în legătură cu renovarea trebuia să se refere la alt aspect al misiunii. Şi, desigur, adevărul era ca aveau să fie multe aspecte.

Totuşi, câteva momente mai târziu, când puse aceeaşi întrebare – ca înainte – la receptor, primi un răspuns foarte diferit. Vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului era aspră:

— O să fiu cât se poate de clar: dacă nu renunţi la ceea ce ţi-ai pus în minte până la sfârşitul acestei zile, o s-o păţeşti. Acest institut de prostie n-o să fie reconstruit.

Gosseyn care observase că mesajul şi vocea erau înregistrate – în mod automat – de casetofonul de cabinet, reuşi să-şi revină din şocul produs de ameninţarea neaşteptată, tocmai pentru a spune:

— Ai grijă să te îmbraci călduros, din momentul acesta încolo!

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului. Apoi. aceeaşi

voce, dar cu un ton uimit în loc de ameninţare, spuse:

— Ce prostie mai e şi asta?

Bang! Receptorul de la celălalt capăt fu trântit.

„…După telefonul acesta, analiză Gosseyn. sunt înclinat să trag concluzia că acesta este rezultatul faptului că paznicul nostru sfătuieşte pe cineva care este dispus să plătească informaţiile.”

Enin se încruntă.

— Nu-mi dau seama care este presupunerea, spuse el.

Gosseyn nu-şi putu reţine zâmbetul la auzul termenului din Semantica Generală – care nu era întrutotul aplicabil. Dar nu spuse decât:

— După cum cred eu, grupuri, sau indivizi, care sunt împotriva reeducării maselor, caută o sursă de informare, foarte puţin costisitoare, cu privire la orice activitate care ar putea fi iniţiată în acest loc, dacă l-au mituit pe paznic.

— Mda!

Băiatul îşi exprimă acordul, aproape complet absent. Stătea în picioare, cu buzele strânse, de parcă s-ar fi gândit intens. Apoi dădu din cap şi spuse:

— Şi-acum, ce facem?

Nu era o întrebare la care Gosseyn să poată răspunde imediat. I se învârtea capul.

Nu mai urmă nicio întrebare. Evenimentul cel mai important din viaţa lui în acest moment era senzaţia aceea că ceva îi scormonea prin întregul sistem nervos.

18

Puţin mai târziu, când reuşi să-i atragă atenţia alter-egoului său, Gosseyn Doi transmise de la distanţa aceea enormă:

„Am fost conştient de senzaţiile tale şi ele sunt similare cu cele pe care mi le creează cei de pe nava străină, când reuşesc să penetreze sistemul nostru de protecţie. Problema ta este că te afli acolo, neprotejat.”

Datorită barierei interstelare enorme dintre el şi duşman, aceasta era o informaţie care-l sperie. Dar era, desigur, posibilitatea cea mai evidentă. Eforturile făcute de nava străină de a-şi impune controlul nu putea pătrunde sistemul electronic de apărare al navei Dzan sau al navelor de război ale lui Enro.

Dar, cine ştie cum, acele instrumente incredibil de sofisticate păstrează contactul cu Gosseyn Trei. Şi, deşi ei nu-şi dădeau, probabil, seama de asta, el era, pentru ei, fiinţa umană cea mai importantă: el era individul care, fără să vrea, era responsabil pentru faptul că nava lor, cu întreg personalul de pe ea, fusese transportată din galaxia lor în această galaxie.

Dar ei bănuiau ceva. Pentru că, deşi el se afla la o distanţă de mulţi ani, ei erau electronic conştienţi de existenţa lui şi, cu ajutorul instrumentelor lor de mare precizie, încercau să pună stăpânire pe el.

Gândul ivit în mintea sa, acum, când stătea să analizeze,

fu: de ce să nu-i lase s-o facă?

Îl întrebă pe Gosseyn Doi:

„Ce-ar trebui să fac, dacă o să merg pe nava lor?”

„Ei bine, – gândul îndepărtat al lui Gosseyn Doi era însoţit de un zâmbet amar – unul dintre lucrurile care ar fi, cel puţin, amânate, ar fi renovarea Institutului de Semantică Generală de pe Pământ.”

Exista cel puţin un răspuns la asta. Gosseyn îl rosti în gând:

„Când Dan Lyttle iese din tură, de la hotel, la miezul nopţii. Vino aici să doarmă.”

Încheie aici mesajul:

„Cred că totul va fi în mâini bune dacă-l las pe el aici să conducă lucrările şi eu merg la bordul navei străine – ceea ce cred că trebuie, într-adevăr, să fac, cu condiţia ca mai întâi să mă descotorosesc de un potenţial individ turbulent, aici pe Pământ.”

Răspunsul păru să fie o acceptare resemnată.

„Eşti un bărbat mai curajos decât mine. Dar ce faci cu băiatul?’;

Gosseyn fusese preocupat. Acum, privi în jurul lui. Şi fu cam speriat să constate că Enin dispăruse… „Expresia aceea ciudată pe faţa lui; pune precis ceva la cale…”

Mental, transmise:

„Cred că, temporar, aş putea să-l las aici cu Dan. Mă-ndoiesc că ar vrea să se întoarcă pe navă acum.

Zâmbi.

„Reeducarea sa conform Semanticii Generale nu este completă încă. Şi-acum trebuie să te las şi să văd unde s-a dus…”

Un bărbat îmbrăcat în cămaşă şi vestă. Aceasta era sursa vocii ameninţătoare.

Cercetările rapide pentru găsirea lui Enin îl duseră pe Gosseyn în jos, prin holul întunecat, la reşedinţa paznicului. Şi acolo îl găsi pe nefericit pe podea, bolborosind despre un băiat care – reieşi în cele din urmă – îl „arsese” de câteva

ori înainte să-i devină clar că numai o confesiune îl putea salva de însuşirile speciale ale acestui pui de drac…

Numele pe care reuşi cu greu să-i distingă – Gorrold – se dovedi a fi un individ de pe lista lui Blayney, cu cei două sute de susţinători din cămăruţa din dos.

Iar Gosseyn, care se dusese drept la biroul acestuia, stătea acum în picioare, uşor nedumerit, privind la trupul mătăhălos şi figura insolentă a lui Gorrold. Pentru că nu era frumos să transferi dodecimal o persoană aşa de subţire îmbrăcată, în zona aceea îngheţată… de-acolo.

În timp ce căuta în minte alte posibilităţi, Gosseyn spuse cu amabilitate:

— Preşedintele Blayney m-a rugat să vorbesc cu tine. Poate am putea să mergem undeva să luăm prânzul sau să bem ceva?

În cel mai rău caz, dacă era să meargă afară – indiferent unde – Gorrold trebuia să-şi pună o haină pe el.

Dar ochii cenuşii, sfidători, se mulţumiră să se holbeze la el, de pe faţa aceea colţuroasă,

— Am băutură chiar aici.

Totuşi, individul nu se mişcă să aducă „băuturile”. Stătea acolo, pur şi simplu, în spatele biroului lucios, în cămaşa şi vestă, şi zâmbea sarcastic. Părea să fie o cămaşă scumpă dar nu destul de călduroasă pentru ger.

— Eu cred, continuă Gosseyn, că vei înţelege când o să-ţi spun că este vorba despre o discuţie intimă; care nu poate fi dusă în biroul cuiva unde s-ar putea să fim auziţi.

— Dacă, replică Gorrold, preşedintele vrea să-mi dea anumite indicaţii, n-are decât să pună mâna pe telefon aşa cum a mai făcut de o sută de ori; şi când o să-i recunosc vocea, o să-i spun: „Da, Domnule Preşedinte, consideră treaba asta ca şi făcută.”

Spunând acestea, faţa îşi pierdu orice urmă de zâmbet.

— Aşa că nu primesc acest mesaj intim, al cărui mesager este cineva pe care nu l-am văzut niciodată.

Privirea cercetătoare a lui Gosseyn descoperise pe

neaşteptate vestonul individului – cel puţin avea aceeaşi culoare cu pantalonii pe care-i purta acesta. Zăcea aruncat pe ceea ce bănuia că era masa barului acestui birou, în colţul îndepărtat.

Odată făcută această descoperire se simţi mai bine şi se ridică în picioare.

— Este evident că nu apreciezi ceea ce ţi-am spus: că discuţiile pot fi auzite de urechi străine. Aşa că, pur şi simplu, am să-i raportez preşedintelui că nu ai chef să auzi comunicatul lui intim şi că poate să ţi-l transmite de-acolo. Bine?

Gorrold îl însoţi până la uşă, o deschise şi strigă la secretare lui:

— Domnişoară Drees, condu-l pe domnul afară.

Pentru ceea ce voia el să facă, trebuia ca Gorrold să facă un pas înapoia uşii. Exact în momentul acela, Gosseyn îl transmise în lumea aceea îngheţată.

Gosseyn puse mâna cu hotărâre pe clanţa uşii şi spuse, ca şi cum ar fi vorbit cu Gorrold.

— No mai vedem noi, domnule.

Aproape simultan, privirea îi căzu pe vestonul aruncat pe masa de la bar. Cu ajutorul super-creierului execută fotografierea. Şi imediat o transmise şi pe ea în lumea aceea îngheţată.

După aceea, închise uşor uşa în spatele lui. Şi, în curând, trecea pe lângă secretară şi ieşea prin uşa dinspre stradă, care era întredeschisă.

În timp ce se îndrepta către ieşire, se gândea la un lucru căruia nu ar fi trebuit să-i dea niciun fel de atenţie: spera că secretara domnului Gorrold era atât de bine educată încât să nu intre în biroul şefului ei fără să fie chemată.

Avea vaga impresie că era mai bine pentru renovarea Institutului de Semantică Generală dacă nimeni n-ar fi bănuit că există vreo legătură între vizita lui Gilbert Gosseyn şi dispariţia lui Gorrold.

Neprielnic moment. Chiar în acea clipă senzaţia din capul

său deveni un vârtej întunecat.

19

Gosseyn deschise ochii într-un întuneric de nepătruns. Amintindu-şi ce se întâmplase – senzaţia de vârtej – râmase nemişcat. Şi trecură cel puţin zece secunde până ce se contură gândul că… Era, fusese posibil?…

Ideea care-l sperie fu aceea că acum era exact ca atunci când corpul lui Gosseyn Trei se trezise după ce capsula spaţială fusese adusă la bordul navei de luptă Dzan.

„…Mă aflu aici dezbrăcat (aşa se simţea), acoperit cu un cearşaf subţire…”

Îşi mişca uşor mâinile şi braţele. Şi nu mai avu nicio îndoială: era un cearşaf, şi nu era gros; şi în afară de acestea, nu părea să mai aibă alte haine. Degetele sale atinseră pielea caldă.

Încet, cu grijă, trase de cearşaf; îl îndepărtă de pe partea de sus a corpului său. Apoi, la fel de încet, ridică mâinile în sus, pipăind.

Atinse o suprafaţă plată. La mai puţin de douăzeci de centimetri de pieptul său, calculă el. Şi când încercă să se ridice şi împinse, aceasta se dovedi a fi un ceva neted, solid, care nu ceda.

…Exact ca atunci când îşi venise în fire în capsulă… cu numai câteva zile în urmă, luând în consideraţie timpul cât fusese conştient.

Se lăsă iarăşi pe spate, într-o poziţie relaxată, şi se întrebă… „sunt oare acţiunile mele observate şi aici?… Sau

sunt izolat de exterior?…”

Datorită acestui sentiment brusc de nesiguranţă, era în mod sigur timpul pentru un test.

„Alter! – Era chemarea mentală directă – ai cumva vreo idee despre ce s-a întâmplat cu mine? A mai avut loc – el ezită cutremurat de o asemenea eventualitate – vreun deces în grupul vostru?”

Urmă o pauză. O senzaţie de gol… acolo. Şi, apoi, brusc, *contactul,* aproape ca şi cum s-ar fi deschis o uşă.

„În ultimele secunde, veni gândul lui Gosseyn Doi, abia ţi-am simţit prezenţa. Chiar şi gândul tău de adineauri era foarte estompat. S-ar putea ca cineva să permită. această comunicare. Totul este dintr-odată mai clar.”

Nu părea momentul potrivit pentru a analiza cine putea fi acel cineva. Şi în următoarele „cuvinte” alter-ego-ul său păru că avusese aceeaşi părere; era un răspuns la întrebarea lui Trei:

„Nu cred – spuse vocea îndepărtată în gândul său – că tu, Gosseyn Trei, ai fost ucis. Aşa că acesta nu este un alt trup Gosseyn care se trezeşte”.

Afirmaţia avea un aspect care-i aduse uşurare, dar îl şi speria. Pentru că cea ce se întâmplase şi se întâmpla dovedea că cineva care reuşea aceste miracole tehnologice remarcabile, ştia despre trezirea anterioară.

Pentru că se afla într-o capsulă spaţială similară cu prima.

Ceea ce atrase după sine o altă idee: Atunci, prima dată – toate legăturile acelea?

Nu avea nicio senzaţie fizică legată de prezenţa tuburilor de cauciuc sau a acelor înfipte în piele, pe care le simţise atunci când se trezise prima oară. Acum, după ce se pipăi cu atenţie cu degetele şi cu mâinile, şi întinse braţele până la extremităţile sale inferioare, nu găsi decât piele goală.

Îi strigă mental lui Gosseyn Doi:

„Se pare că ai avut dreptate. Nu este vorba de Gosseyn Patru care devine conştient. După cum ai dedus tu, aparent

corect, arată ca Gosseyn Trei capturat.”

Fără să ştie de ce, se simţi uşurat. Şi trebui să treacă mai multe secunde până să-şi dea seama că, dovada că era vorba de fapt, de un corp Gosseyn capturat, nu era tocmai un motiv pentru el, care era cel capturat, să se simtă mai bine.

Iarăşi nefericit, îşi reluă comunicarea cu Gosseyn Doi, aflat în siguranţă… acolo, departe:

„Se pare că aceşti străini au fost în stare să parcurgă zeci de mii de ani-lumină, să pună stăpânire pe mine şi să mă aducă, aici, nu ştiu unde.”

„Ei bine”, – tonul răspunsului de la îndepărtatul alter-ego era plin de dezgust, mai degrabă înciudat decât respingător – să ştii că ei au pus un fel de stăpânire pe tine, electronic, dinainte de a părăsi nava Dzan. Şi, evident, pe urmă, au reuşit să rezolve problema controlului de la distanţă şi au acţionat”.

Stând întins, acolo în întuneric, Gosseyn Trei fu de acord că acest fapt era într-adevăr, cât se poate de evident.

„În fond, concluzionă Gosseyn Doi, trebuie să ne amintească că super-creierul Gosseyn a dovedit că, la un anumit nivel al realităţii, distanţa nu are niciun fel de importanţă.”

Era adevărat. Dar nu însemna că puteau fi fericiţi să constate că şi altcineva putuse folosi o metodă similară pentru a captura un corp Gosseyn. Din moment ce nava străină nu ezitase să atace nava Dzan, se punea întrebarea: de ce nu-l omorâseră, pur şi simplu, pe Gosseyn Trei? Gândul de răspuns al lui Gosseyn Doi era ciudat, sec: „Cred că putem în cele din urmă să analizăm situaţia. Probabil că te studiază. Cred că vor să reconstituie ce li s-a întâmplat. Iată-i aflaţi în altă galaxie; şi-acum au pus mâna pe ticălosul care a pricinuit acest, dezastru. Aşa că, fii pregătit să fii judecat pentru crima de a fi transportat străini ilegal.”

Nu prea erau cuvinte care să-l liniştească.

Gosseyn Trei îşi aminti că, aflat pe Pământ îşi exprimase

dorinţa de a merge pe nava străină, pentru a se confrunta cu fiinţele semiumane.

Probabil că, acum, această confruntare avea să aibă loc în circumstanţe oarecum mai puţin favorabile; ei ştiau unde se afla el, dar el nu ştia la fel de bine, unde se aflau ei, sau el.

Ceea ce-l deranja – îşi dădu seama în timp ce continua să stea întins acolo – era că, probabil, se afla acum pe drum. Şi nu avea nimic împotrivă să aştepte aici în speranţa că va afla ce vrea, ştiu eu cine, să facă cu el.,

…Gândul său, cu propunerea pe care şi-o făcuse, ajunsese la Gosseyn Doi; pentru că mintea celuilalt îi transmise gânduri relevante.

„Indiferent ce-ai de gând să faci, trebuie să ai mare grijă. După cum îţi spuneam, cei ce te-au luat prizonier s-ar putea să te studieze, asta însemnând că studiază posibilităţile creierului Gosseyn.”

„Crezi că mă aflu la bordul acelei nave străine?”

„Nu este singura posibilitate, dar, luând în consideraţie ce s-a întâmplat până acum, aceasta este cea mai valabilă”

„Într-adevăr” aprobă Gosseyn Trei din întunericul în care se afla. „Deci, ce-mi recomanzi?”

„Aşteaptă!”

Începuse să aştepte cam mult.

Şi poate că cei care-l ţineau sub observaţie aşteptau să vadă ce-o să facă *el,* în consecinţă. Îi veni ideea că una dintre acele consecinţe trebuia să fie nava de luptă Dzan.

Dacă avea să meargă acolo, asta avea să-l pună din nou la adăpostul ecranelor protectoare de pe navă. Aşa că era important să constate dacă cei care-l ţineau captiv ar fi fost dispuşi să-l lase să scape într-un loc unde nu-l mai puteau controla.

Când ajunse cu analiza sa în acest punct, realiză că celălalt Gosseyn îl aproba deja.

„E-n ordine dacă vii aici”, îi transmise telepatic Gosseyn Doi, „cu condiţia ca mai întâi să-l transferi, pe Enin înapoi în

apartamentul mamei sale. Ea crede că fiul ci se află împreună cu tine; aşa că e mai bine să nu apari aici singur.”

„Bine. Asta-mi sugerează unde trebuie să merg mai întâi.”

Acesta putea fi momentul hotărâtor. Gosseyn simţea că prinde curaj; super-creierul său tocmai executa focalizarea specială necesară pentru similarizarea dodecimală, când…

În momentul acela, se auzi o voce spunând:

— Scoateţi-l de acolo şi… (cuvânt neînţeles) o să stea de vorbă cu el!

O pauză: apoi, de la îndepărtatul Gosseyn Doi veni admonestarea:

„Ai grijă, Trei! Intenţionat te-au lăsat să auzi asta. Aşa că, deşi ideea de a sta de vorbă e în general liniştitoare, după atacul neaşteptat pe care l-au lansat imediat de la sosirea lor, asta ca să-ţi amintesc că nu sunt prietenoşi, te sfătuiesc să fii pregătit să faci saltul dacă ţi se oferă cea mai mică ocazie.”

Simţi o mişcare sub corpul său. La fel ca aceea simţită cu două zile în urmă, mişcare era în direcţia unde se afla capul său.

În sinea sa, Gosseyn oftă. Dar, imediat după aceea, realiză că nu era un sentiment de uşurare cel pe care automat – talamic – îl exprimase. Era încordare. Care se intensifica pe măsură ce mişcarea aceea continuă, îl aducea mai aproape de… de ce?

Îşi aminti fulgerător, cum – ultima oară – fusese scos din capsulă în întunericul compact al laboratorului Lizan.

Poate că fiinţele Troog doreau, la fel, să încerce să stea nevăzut pentru el o vreme, în timp ce, cu ajutorul instrumentelor lor, îl cercetau.

Să le permită, oare? După un moment de frământare, îşi dădu seama că adevărata întrebare era: *putea să-i împiedice?*

Îşi aminti… acolo pe nava Dzan… simţise un curent de aer, fie o diferenţă de temperatură din laborator îi afectase

terminaţiile nervoase ale corpului său gol.

Să-i las? Să nu-i las?

De fapt, se gândea unde să încerce să meargă mai întâi şi, de fapt, făcea cele necesare pentru a-şi „pregăti” super-creierul pentru similarizarea dodecimală în acel loc.

Dar nehotărârea, constată el, se datora unei nesiguranţe care era relevantă numai pentru condiţia de a fi Gosseyn.

Se întâmplau tot felul de lucruri, şi aveau să se mai întâmple cuplului Gilbert Gosseyn care trăiau în acelaşi timp. Şi, la un anumit nivel – nivelul la care ei doi acţionau ca o echipă, când nu conta dacă corpul unuia avea să fie ucis, atâta vreme cât rămânea celălalt să meargă mai departe, putea fi o idee bună să se confrunte cu aceşti oameni înainte să înţeleagă prea bine ce puteau, sau ce nu puteau face ei.

„...Pe de altă parte, dacă acest corp este ucis – acela aş fi *eu,* dispărut pe vecie.”

Se simţi vinovat... „Iată-ne pe noi, trupurile Gosseyn, cu marea asemănare din minţile noastre, cu memoria care merge până la identificare, şi corpuri similare care se tot perpetuează – Grupul acela de corpuri de optsprezece ani, aşteptând acolo, undeva...

În ciuda acestei realităţi, eu sunt acela – poate primul – care începe să gândească de parcă ar fi o persoană aparte.”

După teoria Semanticii Generale, desigur, el era o persoană separată; o complexitate de particule şi curenţi energetici aranjaţi sub forma unei fiinţe umane, diferită de toate celelalte forme similare din univers, inclusiv Gosseyn Unu şi Doi.

Ceva din implicaţiile acelei analize rapide în aceasta situaţie stresantă trebuie să fi ajuns până la îndepărtatul său alter-ego. Pentru că, pe neaşteptate, veni gândul: „Hei, Trei, ia stai puţin! Hai să discutăm!”

Probabil din cauza gândului celuilalt Gosseyn care-l solicitase, şi cu uşa care se deschisese chiar în momentul

acela, şi lumina dintr-o încăpere care-i izbi ochii şi-n care imediat – văzu nişte fiinţe ciudate, în două picioare, care-l fixau cu nişte ochi rotunzi, negri, fără pleoape… fu un moment de confuzie…

Suficient pentru a declanşa o reacţie.

20

Sosi gol, încă stând întins pe spate, cu faţa în sus.

Gosseyn Trei stătea nemişcat, cercetând cu privirea o cameră însorită. Nu-i era uşor, pentru că încă era prezentă confuzia acelor clipe în care înregistrase imaginea străinilor.

Şi mai era teama de ei, de ceea ce ar putea face: şi, simultan, o tentativă rapidă de a-şi determina senzaţiile corpului:

…Erau oare senzaţii care să indice că ei erau încă în contact cu el?…

Cele câteva secunde care fură necesare pentru a-şi da seama că este întins pe podeaua acoperită cu un covor din dormitorul Institutului de Semantică Generală, trecură. Se simţi uşurat când văzu că uşa era închisă şi că era singur. Şi apoi…

Avu o senzaţie vagă de vârtej.

Undeva în adâncul fiinţei sale.

Deşi se aşteptase la asta, fu dezamăgit.

„Bine, bine, gândi el necăjit, în timp ce se ridicase în picioare. Cel puţin acum ştiu ce este şi la ce poate duce.”

După câteva secunde care-i trebuiră să se ridice, deveni deodată optimist. Poate că o să-l ţină o vreme sub observaţie. Să vadă ce face. Să afle de ce venise aici.

Şi, bineînţeles, existau lucruri pe care o fiinţă umană le încearcă pentru prima dată.

Blayney îi trimisese vreo şase costume de haine, cu completările necesare; şi cinci dintre ele – descoperi Gosseyn uşurat – se aflau încă în dulapul său de haine.

În timp ce trăgea repede pe el, mai întâi lenjeria de corp, apoi pereche de pantaloni bej-închis şi o cămaşă maron, şosete şi pantofi, se trezi întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu costumul pe care-l purta în momentul când a fost transportat în capsula de la bordul navei străine.

Oare să se afle un veston, pantaloni, cămaşă, cravata, şosete şi pantofi, aruncate grămadă, în holul exterior al biroului lui Gorrold?

Aceasta era prima posibilitate. Greu de crezut că senzaţia de vârtej, care precedase momentul transferului afectase şi altceva în afară de corpul său. În procesul de similarizare dodecimală al super-creierului său, hainele îl însoţeau numai dacă le „fotografia" în mod special...

Această neimportantă frământare încetă brusc, în momentul în care deveni mai conştient de situaţia din jurul său şi de faptul că, pe când îşi îmbrăca ultimele haine. Îşi dădu seama că Gosseyn Doi îl solicita.

Şi efectiv ridică privirea în sus şi spuse în gând:

„În ordine, alter-ego, ai vreo propunere?"

Răspunsul fu împăciuitor:

„Nu. Tu te afli acolo, nu eu. Se pare că eu mă aflu în afara acestei experienţe. Bănuiesc că vrei să faci ceva pentru Enin înainte să se mai întâmple ceva."

Era adevărat. Deşi – acum, că revenise în scenă – ceea ce-şi propusese nu mai părea aşa de urgent ca mai-nainte. Constată că spusele lui Doi despre faptul că nu era implicat îi declanşară un nou şir de gânduri.

„Vrei să spui, întrebă el, că am început să fim destul de separaţi încât tu nu simţi senzaţia aceea de vârtej în tine?"

„Se pare – veni răspunsul – că ei sunt în stare să ne diferenţieze. Sau folosesc un mecanism de focalizare pe care-l au îndreptat asupra ta."

A doua idee păru să fie cea mai aproape de realitate.

Aşadar, Gosseyn Trei transmise telepatic:

„Dacă aşa stau lucrurile, atunci, dacă o să fie nevoie, poţi, fie să vii să-l iei pe Enin, fie să-l transporţi pe baza fotografiei mentale din super-creierul meu.”

„Trebuie să cântărim bine, veni replica, şi, poate, să facem ceva teste. Dar în tot ceea ce te priveşte pe tine şi pe Enin, trebuie să ţinem cont şi de efectul asupra Reginei – Mame – Strala a tot ceea ce faci tu.”

Un zâmbet slab păru să însoţească gândul de final:

„Dacă tu ai să fii primul Gosseyn care face dragoste cu o femeie, ai face bine să nu mai ratezi preliminariile emoţionale mai rău ca prima dată.”

Gosseyn Trei nu comentă. Termină cu încălţatul pantofilor. După care se ridică şi deschise uşa.

Îl zări imediat pe Enin care se afla în salon împreună cu Dan Lyttle. Băiatul îl văzu şi explică:

— Uaau, ce mă bucur că te-ai întors. Tipul ăsta e mai rău ca – rosti un nume care nu-i era cunoscut.

Se întâmplă ca atunci când realizezi cu întârziere ceea ce ai auzit, dar, deodată, i se păru că ceea ce auzise era „Traada!”. Şi, la fel de important, avu impresia că trebuie să fi fost numele profesorului împăratului de pe nava Dzan.

Mişcarea de dezgust pe care o schiţă cu mâna voia să însemne că Dan Lyttle era mai rău decât Traada.

Situaţia părea să solicite o întrebare.

— Despre ce era vorba? întrebă Gosseyn.

— Nume.

— Oh, făcu Gosseyn.

— El spune că un scaun nu este un scaun.

Fără să vrea, Gosseyn zâmbi. Evident, Dan Lyttle continuase iniţierea băiatului în Semantica Generală. Iar aceasta era ultima teorie prezentată.

Ceea ce-l deranja era sentimentul că nu avea timp pentru astfel de lucruri. Logica sa îi spunea că fiinţele Troog, nefiind iniţiate în teoria semantică, aveau să-şi piardă repede răbdarea dacă se lăsau implicate în treburi

cotidiene specifice existenţei umane.

Oricum, erau lucruri pe care trebuia să le afle. Repede.

Se întoarse către bărbat.

— Vreo problemă, câtă vreme am fost…

În momentul acela ezită, dându-şi seama că Dan şi Enin credeau că fusese să discute cu oameni de afaceri care erau împotriva Semanticii Generale; nu avea cuvinte potrivite care să poată descrie evenimentele uluitoare care se derulează, aşa că adăugă stereotipul – „plecat”.

Sună telefonul.

Dan Lyttle zâmbi şi spuse:

— Cred că avem răspunsul la întrebarea ta. Acesta este al patrulea telefon de când am venit aici. Primele trei au fost de la oameni de afaceri furioşi. Să răspund?

— Nu. Lasă-mă pe mine.

În timpul cât Gosseyn se îndreptă grăbit spre capătul canapelei, se aşeză şi ridică receptorul, Enin spuse:

— Au mai fost două telefoane cât am fost eu singur aici.

Gosseyn rosti „Alo” cu vocea sa cea mai profundă.

La celălalt capăt urmă o pauză lungă, după care un zgomot ca acela produs când cineva trage aer în piept, şi, în cele din urmă, o voce cunoscută spuse:

— Gorrold la telefon. În caz că nu-ţi aminteşti de numele meu, poate te ajută dacă-ţi spun că dau telefon de la un observator din Anzi. Şi că aici se află patru dintre soldaţii de gardă ai Preşedintelui Blayney. Şi o să ne întoarcem în seara asta. Trei dintre noi au ceva planuri în ce le priveşte.

Deci locul acela se află pe Pământ.

Gosseyn trecu prin tot felul de stări pe măsură ce percepea realitatea. Poate că ar fi trebuit să se simtă uşurat, din moment ce, bineînţeles, nu dorise să producă un rău iremediabil vreunuia dintre acei oameni. De asemenea, părea destul de logică ideea că super-creierul său, în acele momente de confuzie, selectase locul acela fără să ştie de unde. Trebuie să fi fost implicate anumite interferenţe. Şi, în graba aceea, ceea ce-i era familiar se

sincronizase automat mai rapid.

Aceste gânduri i se succedară rapid; şi în timpul derulării lor, luase o hotărâre.

— Am senzaţia, rosti el în receptor, că va trebui să avem o discuţie între patru ochi. Şi, acum că ai descoperit nimicnicia universului, poate că acesta ar fi momentul potrivit.

La celălalt capăt al firului se auzi un sunet. Părea să fie expresia unei nedumeriri. Cuvântul rostit, dacă putea fi numit astfel, era o combinaţie de h-uri şi n-uri, şi o vocală, sau două, trei… Şi se auzi cam aşa:

— Huhnnuhhn?

Tonul părea interogativ.

Gosseyn nu încercă să facă o traducere exactă. În momentele care urmară după exclamaţie, el făcu mai întâi o „fotografiere” a unei porţiuni din podea la câţiva metri depărtare de el: şi simultan, evocă „fotografia” mentala a lui Gorrold.

Se auzi imediat un „ah”. Venea de la omul de afaceri pe care-l văzuse atât de puţin – ieri să fi fost? – şi care stătea întins pe podea, în cealaltă parte a camerei.

Gosseyn puse receptorul jos şi spuse pe tonul cel mai calm:

— Dificultăţile pe care le întâmpinăm când avem de-a face cu alţi oameni se datorase faptului că au, în general o idee simplistă, fixă, despre felul în care stau lucrurile. Pentru astfel de oameni, lumea este o serie de imagini mentale fixe. Privesc la ceea ce numim scaun şi se gândesc la el ca fiind numai atât – nici mai mult, nici mai puţin.

Stăpânirea de sine, de care dădu dovadă, păru să fie molipsitoare. Pentru că Enin, după ce aruncase o privire speriată spre corpul de pe podea, păru să-şi revină. Spuse pe un ton provocator:

— Şi nu-i aşa? Scaunele sunt făcute pentru a sta pe ele. Băiatul ridică din umeri.

— Încep să cred că sunt de partea lor.

— Fiecare scaun este diferit de celelalte scaune, explică Gosseyn. Chiar şi într-o fabrică, unde se face un singur tip de scaun, în mii de exemplare, esenţa lemnului – ca un singur exemplu – este diferită pentru fiecare. Dar acesta este un aspect superficial despre care discutam în Semantica Generală. Ceea ce este important pentru minte este faptul că tot timpul trebuie să fim conştienţi *că orice* obiect este o structură complexă din punct de vedere fizic şi chimic. În acest caz, i-am dat structurii numele „scaun”, pe care-l folosim în general pentru ceea ce aţi spus. Dar am văzut că el se foloseşte şi pentru a ţine o uşă deschisă. Numele pe care i-l dăm n-are importantă. Dar trebuie să fim conştienţi de particule, atomi, molecule, curenţi energetici, etc. Zâmbi. Aţi înţeles?

Majestatea Sa Imperială Dzan nu răspunse imediat. Gosseyn observă că şi Dan Lyttle zâmbea. Tânărul îi aruncă o privire, apoi fără o vorbă, se apropie de Gorrold care tocmai se ridica în picioare.

Rotofeiul om de afaceri părea să fie nedumerit. În cele din urmă, spuse:

— Unde naiba mi-e haina? întrebă el îmbufnat.

Gosseyn fu uşor surprins. Nu observase că omul sosise fără haină. Amănuntul fusese înregistrat pe undeva prin subconştientul său. Dar fuseseră – constată el – aşa de multe alte lucruri care se impuseseră atenţiei sale. Încât, de fapt super-creierul său nu-i transmisese înţelesul.

Îşi aminti cu întârziere, că, mai întâi, îl transmisese pe Gorrold pe panta îngheţată a muntelui, şi de-abia apoi transmisese haina în acelaşi loc, ca un gest caritabil – nedorind ca omul să sufere de frig mai mult decât era necesar.

Probabil că haina zăcea acum pe podeaua observatorului, lângă telefon, acolo, în America de Sud.

În acest caz, nu era o problemă să aducă şi haina după ce-l adusese pe individ. Aşadar, după doar câteva clipe, Gosseyn trecu pe lângă Gorrold şi Dan. Se aplecă. Luă de

jos haina. Şi i-o dădu proprietarului.

Urmă un moment de tăcere, timp în care rotofeiul îşi îmbrăcă haina. Faţa lui, de om la cincizeci de ani, reflecta o serie de reacţii interioare. Apoi, după ce termină de îmbrăcat…

— Trebuie să recunosc – începu Gorrold – că, oricum faci ceea ce mi s-a-ntâmplat…

Cuvintele păreau să indice că precauţia trecea înaintea furiei şi supărării. Continuă:

— …poate că ar trebui să mă mai gândesc înainte să mai întreprind ceva.

Cu aceste cuvinte individul termină ce avea de spus.

Pentru Gosseyn, acesta era fără îndoială, rezultatul cel mai bun pe care putea spera să-l obţină. Deocamdată.

Îl văzu pe Dan Lyttle îndreptându-se spre uşa dinspre coridor şi deschizând-o. Aşteptă până ce Gorrold ajunse la uşă, trecu de ea, apoi dispăru din vedere.

Gosseyn trase concluzia că omul avea să părăsească foarte curând clădirea; dar Enin alergă spre uşă şi scoase capul să se uite în jur. Băiatul raportă imediat:

— Se-ndreptă spre uşa principală.

Apoi:

— A plecat.

În jumătatea aceea de minut, Gosseyn închisese ochii şi îi transferă pe cei patru soldaţi din garda Preşedintelui Blayney, pe rând, pe o stradă pe care ştia el mai dinainte.

Enin se întoarse în cameră. Întrebă:

— Ce faci cu indivizii care au telefonat?

Gosseyn trase adânc aer în piept.

— Nimic, spuse el.

Îi veni o idee ciudată – ciudată pentru el. Era timpul să-şi ofere o pauză; aceasta era senzaţia. Trebuia să fie o pauză în existenţa agitată pe care o avusese acest corp Gosseyn din momentul în care se trezise în capsula de la bordul navei de luptă Dzan.

Dormise, e adevărat, în căruţa lui Dan Lyttle. Dar, deşi un

somn de oboseală avea rolul lui, şi necesitatea lui, nu de asta simţea nevoia.

O pauză.

Spuse:

— Ascultă, Enin! Ascultă, Dan! Preşedintele Blayney a pus o sumă de bani în fiecare din costumele pe care mi le-a trimis. Aşa că, haide să plecăm chiar acum, şi să mergem la cel mai apropiat restaurant, să mâncăm, să stăm de vorbă.

…Restaurantul avea un interior cu o lumină obscură; dar avea o cameră de jocuri video, din care Enin trebui să fie pescuit de două ori; de fiecare dată veni plin de recunoştinţă, când Gosseyn merse şi-l anunţă că sosise mâncarea. De fiecare dată îşi mânca porţia, după care dispărea în mare grabă.

Între timp, pe când Gosseyn şi Dan Lyttle îşi mâncau friptura şi salata, subiectul de conversaţie era chiar Dan Lyttle.

Prima întrebare fu a lui Gosseyn:

— De ce, după ce cunoştinţele tale de Semantică Generală au fost acceptate de Maşina Jocurilor, nu te-ai dus pe Venus?

Răspunsul tânărului, cu privire la acest subiect, fu, evident, foarte direct:

— După cum ştii, sunt paznic de noapte la un hotel. Deşi tehnologia computerizată pentru asemenea locuri este foarte bine pusă la punct încă e nevoie de oameni: şi eu am primit slujba asta într-o vreme când locurile de muncă erau cam puţine. Am descoperit imediat că această slujbă mă îndepărta de condiţia normală a unei fiinţe umane.

Muncind toată noaptea şi dormind opt ore, uneori, în ziua următoare, am pus repede capăt impresiei pe care mi-o formasem când am venit prima dată în Oraşul Maşinii Jocurilor, de pe coasta de est. M-am gândit la asta şi, după ce am ieşit cu două fete în zilele mele libere – pe rând, se-nţelege – am hotărât că nu pot cere unei tinere obişnuite să

se căsătorească cu mine. Semantica Generală, după cum ştii, şi după cum am descoperit şi eu mai târziu, nu face decât să traseze linii de conduită în direcţia supravieţuirii în cadrul oricărei situaţii de viaţă. Înainte de a-mi lua calificarea S.G. era o femeie care mă văzuse într-o noapte, târziu, când a venit să-şi viziteze un prieten din alt oraş, care locuia la hotel. Normal, asta am aflat-o mai târziu. Dar ce s-a întâmplat: a venit într-o noapte stea la hotel şi mi-a telefonat la 3. a.m. şi mi-a spus să urc în camera ei şi să fac dragoste cu ea. Ei, eram şi eu tânăr, nu-mi formasem încă o părere despre astfel de lucruri. Mai apoi, am aflat că soţul ei murise; şi că se hotărâse să rămână soţia lui pe vecie şi să nu se mai căsătorească. Dar m-a văzut pe mine şi m-a chemat şi eu am urcat la ea. Şi. pe urmă, o dată pe lună se ruga la soţul ei s-o ierte şi lua o camera la hotel şi mă chema. După cum spunea, începusem sa fiu implicat în situaţia asta înainte de a mă instrui în Semantica Generală. Mai târziu, când am discutat această relaţie cu Maşina Jocurilor, s-a dovedit că activitatea sexuală umană era un lucru pe care nu-l putea evalua. Mă crezi, sau nu, după această constatare, am stat treaz nopţi la rând. Maşina Jocurilor îmi dădea telefon dinspre ziuă şi stătea de vorbă cu mine.

Gosseyn aşteptă. Era o problemă minoră, dar interesantă care arăta că Maşina gândea şi în orele ei libere.

Dan Lyttle continuă:

— Poate că mai dădea telefon şi altor paznici de noapte; dar nu cred. Pentru că, atunci când ai apărut tu pentru Jocuri şi ea a început să evalueze care era situaţia ta, şi rostul armatelor puternice care se aflau în apropiere de Pământ, ea m-a folosit ca pe un aliat din afară în caz de urgenţă. Aşa că, într-o zi m-am dus la ea şi atunci mi-a dat duplicatul pe care l-a copiat după el însuşi.

— Aceea era plăcuţa tranzistorizată pe care mi-ai arătat-o? întrebă Gosseyn.

— Da. Crezi, sau nu, până ce n-ai sosit tu, cu corpul tău

duplicat, nu se gândise să facă un duplicat al ei însăşi.

— Ei bine, spuse Gosseyn gânditor – asta tot nu explică pe de-a-ntregul de ce nu te-ai dus pe Venus.

— Am devenit agentul ei special.

Ochii din partea opusă a mesei îl priveau cu sinceritate.

— Trebuie să recunoşti că era un statut de mare valoare. În ce-o priveşte pe acea femeie, după ce mi-am luat gradul în S.G., am îndemnat-o şi pe ea să urmeze cursurile. Le-a urmat şi după o vreme, am descoperit că ceva din interiorul său începea să se obişnuiască cu moartea soţului ei, şi că un bărbat pe care-l cunoştea, o remarcase pe neaşteptate şi o invitase la cină. Nu după multă vreme, a încetat să vină să mă mai vadă. Dar se schimbase ceva în ea. Avea, într-un fel, altă ţinută.

Gosseyn nu avu de pus alte întrebări sau de făcut comentarii. Ceea ce auzise îi dădea o nouă perspectivă asupra Maşinii Jocurilor. În ce o priveşte pe femeie şi legătura ei cu paznicul de noapte de la hotel – întotdeauna fuseseră probleme în această zonă.

Se observase, încă de mult că bărbaţii preferau de obicei femei care arătau foarte bine în exterior şi care, în consecinţă, aveau un fel de forţă interioară. Interesant era că, probabil, forţa interioară era tot ce era necesar.

Se opri. Pentru că… în interiorul lui… se iscase brusc o senzaţie ciudată, ca şi cum ceva îl atrăgea spre nicăieri.

Se ridică degrabă în picioare şi spuse:

— Îl duci pe Enin înapoi la Institut.

Spunând acestea, scoase repede din buzunar banii daţi de Blayney şi-i trânti pe masă.

De data aceasta n-a mai simţit vârtejul, ca mai înainte, dar…

Reuşi să se întrebe:

„Smuls?… Încotro?…”

21

Pe o planetă a unui soare din Calea Lactee, un bărbat pe nume Neggen stătea în picioare, privind o maşină – o navă spaţială mică, în formă de ţigară.

Nava spaţială se afla la picioarele lui, într-o scobitură naturală care era pe jumătate grădină, pe jumătate marmură netedă. Era o marmură lustruită de o mână de om şi o grădină făcută de om, ceea ce oferea un amplasament decorativ pentru mica naivă.

Bărbatul gândea cu mare regret:

„În toţi aceşti ani, aceste milenii, nava aceasta s-a aflat aici şi noi n-am văzut-o."

Şi acum, venise un mesaj de la Gilbert Gosseyn, aflat pe îndepărtatul Pământ. Era un mesaj autorizat de Liga Galactică care anunţa că probabil vor fi găsite multe asemenea nave, cel puţin câte una pe fiecare din zecile de mii de planete. Mesajul îi dăduse o descriere exactă.

Fotografia care însoţise mesajul prezenta interiorul navei, cu cele patru containere ale sale. Două dintre acestea erau suficient de mari pentru a încăpea, în fiecare, un mascul uman adult. Celelalte două erau ceva mai mici, şi fiecare era construit pentru a încăpea o femeie în el.

Detaliile fuseseră cuprinse în mesajul lui Gosseyn care se încheia astfel:

„Anunţaţi imediat dacă o astfel de navă a fost cumva găsită pe planeta voastră şi locul unde se află ea acum".

Aşa că el trimise informaţiile cerute… şi acum, iată-l pe însuşi bărbatul a cărui fotografie însoţise mesajul; numai că acum el urca scările de marmură spre Neggen.

…Ceea ce-l preocupă pe Gosseyn Trei, un minut sau două mai târziu – cum stătea lângă Neggen şi se uita la fotografii – era senzaţie că este copleşit. Şi, cu fiecare clipă care trecea i se întăreau următoarea convingere că trebuia să-şi propună un ţel propriu.

Dar care?

Normal, exista întotdeauna un ţel implicit, în orice situaţie: *să rămână în viaţă!* Totuşi, acesta nu-l ducea nicăieri în situaţia în care se afla în momentul de faţă.

Ceea ce-l deranja cel mai tare era precizia de care dădeau dovadă fiinţele Troog. Într-un fel, ei îşi dăduseră seama de felul în care, la început, poate cu un milion de ani în urmă, oamenii veniseră din cealaltă galaxie.

Şi folosiseră autorizaţia Ligii şi numele lui în încercarea de a localiza una dintre aceste nave spaţiale de patru pasageri. Şi, când primiră răspunsul, avuseseră imediat la îndemână metoda dodecimală proprie de a-l transporta pe Gilbert Gosseyn Trei într-un loc, unde nici el, nici vreunul dintre ceilalţi Gosseyn nu fuseseră vreodată. Îl transportaseră cu o viteza dodecimală dintr-un restaurant de lângă Institutul de Semantică Generală de pe Pământ.

Şi faptul că sosise complet îmbrăcat dovedea că ei ţinuseră minte ce făcuse el cu haina omului de afaceri Gorrold cu o precizie care nu deriva numai din mintea lui Gosseyn. Pentru că el, personal, nu-şi fotografiase încă acest nou costum de haine.

Când ajunse la acelaşi nivel cu bărbatul îmbrăcat în ceva care semăna cu o togă romană, şi care stătea în capătul scărilor, Gosseyn gândi: „Probabil că singurul scop pe care-l pot avea acum este să observ cât de pregătiţi sunt.”

Poate că toate detaliile i-ar putea dezvălui câte ceva.

Neggen spuse – în engleză:

— Ce speri să afli din descoperirea unor astfel de nave?

Auzind limba care-i era familiară, Gosseyn deveni conştient că în sinea sa se contura un scop. Pentru mai târziu... Incredibil – iarăşi – aceşti Troog trebuie să ştie de acum, felul în care *ei* învăţaseră engleza, pentru că aici folosiseră o metodă de a o transmite altcuiva.

Într-o confruntare, mai târziu, asta avea să-i dea posibilitatea să afle cum 170.000 de Dzan vorbiseră automat în limba engleză, limba trupului adormit Gosseyn din capsula spaţială pe care o găsiseră în spaţiu... după ce Dzan şi nava lor de luptă fuseseră în mod misterios transportaţi cu o viteză dodecimală, din galaxia lor de la un milion de ani-lumină distanţă.

„...Să plec, oare? Să mă-ntorc să-l iau pe Enin? Şi să mă îndrept spre nava Dzan şi spre protecţia pe care ar reuşi să mi-o ofere aceasta?

— Ce părere ai, Alter?...”

Era o întrebare spontană, fără niciun gând preliminar; o simplă acceptare a faptului că ar avea nevoie de ajutor.

Ceea ce-l sperie, apoi, fu absenţa oricărui răspuns; şi, mai rău absenţa unei senzaţii legată de prezenţa celeilalte minţi Gosseyn...

Nu era clar de ce fiinţele Troog se străduiau să-i ţină deconectaţi pe cei doi Gosseyn în această situaţie. Dacă era o nouă încercare de a-şi demonstra capacitatea, aceasta fusese deja demonstrată.

Analiza sa rapidă fu întreruptă.

Paşi. Întoarse capul, odată cu Neggen. Şi văzu că o femeie, îmbrăcată tot cu ceva asemănător cu o togă, se apropia dinspre o clădire lungă, joasă, care se putea zări printre tufişurile dese aflate în direcţia aceea. Judecând după vârstele pământene, ea părea să aibă cam patruzeci de ani, aceeaşi vârstă pe care o arăta şi bărbatul.

Femeia se opri cam la trei metri într-o parte, pe scările care urcau mai sus în punctul acela, şi spuse, ceva de felul:

— *N'ya dru har a tai*, *Neggen?*

Vocea ei părea tulburată şi suna ca o întrebare.

Tonul bărbatului era mai ridicat.

— Doamne, Dumnezeule, spuse el. Rubri, ce bolboroseală mai e şi asta?

Şocul resimţit la acest schimb de replici se răsfrânse şi asupra lui Gosseyn. Îi trebuiră câteva secunde pentru a se obişnui cu sentimentul neaşteptat că el era într-un fel responsabil pentru ceea ce se întâmplase cu aceşti oameni.

Adresându-se lui Neggen, întrebă:

— Soţia ta?

Omul dădu din cap, dar expresia îi era încă acuzatoare.

— Ce este cu ea?

Gosseyn îşi revenea din şoc. Arătă spre fotografii şi mesajul care le însoţise.

— Haide s-o ducem la computerul tău, spuse el. Dacă el a putut primi un mesaj de la mine înainte – uh – să învăţ limba voastră, atunci poate traduce şi pentru soţia ta. De fapt, adaugă el repede, aceste sisteme computerizate de comunicaţie interstelară traduc automat cam o sută de mii de limbi – aşa mi s-a spus.

— D-dar… dar…

— Este o poveste lungă, spuse Gosseyn, şi acum nu ştiu cum se vor îndrepta toate. Dar, haide repede! Înainte de a se mai întâmpla ceva.

Graba din vocea sa veni din cauza senzaţiei bruşte din interiorul lui – avea iarăşi senzaţia că este smuls.

Înregistră un gând propriu, îndepărtat: într-un fel, fiinţele Troog îl adunaseră aici, pentru ca ei să-şi arunce o privire asupra navei care, cu multă vreme în urmă, adusese doi bărbaţi şi două femei din galaxia lor, în aceasta.

În timpurile acelea de foarte de demult, sute de mii de nave spaţiale mici, ca aceasta, traversaseră enormele distanţe ale spaţiului intergalactic. Şi, evident, ei vruseseră să vadă una…

*

...În unul dintre localurile mici ale universului, într-un restaurant, se dovedi a fi următorul loc în care fu transportat.

Dar, de fapt, până ce nu ieşi, foarte precaut, din mica anticameră, în care sosise, Gosseyn nu văzu că se afla într-un restaurant elegant, de tip pământean.

Cum ca să spunem aşa. Îl sorbea din priviri pe elegantul maître d’hotel ceea ce-l deruta era... îşi amintea că îi dusese, pe Enin şi pe Dan Lyttle într-un restaurant. Care putea fi scopul fiinţelor Troog pentru a duplica situaţiile?

Amintirea rămase să-l deruteze şi în minutul care urmă, când maître d’hotel înaintă spre el şi spuse în engleză:

— Pe aici, domnule Gosseyn. Vă aşteaptă.

„Pe aici” ducea la uşa unui separeu. Şi abia după ce păşi pragul zări cam doisprezece oameni – la o masă lungă.

În grupul acela, în încăperea aceea cu o lumină obscură. un cap cu părul roşu îi atrase atenţia; şi astfel, primul individ pe care-l recunoscu Gosseyn era – şoc! Enro cel Roşu, rege al planetei Gorgzid şi cuceritor al imensului imperiu pe care Gorgzid îl controla. Preşedintele Blayney stătea alături de Enro, după care, figurile, în sens figurat, îi săreau în ochi: cei doi Prescott, Eldred şi Patricia Crang, Leej, Breemeg, Draydart – în uniformă – şi alţi trei bărbaţi pe care, după ce aceştia îşi întoarseră faţa de la el, lui Gosseyn îi trebui mai multă vreme să-i identifice. Erau cei trei savanţi, Vocea Unu, Doi şi Trei. Cei ce-l scoseseră prima dată din capsulă.

Faptul că aceştia erau cu toţii persoane care se aflaseră la bordul navei Dzan, era desigur semnificativ. Ei erau toţi indivizi cu care se aflase în contact verbal la bordul uriaşei nave, şi-n plus, Preşedintele Blayney de pe Pământ.

Lipsea Strala. Lipseau Enin şi Dan Lyttle şi – o absenţă semnificativă, într-adevăr – Gosseyn Doi.

Îl fulgeră un gând: străinii nu erau pregătiţi încă, să trateze cu cei doi Gosseyn în acelaşi timp.

Gosseyn Trei avu impresia că cei din cameră fuseseră

angajaţi într-o conversaţie minoră şi pe un ton scăzut, chiar înainte de sosirea lui.

…Trebuie că toţi, şi fiecare în parte, erau speriaţi de implicaţiile celor întâmplate… ce iscusinţă fusese necesară să-i aducă aici; şi totuşi, faptul că erau în viaţă şi nu ucişi fără nicio judecată, avea şi el semnificaţia lui.

Observase, deja că la capătul îndepărtat al mesei era un scaun neocupat, în faţa căruia, pe masă, se aflau aşezate tacâmuri. Nu fu deloc surprins, când maître d'hotel îl conduse chiar acolo.

În jumătatea de minut necesară pentru a ajunge la scaunul liber, cei aşezaţi păstrară tăcerea.

Gosseyn nu se aşeză. Aştepta ca maître d'hotel să se-ndepărteze; privi între timp la cei adunaţi acolo şi văzu că şi ei îl priveau, expectativ, poate chiar plini de speranţă.

Probabil anticipau că aici avea să fie hotărât, un plan. Într-un fel, prezenţa fiecăruia în această cameră, nădăjduia să fie explicată la sosirea lui Gosseyn.

Gosseyn avu o senzaţie de gol în stomac. Pentru că nici el nu avea niciun plan. Nicio explicaţie.

Avea nevoie de mai multe informaţii. Şi, din moment ce credea că pentru el, din cauza fiinţelor Troog timpul era scurt, rosti… o întrebare:

— Are cineva dintre voi de prezentat vreo părere în legătură cu posibilitatea ca străinii să vă fi adus aici?

Enro fu acela care ridică mâna şi care spuse în engleză:

— Cred că ei, probabil ştiu că, dacă-mi fac vreun rău, flota mea va distruge singura lor navă. Apoi adăugă: Chiar acum, Amiralul Paleol se află în contact direct cu mine.

Gosseyn se întrebă dacă Enro observase că, la sosirea sa la bordul navei Dzan, fusese nevoie ca sora lui să-i traducă limba Gorgzid în engleză, iar acum, nu numai că înţelese întrebarea lui Gosseyn, dar şi răspunse ia ea.

— În limba engleză? se prefăcu mirat Gosseyn.

Tăcere. Apoi, cu un zâmbet acru, super-leader-ul comentă:

— În liniile de comunicaţie interstelară se operează o traducere automată; şi principalele limbi pământene au fost adăugate după ce, draga mea soră – se opri şi aruncă o privire spre Patricia Crang – a venit aici şi, uh, şi-a găsit un soţ.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Iar Gosseyn n-avea de gând să comenteze problemele personale.

Dar, în mintea sa, acest aspect – Enro şi situaţia lui specială – căpătă brusc un înţeles special, neîntârziat.

Cu capacitatea lui specială, făcu o fotografiere foarte precisă a lui Enro, observând că un obiect mic ataşat, sau aflat cumva în interiorul hainelor bărbatului, avea o calitate specială.

„…Poartă un mic dispozitiv de distorsiune”, îi raportă Gosseyn alter-egoului său „şi acesta este felul în caro ţine legătura cu flota lui”.

„Sunt sigur că ai dreptate”, veni răspunsul.

Imediat, Gosseyn Trei făcu o a doua „fotografie”, separată, a acelui foarte mic dispozitiv. Era o prevedere pentru viitor. Completă acum. Pentru a fi utilizată la momentul potrivit.

Stând acolo, îşi continuă rolul de intermediar.

— Ne-ai luat o piatră de pe inimă, asigurându-ne că tu, cel puţin, nu vei păţi nimic.

Privi în jurul său.

— Mai e ceva care ne-ar putea face să ne simţim mai în siguranţă?

Eldred Crang ridică mâna.

— Ceea ce am să spun s-ar putea să nu fie liniştitor, dar observ că şi tu, se pare, presupui că pionul principal al acestei situaţii au fost fiinţele Troog,

Gosseyn aprobă din cap.

— Cred că fiinţele Troog au folosit cunoştinţele extrase din super-creierul meu pentru a vă aduce toţi aici. Aşa, că, se pare – folosi expresia S.G. – am un plan.

Apoi descrise ce i se întâmplase când se trezise pe neaşteptate înapoi în capsulă, numai că, de data aceasta, se aflase la bordul navei străine.

— Poate că ar fi trebuit să stau să fiu interogat, îşi încheie relatarea, dar am preferat s-o şterg.

Nimeni nu spuse nimic. Feţele celor de la masă păreau mai încruntate, dar asta era tot.

Excepţie făcea Leej. Ceva din atitudinea ei părea s-o scoată în evidenţă.

Gosseyn, care se simţea oarecum presat din ce în ce mai tare, o observase pe Leej, femeia prezicător, stând mai la o parte. Într-un fel, ea evitase să-l privească direct. Aşa că, pentru el, era timpul să folosească posibilităţile ei speciale.

Privi spre ea şi spuse:

— Leej, cât timp avem?

— Întrebarea ta, spuse ea, arată că nici tu nu mai ai nimic plănuit, în afară de ceea ce ai făcut acum un minut.

Aşadar, ea observase; nu era o impresie, dar nu se gândise la ea; fusese prea preocupat.

— Adevărat, spuse el acum.

— Cam patru minute, spuse după o vreme femeia, apoi urmează vidul acela.

Ar fi putut să fie un moment special. Dar la câteva secunde după ce vorbise cu ea, se deschise o uşă laterală şi trei chelneri intrară aducând apă pentru băut. Petrecură aproape un minut umplând toate paharele. Înainte de a ieşi, cel care trebuie să fi fost şeful lor se întoarse şi întrebă;

— Vreţi să se servească masa?

Preşedintele Blayney vorbi pentru prima dată, hotărât:

— Vreţi să se servească masa?

Băiatul părăsi separeul.

Gosseyn rămăsese tot în picioare.

Era un moment special. Faptul că toţi cei de la masă – inclusiv cei doi şefi de guvern, Enro şi Blayney, *se uitau* la el, îl determină pe Gosseyn să se vizualizeze pe sine.

Stând aici, în picioare! Un bărbat cu o fire puternică, cu o faţă prelungă şi tenul bronzat, de înălţime medie – ceva mai puţin de un metru optzeci – hotărât, care părea calm şi puternic; şi care, într-un fel, reuşea în tot ceea ce făcea: ţinuta pe care o avea, fiecare gest, reflecta puterea super-creierului său şi... Semantica Generală.

De unde se bronzase, nu putea decât să bănuiască. Dar presupuse că o sursă slabă de radiaţii din interiorul capsulei făcuse parte din sistemul de întreţinere adaptat nevoilor sale.

Pe durata acelor secunde de conştiinţă de sine, îi păru că nu avea rost să mai facă ceva în afară de ceea ce făcuse deja. Aşa că spuse, cu simplitate:

— Mai aveţi ceva de spus?

Prescott care, cu aspectul său de bărbat de patruzeci de ani şi, deci, alături de Blayney, unul dintre cele două persoane mai în vârstă din cameră, ridică două degete şi spuse:

— Care crezi că ar fi scopul principal al acestor creaturi?

— Cred, spuse Gosseyn, că vor să se întoarcă în galaxia lor; şi cred că mă studiază pentru a vedea cum i-aş putea ajuta să ajungă din nou acolo.

Prescott făcu un semn nedefinit cu mâna, arătând spre ceilalţi.

— Dacă au fost, din punct de vedere tehnic, în stare să ne aducă pe noi toţi aici, de ce nu au fost în stare să-şi îndeplinească scopul principal?

Gosseyn explică despre terminaţiile nervoase care-i fuseseră afectate.

— Mă vor studia cu foarte mare atenţie în privinţa asta, spuse el. Lucrul de care mă tem este că, atunci când vor fi gata de plecare, îi vor ucide pe toţi acei pe care-i vor ajunge între care ne aflam şi noi – dacă nu vom putea face în aşa fel încât flota lui Enro să atace la rândul ei, înainte ca ei să poată pleca.

În încăperea aceea mică, izolată, se lăsă tăcerea. Şi,

astfel, după o mică pauză, Gosseyn continuă:

— Cred că avem nevoie de părerea fiecăruia dintre voi. Aşadar, eu voi da ocol mesei, şi, când vă spun numele, sau vă arăt cu degetul, spuneţi-vă părerea, sau faceţi propuneri în legătură cu această situaţie.

Era evident o persoană care avea să fie prima pe această listă a părerilor directe; şi Gosseyn, după ce potoli protestele împotriva acestei pierderi de timp, îl numi:

— Preşedintele Blayney? spuse el.

Şeful ales al continentului Americii de Nord spuse:

— Mă aflam din nefericire, singur în biroul meu când am simţit acea senzaţie ciudată. Şi, în momentul următor, m-am trezit în alcovul acestui restaurant, fără gărzile mele. După ce am făcut câţiva paşi, a apărut acel maître d'hotel, evident deja pus la curent; pentru că a spus: „Pe aici domnule Preşedinte."

Blayney adăugă:

— L-am rugat, cum era normal, să anunţe la biroul meu; aşa că o mică armată va fi în scurtă vreme aici, dacă asta ne poate fi de vreun ajutor.

Concluzionă:

— Voi pune oamenii mei să afle de la personalul restaurantului cum a fost aranjat acest dineu.

Gosseyn spuse politicos:

— Mulţumesc, domnule Preşedinte.

Şi, cum timpul acela de patru minute se apropia de sfârşit, privirea sa se mută spre cealaltă parte a mesei.

— Patricia, spuse el.

Tânăra femeie, care era sora lui Enro şi soţia lui Eldred Crang, păru pe moment, surprinsă că era numită. Dar, după o pauză, spuse:

— Cred că poţi să spui că am fost implicată în această afacere de la început. Totuşi, trebuie să admit că sosirea fiinţelor Troog nu-mi spune nimic.

După ce vorbi se rezemă de scaun şi ridică din umeri.

Din moment ce Crang vorbise deja, Gosseyn arătă spre

doamna Prescott, care stătea lângă Patricia.

Femeia oftă.

— Am fost aproape ucisă o dată în acest coşmar, aşa că aş putea s-o accept dacă trebuie, cu speranţa că nu va fi precedată de durere.

Cuvintele fuseseră rostite cu calm, dar aveau un gust de amărăciune care-l şocă pe Gosseyn. El îşi reveni repede, trase adânc aer în piept, înghiţi, ridică mâna şi arătă spre savantul care stătea de cealaltă parte a doamnei Prescott. Vocea Trei spuse:

— Nu cred că e cazul să-ţi pierzi timpul aici întoarce-te sub protecţia ecranului energetic al navei noastre şi lasă-l pe celălalt Gosseyn să vină aici şi să ne salveze. Eu…

Dacă mai fură rostite cuvinte după acesta, Gosseyn nu le mai auzi. Simţi iarăşi că este smuls…

22

Probabil că ei te studiază...

Lucrul acesta părea mai adevărat ca oricând, acum, când privea în jur, la noul loc în care se afla. De data aceasta, pe o stradă care nu semăna cu niciun loc cunoscut de memoria Gosseyn.

Stătea în picioare. Şi privea pieziş, în jos, spre faţa unei femei tinere. Îi era complet necunoscută. Probabil că era ceva în reacţia lui faţă de ea, reacţie pe care străinii voiau să-l afle ce putea fi?

Tânăra femeie spuse, ezitând, în engleză:

— Am primit o fotografie a ta.

Avea o faţă drăguţă, bine proporţionată, păr castaniu şt ochi căprui. Nu era o faţă pământeană... nu ştia de ce. Estimă că avea înălţimea cam de un metru şaizeci. Hainele ei păreau a fi făcute dintr-o ţesătură bej, înfăşurată pe corp de sus până jos, ca un fel de eşarfe. În picioare, purta sandale maron şi la gât un colier subţire, din piele, după toate aparenţele.

Avea un corp suplu; dar nu era, după standardele pământene, o frumuseţe. Şi nu reuşea să-şi dea seama din ceea ce vedea ce avuseseră străinii de gând cu această întâlnire.

Ea stătea acolo, o femeie atrăgătoare, cam de douăzeci şi doi de ani sau douăzeci şi trei, după vârsta pe care ar fi

avut-o pe Pământ. În spatele ei, se zărea o stradă – presupunea că este o stradă, pentru că se vedea *un* asfalt cenuşiu, larg cam de patru sute de picioare care se întindea pe o distanţă de câteva mile, pierzându-se în dreptul unui oraş de forme solide, galben-maronii: clădiri, presupuse el.

De fiecare parte a acelei străzi drepte se aflau copaci. Şi o perdea de tufişuri ascunzând vederii alte clădiri joase, care presupuse că erau locuinţe.

Totul părea… altfel. Nici Pământul, nici Venus, nici Gorgzid, nici alte locuri cunoscute. Gosseyn acceptă ideea că se află pe o altă planetă locuită de oameni, undeva în galaxia Căii Lactee.

Simultan, îşi aminti că, în acele ultime momente ale aşa-zisului dineu, simţind senzaţia aceea de smulgere, avusese de gând să lase să i se mai întâmple o dată o transmisie Troog. Să lase să i se întâmple, în ciuda faptului că raţiunea sa fusese imediat de acord că Vocea Trei îi dă un sfat bun, acela de a se întoarce pe nava de luptă Dzan.

Din păcate, lucrul pe care-l lăsase să i se întâmple părea să fie această întâlnire neimportantă, aproape fără rost. Şi, cu tristeţe, se simţi frustrat.

Gosseyn oftă. Şi-şi dădu seama că de data aceasta lăsase gândurile să-l copleşească. Trecuse cel puţin un minut de la sosirea lui. Cu întârziere, acum, recapitulă ce îi spusese tânăra femeie în prima parte a acelui minut. Şi repetă unul dintre cuvintele ei:

— Fotografie?

— Da.

Ea vâră mâna sub unul dintre faldurile acelei rochii neobişnuite şi dădu la iveală un carton mic, imprimat. Îl întinse aproape grăbită.

Uitându-se la imaginea sa, imprimată pe carton, observă că fotografia fusese făcută când stătea în picioare, având în spate un perete. I se păru chiar că fotografia ar fi putut fi făcută în restaurantul în care se aflase cu două ore mai devreme, judecând după timpul său interior.

Ce-ar fi putut avea fiinţele Troog în mintea lor favorizând o întâlnire între Gilbert Gosseyn şi o tânără femeie de pe altă planetă?

Din nedumerirea sa se contură o altă întrebare. Pe aceasta o rosti cu voce tare:

— Se pare că ai dorit să primeşti o asemenea fotografie. De ce?

— Am hotărât de mult, după ce am auzit despre toate planetele de acolo – făcu un semn cu mâna către cer – că nu vreau să îmi petrec viaţa pe Meerd. Şi – vocea deveni emoţionată – şi mesajul spunea că s-ar putea ca tu să fii interesat de persoana mea.

Ea încheie agitată:

— Sunt membră de mai mult de doi ani, şi-n timpul acesta n-a mai apărut nimeni ca tine.

Nici cuvintele acestea nu păreau să aibă un înţeles, decât – implicaţia apăru imediat – dacă, probabil, făceau parte dintr-un club matrimonial interstelar.

Tânăra femeie privea în sus, spre el, aproape rugător:

— Trebuie să spun cum mă numesc, adăugă ea, şi pe urmă se va întâmpla totul între noi. Ei spun – pauză – că te va preocupa sensul cuvintelor şi că numele meu va avea o semnificaţie deosebită pentru tine.

— Cuvintele? repetă Gosseyn.

Aproape simţi cum se scufundă într-un punct de vedere analitic Troog. Era oare posibil ca străinii să fie derutaţi de aşa-zisele fragmente, pe care le-au surprins din cunoştinţele sale din Semantică Generală? Iar această întâlnire era menită să profite de o slăbiciune pe care i-o suspectau?

Deveni conştient de o slăbiciune care se năştea în el. Pur şi simplu îşi depărtă picioarele ca pentru a avea mai multă stabilitate şi un mers mai sigur. Avu brusc senzaţia că s-ar putea să stea aici, mai mult decât prima dată când fiinţele Troog îi controlaseră mişcările.

Dar nu puse *această* întrebare, ci alta:

— Bine, vrei să-mi spui cum te cheamă?
— Strella, spuse ea.
S-ar fi putut gândi la el multă vreme. Din cauza cuvintelor. Şi a conceptului de bază al Semanticii Generale implicat, Strella şi Strala fiind nume asemănătoare.
„…am comentat, atunci, acolo, că-mi place numele acesta, Strala – Şi de aceea, poate că pentru străini cuvântul *era* acelaşi lucru cu obiectul; ceea ce era exact opusul conceptului Semanticii Generale: „Cuvântul nu este obiectul. În cazul acesta, nu era femeia.”
Gândul i se întoarse la observaţia că tânăra femeie ar putea să rămână într-o relaţie permanent anormală cu planeta ei natală. Şi, din nou, vaga nedumerire că fiinţele Troog puteau să creadă că orice femeie cu nume asemănător ar putea să fie la fel de atrăgătoare pentru el…
Cu aceasta – hotărârea! Simplu, şi direct, Gosseyn acţionă. Făcu imediat o fotografie mentală a Strellei şi o transmise imediat în porţiunea de podea din Institutul de Semantică Generală de pe Pământ, unde îl adusese pe omul de afaceri, Gorrold din Anzii Americii de Sud.
Era un loc unde, cel puţin, putea să se facă înţeleasă – până la un punct.
După ce încheie acţiunea de salvare pe care o crezuse cea mai bună pentru tânăra femeie… ceva scormoni în creierul său.
Brusc, după atâtea minute de absenţă, prezenţa lui Gosseyn Doi, de departe, se făcu simţită.
Trebuie să fi fost o constatare simultană pentru că alter-egoul său îi adresă un mesaj urgent:
„Am veşti proaste. În momentul în care ai părăsit restaurantul, cei de-acolo au fost duşi la bordul navei Troog.”
Şocul vinovăţiei se atenuă repede la Gosseyn. Adevărul era că, chiar dacă ar fi rămas să-i ajute, străinii tot ar fi reuşit să-i captureze pe cei mai mulţi dintre ei; până acum acţionase în ritmul de numai un transport dodecimal de o

dată.

Ceea ce-şi propusese ajunsese până la alter-ego. Pentru că Gosseyn Doi spuse pe un ton resemnat, de la distanţa aceea enormă:

„Adevărul trebuie să fie că. de fapt, ei pe tine te vor. Dacă e cineva care-i poate ajuta să se întoarcă în galaxia lor – modalitatea se află probabil pe undeva prin încurcătura aceea de nervi din capul tău.”

Apoi încheie:

„Mult noroc, frate – cred că asta suntem: fraţi gemeni.”

„…Nu chiar gemeni”, gândi Gosseyn Trei.

Nu se opri să analizeze în detaliu diferenţele ci se transmise imediat în laboratorul de la bordul navei Troog.

23

Bătălia finală era gata să înceapă.

Aceasta era impresia lui Gosseyn, atunci când se trezi întins pe podea. Stătea cu faţa în jos; nu era în picioare.

Aşadar, într-un fel, în acele fracţiuni de secundă dinaintea transmisiei, fiinţele Troog reuşiseră, cu ajutorul vastelor lor cunoştinţe ştiinţifice, să modifice unul dintre aspectele metodei de transport dodecimal, deoarece, de fiecare dată, înainte, ajungea în poziţia pe care o avusese în momentul plecării. Pe Meerd, stătuse în picioare Aici…

Gosseyn rămase acolo unde se afla. Nici nu întoarse capul imediat.

„…Aş putea fi omorât cum stau întins aici.” gândi el. Dar îşi dădu seama că străinii încă aveau nevoie de el. Şi dovediseră aceasta pe timpul a trei acţiuni de control. De fiecare dată, l-ar fi putut omorî; dar n-o făcuseră.

Rămase totuşi, cu faţa în jos, cu nasul turtit de ceea ce părea o podea moale, netedă. Ochii priveau direct în porţiunea aceea plată, cenuşie, puţin lucioasă. Încă presupunea că aceasta era podeaua laboratorului către care ţintise, din sistemul acela stelar îndepărtat pe care tânăra femeie, Strella, îl numise Meerd.

…Era timpul să arate că era conştient şi să se mişte cu grijă. Se ridică în genunchi.

Şi văzu că, deşi aruncase doar o privire rapidă, atunci când ieşise din capsulă, era de fapt o cameră, despre care

iniţial crezuse că e laborator.
Din cine ştie ce motiv, identificarea – recunoaşterea – îi provoacă o puternică reacţie de uşurare.
„…Sunt acolo unde am vrut să ajung…”
Pe când făcea această constatare, se ridică la fel de fără grabă; încă bănuia că vreo mişcare rapidă ar putea provoca o reacţie neplăcută.
Stând în picioare, privi în jur, prin camera largă şi luminoasă. Se aflau la vedere numeroase aparate strălucitoare şi borduri de aparate ridicându-se din podea şi din pereţi.
Totuşi, nu era nici urmă de capsulă spaţială în care *ză*cuse corpul său atunci când fiinţele Troog copiaseră trezirea sa originală, aşa cum avusese ea loc – mai devreme – pe nava Dzan. Nu că s-ar fi aşteptat ca ea să fie încă aici… Fusese în mod evident adusă la bord prin vreo deschidere în perete. Peretele cel mai indicat era cel cu cea mai puţină aparatură zidită în el şi cu o tăietură pe mijloc, de la tavan până la podea; acela trebuia să fie locul unde se despărţea şi aluneca într-o parte. Printr-o asemenea deschizătură largă, obiectele mari puteau fi introduse în laborator sau scoase de acolo.
Părea o ruşine să piardă timpul. Pentru că el se afla aici, bărbatul cu răspunsuri pentru întrebările tuturor.
…Desigur, şi ei ştiau că el se afla înăuntru…
Avea impresia că putea face ceva în timp ce aştepta ca ei să acţioneze… Adevărul era că, cu cât afla mai multe lucruri – acum – cu atât mai în siguranţă avea să fie atunci când s-ar fi ivit momentul de criză…
Poate, să-l contacteze pe Gosseyn Doi?
Fu o pornire trecătoare. De fapt, observase deja că eterul era tăcut. Nu simţea absolut deloc prezenţa alter-egoului său. Erau din nou, complet izolaţi.
Poate că trebuia să analizeze ce aveau de gând fiinţele Troog în legătură cu prizonierii? Pentru asta trebuia să părăsească încăperea, cu intenţia de a-i căuta şi a-i localiza

pe Crang, Patricia, cei doi Prescott, Enro…

În timp ce privea la ceva care semăna cu o uşă – la dreapta sa – îi veni o idee. Fără să ezite, se îndreptă spre ea.

Orice ar fi fost, suprafaţa plată ce arăta ca o uşă, avea câteva aplice metalice care aveau, fără îndoială, un rost. Gosseyn trase, apăsă, răsuci fiecare piesă în parte. Două dintre ele scoaseră un clic; dar uşa nu cedă, dacă… era o uşă.

Se dădu puţin înapoi, devenit brusc mai hotărât… Bine, poate dacă făcea o legătură dodecimală între energia care alimenta unul dintre bordurile unui aparat şi mecanismul de la uşă…

Faptul că fiinţele Troog nu dădeau niciun semn că ar fi ştiut că el se afla acolo începu să-l irite. O pierdere de timp.

Mai presus de orice, avea nevoie de un public să stea nemişcat pentru a auzi ce are el de spus.

Gândul acela neplăcut se afla încă în mintea Se când, puţin mai târziu, o voce de tenor rosti, în engleză, din tavan:

— Gilbert Gosseyn, eşti cu totul sub controlul nostru. Aici, nu-ţi poţi folosi super-creierul pentru a evada.

Deşi cuvintele transmiteau o posibilitatea la care Gosseyn deja se gândise, auzind-o rostită cu voce tare. Înţelese: „…Asta este ce au învăţat în timpul excursiilor în care m-au trimis…”

Nu mai era, deci nicio îndoială: această nebunie era aproape să intre în forma ei cea mai acută.

În pofida speranţei de moment, un minut mai târziu se afla tot acolo, aşteptând – remarcă el fără plăcere – ca inamicul să-i ofere o ocazie să acţioneze.

Pe durata acestui minut, mediul său înconjurător era aceeaşi încăpere luminoasă, cu aceeaşi podea cenuşie şi toate acele aparate ţâşnind din pereţi şi din podea.

Presupuse că fiinţele Troog puteau, într-o oarecare măsură, să-i citească gândurile. Dar din moment ce le

scăpase un aspect major al orientării sale în Semantica Generală, probabil că ceea ce şi puteau studia de fapt era creierul însuşi, cu gânduri ocazionale ivite în anumite situaţii.

Alte cincisprezece secunde – cel puţin – se scurseră…

„Ei aşteptă, eu aştept. Ce?”

După alte câteva momente de gândire, se îndreptă spre uşă şi mai încercă o dată mecanismele. De data aceasta când se auziră cele două clicuri, uşa se dădu la perete.

Gosseyn nu mai pierdu vremea. Fără să mai privească înapoi, păşi într-un hol larg, cu tavanul înalt.

Aproape imediat, senzaţia neplăcută reveni: „Bine, bine” gândi el, „eu am judecat ca o fiinţă umană, iar ei au aplicat logica Troog…”

Logica Troog părea să anticipeze că, după o discuţie, prietenească sau nu, dacă o fiinţă umană a încercat o dată o uşă să vadă dacă se deschide, atunci are s-o mai încerce o dată; fără să aştepte să fie îndemnat s-o facă.

Judecata umană – cel puţin în versiunea Gosseyn – fusese să aştepte să i se spună, odată ce fusese stabilit contactul verbal. El intenţionase o abordare politicoasă.

Concluzia părea să fie că inamicul se aştepta în mod automat la o comportare agresivă – sau, cel puţin, dirijată într-un anumit scop – din partea lui.

Pe când gândea astfel, Gosseyn coti la dreapta şi continuă să meargă de-a lungul coridorului larg, slab luminat cam la 150 de picioare înaintea sa, se vedea o barieră; şi probabil, acela va fi momentul adevărului.

Bariera se dovedi a fi o uşă care nu se deschidea. Conform teoriei sale, Gosseyn se întoarse şi porni iute în direcţia opusă. În partea aceasta, bariera se afla la o distanţă de 400 de picioare. Şi acolo, da, se afla altă uşă. Cu mecanismul pe care deja îl cunoştea. Două clicuri, unul după altul; şi după asta, uşa se dădu în lături.

Ceea ce văzu era un alt coridor perpendicular pe cel pe care tocmai îl traversase. Trebuia să hotărască din nou:

alese iar varianta din dreapta. Iarăşi alesese greşit şi iar merse în direcţia opusă şi uşa aceea se deschise spre alt coridor perpendicular, aşa că hotărî să meargă la stânga de prima dată. De data aceasta, *aceea* era direcţia greşită.

Umblă aşa prin mai mult de zece coridoare cufundate în tăcere. La fiecare capăt de coridor se afla câte o uşă, care se deschidea, sau nu. Era, într-un fel, un test bun pentru a descoperi ce calităţi de prezicător, ca Leej, avea. Concluzia: avea prea puţine calităţi de acest fel, sau n-avea deloc. Alegerea sa fusese corectă numai de patru ori; greşise de unsprezece ori. Şi în aceste ultime ocazii trebuise s-o ia înapoi şi să pornească apoi spre alt coridor gol, tăcut, cu excepţia zgomotului uşor făcut de pantofii lui pe podeaua moale.

Nu zărise nici măcar vreun Troog. O navă uriaşă, goală, părăsită, tăcută – aşa părea; şi bine închisă pentru a împiedica pătrunderea cuiva din afară, cu excepţia uşilor care se deschideau şi care probabil îi conduceau acolo unde era dorit să ajungă.

Avu parte şi de varietate. Pe fiecare parte a coridoarelor, din loc în loc, se afla câte un cadru care – presupuse el – erau uşi, care duceau în încăperi asemănătoare cu laboratorul din care pornise în această călătorie obositoare.

La început, trecu pe lângă ele, dar mai apoi începu să se oprească în dreptul fiecăreia şi încercă să acţioneze mecanismul.

Toate erau închise şi aşa rămaseră.

După o vreme, îi veni o idee: „...S-ar putea ca aceasta să fie o metodă de a mă epuiza fizic...”

Şi încă nu se putea convinge să încerce dacă putea sau nu să evadeze dodecimal.

Această corvoadă fără sfârşit îi provocă altă reacţie neaşteptată: se simţea mai puţin dornic să ajute. Pe măsură ce minutele şi milele – cum i se părea – treceau, se declanşă o reacţie talamică. Pornise de-a lungul primului coridor gândindu-se că atunci când va avea în sfârşit ocazia

să se confrunte cu cei care-l luaseră prizonier, va face tot ce-i va sta în putinţă să-i ajute să se întoarcă în galaxia lor. Acum îşi aminti că Semantica Generală respingea majoritatea ideilor preconcepute.

Adevărat, părea evident că străinii erau îndreptăţiţi să se întoarcă de unde veniseră. Dar nu era în mod necesar adevărat. Şi astfel, era interesant că, datorită oboselii şi enervării, ajunsese la concluzia că era mai bine să-şi realizeze decizia luată în mod automat.

Din fericire, recunoscu acele speculaţii negative ca fiind ceea ce erau; şi în felul acesta enervarea lui nu se transformă într-o furie oarbă, aşa cum i s-ar fi întâmplat unui bărbat de modă veche.

Corvoada luă sfârşit în mod neaşteptat. Asta se întâmplă atunci când, aruncându-şi privirea de-a lungul unui coridor la fel de fără rost ca şi celelalte zări o pată de lumină cam la 150 de picioare la stânga sa.

Părea să fie o uşă… deschisă; nu închisă. Şi, de fapt după ce se-ndreptă cu paşi repezi spre ea, încetini mersul, se apropie, şi privi cu precauţie înăuntru. Văzu o copie a separeului din restaurant, numai că – în loc de fiinţele umane pe care le cunoştea – în jurul mesei din încăperea luminată obscur stăteau vreo doisprezece Troog.

Lăsă să treacă ceva timp. Dar? brusc, îşi dădu seama că ei ştiau că el se află acolo. *Nu* mai ezită. Şi, amintindu-şi că ei se aşteptau să fie agresiv, păşi înăuntru. De cum privise prima dată înăuntru, observase că era un loc gol la masă.

Locul se afla în capătul îndepărtat al mesei. Şi ocoli prin spatele a şase Troog, până ajunse la scaunul gol. Ceea ce diferea de întâlnirea iniţială de la restaurant, era că, în loc să rămână în picioare, ca şi cum el ar fi fost persoana cea mai importantă – se aşeză.

Dar undeva în mintea sa se născu o întrebare: „cât de aproape de sfârşit te afli?… Şi ce nemaipomenit să se întrunească la un dineu ca acesta!”

24

„Gândeşte pozitiv!” se mustră Gosseyn singur.

În ciuda sentimentelor negative care mai persistau din cauza plimbării sale pe coridoarele goale, adevărul era că el se afla aici pentru a rezolva problemele tuturor… Dacă avea să fie lăsat s-o facă.

Nimeni nu spuse nimic; dar încăperea era suficient de întunecată, aşa cum erau unele restaurante, pentru ca cei prezenţi să fie rezervaţi unul faţă de altul. Astfel, avu ocazia să arunce o privire fiinţelor ciudate din jurul mesei, care îşi dăduseră aşa de mult silinţa să aducă numai necazuri din momentul în care sosiseră.

Abordarea pozitivă avu imediat de suferit. Pentru că indivizii arătau groaznic. Avu aceeaşi reacţie ca atunci când îi zărise prima dată în laborator, la prima lui sosire aici.

Gosseyn se luptă în tăcere cu tendinţa automată a fiinţelor umane de a implica standardele umane în ce priveşte aspectul fizic. Frumuseţea – îşi aminti el o vorbă din bătrâni – se află în ochiul ce priveşte.

În fond, arătau oarecum oameni. Cu excepţia feţelor, care erau aproape rotunde şi purpurii. Şi că acea parte a gâtului care era vizibilă era subţire ca de schelet; dar trupul de dedesubt părea să fie mult mai mare. Toţi erau gătiţi în uniforme care luceau de parcă erau făcute din zale metalice.

Capul, ca şi faţa, era rotund. Şi aproape chel. Avea un fel

de podoabă urâtă pe cap care semăna a păr: un smoc de ţepi se răsfira în creştet.

Dar faţa: o gura mică, aproape lipsită de buze, un nas ciudat, mic şi deasupra, dominând, doi ochi mari, rotunzi, cu pupile negre, dar fără sprâncene. Păreau să aibă un fel de pliuri de piele deasupra şi dedesubtul ochilor.

Înainte de a mai observa şi altceva, la dreapta sa se deschise o uşă şi cinci Troog şi o fiinţă umană intrară ducând nişte platouri. Fiinţa umană – un tânăr – veni spre Gosseyn şi aşeză în faţa acestuia ceva care semăna cu o omletă, iar chelnerii Troog îi serviră pe cei unsprezece vecini de masă cu un fel de terci închis la culoare.

Când chelnerii dădură să plece, doar pentru o secundă privirea lui Gosseyn o întâlni pe cea a tânărului. Citi în ei o expresie de spaimă grozavă; un suflet chinuit, cu speranţa pierdută. Plecaseră toţi şase; dar amintirea tânărului rămase.

Toată lumea mâncă, inclusiv Gosseyn. Se auzea zgomotul produs de furculiţa sa şi de ustensilele puţin altfel, aproape nişte cuţite, ale gazdelor sale… potrivite pentru gura lor mai mică.

Din moment ce era posibil să aibă o fiinţă umană ia bord probabil că puteau avea şi ouă adevărate, omleta avea acest gust: ca produsul unei găini adevărate pământene.

Ceea ce-l nedumerea, era faptul că părea să-i fie foame. Oare, pentru corpul lui trecuse mai mult timp decât îi păruse lui?

Avea să se gândească la asta mai târziu.

Gosseyn Trei puse furculiţa jos şi se lăsă pe spate.

Văzu că şi tovarăşii săi de masă luau ultimele bucături care completau porţia fiecăruia din ce-or fi mâncând ei acolo.

Apoi şi ei se lăsară pe spate în scaunele lor.

Stăteau cu toţii aşa în acea copie obscură a unui restaurant pământean. Şi el îşi aduse aminte că ei se străduiseră să-i aducă mâncare pământeană. Se cunoştea

că studiaseră activitatea milioanelor de găini… de acolo… care încă mai supravieţuiau, deşi majoritatea ouălor le erau furate în fiecare zi, încă din timpurile cele mai vechi.

„…Mă-ntreb, dacă eu aş merge pe o planetă Troog, mi-aş da oare silinţa să aflu de unde îşi procură terciul pe care-l mâncaseră ei, aici, astăzi?…”

Făcând o incursiune în memorie, nu-şi putu aminti ca Gosseyn Unu sau Doi, să fi dat vreo atenţie mâncărurilor de pe planetele unde fuseseră; din moment ce alţi oameni mâncau felul acela de mâncare, făcuseră şi ei la fel.

Analiza sa de după masă se desfăşură rapid, dar tot luase ceva timp. Se simţi foarte uşurat atunci când, chiar din partea opusă lui, unul dintre indivizii aceia voluminoşi se ridică în picioare. Timp de un minut, individul – probabil un fel de şef – se uită la Gosseyn cu ochii aceia negri, rotunzi. Apoi gura aceea mică de sub nasul crestat, spuse cu o voce de tenor, surprinzător de normală:

— După cum, fără îndoială, ştii, s-a întâmplat un lucru foarte neplăcut. O navă plină de oameni care contează au ajuns în această galaxie, şi în acest proces şi-au pierdut abilitatea de a vorbi în limba lor proprie, căpătând în schimb abilitatea de a vorbi în engleză, una dintre limbile vorbite pe planeta Pământ: dar, ea este – şi asta e foarte semnificativ – limba pe care o vorbeşti tu.

O singură expresie din acest discurs introductiv îi oferi lui Gosseyn o informaţie pe care n-o avea: *„oameni care contează…”*

Era o idee preconcepută că ei sunt mai buni decât alţii. În întreaga istorie a acelei foarte importante planete din sistemul solar, mai fuseseră cazuri similare de autoapreciere laudativă din partea unor grupuri sau a unor indivizi.

Ciudat era că, dispunând de asemenea creiere, fiinţele Troog elaboraseră un plan atât de vast pentru a obţine ajutorul unei singure persoane care poseda, undeva în creierul său, abilitatea de a-i sprijini în realizarea acestui

scop important.

Imediat ce avea să fie posibil, avea să le spună că era pregătit şi dispus s-o facă. Dar chiar atunci când îşi repeta această propunere, în sinea sa, avu sentimentul că o abordare pozitivă avea să dea naştere la probleme.

Ce era greu de ştiut? Dacă cineva era în stare să facă aşa ceva? atunci aceştia erau indivizi care ar fi putut găsi o cale să respingă ceea ce altcineva, din altă rasă, ar încerca să facă pentru ei.

Din nefericire, mai erau încă lucruri veritabile.

Camera, masa, farfuriile şi cei care mâncaseră – inclusiv el însuşi – rămâneau la fel ca mai-nainte. Sursa ascunsă de lumină continua să împrăştie aceeaşi lumină difuză. Vorbitorul stătea încă în picioare; ceea ce arăta că va mai spune ceva.

De fapt, tocmai când Gosseyn ajunse la această concluzie, străinul cu aspect uman continuă:

— Multe din aceste tehnologii sunt noi şi nu au fost niciodată studiate până acum. Aceasta implică faptul că teoria noastră despre natura universului va trebui să fie reanalizată şi vom încerca să ne însuşim un alt punct de vedere care va include noi date. Studiul nostru, continuă el, asupra acelei părţi speciale din creierul dumitale nu ne-a oferit suficiente informaţii. Din fericire, tu însuţi ţi-ai dat seama că nu poţi scăpa de noi, aşa că ai venit aici, probabil cu vreun plan ascuns de-al tău, comportament care am observat că este comun printre cei din rasa la din această galaxie, pe care i-am observat în activităţile lor cotidiene. Trebuie să te previn, deci, că nu suntem uşor de indus în eroare şi te sfătuiesc să cooperezi fără nicio rezervă mentală, sau de orice fel.

După aceasta, el făcu o mişcare – periculoasă pentru el, după părerea lui Gosseyn. Având la dispoziţie doar gâtul acela subţire tu care să execute mişcarea, dădu din cap spre musafirul – prizonier, îşi ridică din nou capul până ce acesta reuşi să stea într-un echilibru precar deasupra

corpului; şi se aşeză,

Gosseyn rămase nemişcat. Se simţi o clipă copleşit. Fuseseră rostite atâtea cuvinte încât simţi nevoia unei reacţii, de apărare, de a evidenţia şi mai ales de a întreba de ce acest comportament agresiv din partea lor; şi mai avea şi alte întrebări, îi trebui ceva timp să se împotrivească acelor numeroase mici porniri. Dar, în cele din urmă, reuşi să-şi impună autocontrolul necesar şi să spună, cu simplitate.

— Domnule, domnilor, puteţi conta pe deplina mea cooperare.

Tăcerea care întâmpină aceste vorbe fu spartă în cele din urmă de zgomotul pe care-l produseră cei de faţă mişcându-se în scaune, vechiul obicei, uman – de a-şi trece un picior peste celălalt, ceea ce produse un fel de foşnet.

Apoi… purtătorul de cuvânt se aplecă înainte. Nu se ridică, dar când vorbi, tonul lui era acuzator:

— Să nu crezi nicio clipă că poţi să ne prosteşti pretinzând că eşti cooperant. Noi ştim foarte bine că nu ştii cum să te descurci cu dereglarea care ţi-a afectat acea parte specială a creierului tău, şi de aceea a avut loc un fel de inversiune care ne-a adus pe noi aici.

Era clar că nu-i primiseră oferta în modul cel mai politicos. Avu, de asemenea impresia, că nu putea fi pe de-a-ntregul cu analiza negativă a situaţiei. Desigur, în *momentele* acelea, când fusese atent, reuşise să controleze deviaţiile determinat de terminaţiile nervoase deteriorate; şi, ca un exemplu, ajunsese cu bine la bordul acestei nave, aşa cum intenţionase; şi făcuse asta fără deviaţie.

Partea aceasta putea fi, cu siguranţă, explicată. Dar ceea ce-l tulbura, în legătură cu ceea ce spusese individul Troog, era sentimentul că spusele lui erau numai parţial în avantajul lui.

„…Cine ştie din ce motiv, ăsta vrea să dea celorlalţi impresia că este foarte vigilent; că ştie cum să-l ia pe un pământean care încearcă să-i ducă cu vorba – adică eu –

să-l ia la sigur, adică: vă rog să luaţi notă, domnilor!…”

Era un moment de încordare. Cum stătea acolo, Gosseyn cedă impulsului de a-şi schimba poziţia capului înainte de a vorbi din nou.

— Sunt sigur că trebuie să existe o cale de a ne convinge unii pe alţii că este într-adevăr nevoie să cooperăm, în interesul reciproc.

Încheie cât putu de simplu:

— Ce-ar fi să trasăm un program, punct cu punct? Şi apoi, pe măsură ce realizăm câte un punct, vom reuşi să căpătăm încredere; şi totul se va sfârşi cu bine.

Urmă un moment de tăcere. Purtătorul de cuvânt se holba la el. Ochii lui enormi aveau o expresie ciudată, de nedumerire şi surpriză. Cum stătea acolo, lui Gosseyn îi veni o idee ciudată: nu cumva individul acesta nu era autoritatea supremă?

Într-un fel, el pornise cu ideea preconcepută că va sta de vorbă cu ofiţerii de rang superior. Să fi fost cineva mai „de sus” care să supravegheze această întâlnire? Iar aceşti indivizi de rang inferior să aştepte un semn de aprobare, sau o decizie de a acţiona în continuare?

Cum tăcerea se prelungea, Gosseyn aşteptă dimpreună cu ei. Aştepta fără tragere de inimă; pentru că situaţia lui, în loc să fie mai bună, era mai rea.

Îi trecu prin cap: „…S-ar putea întâmpla că, dacă nu găsesc o cale să înlătur aceste bariere, s-o ţinem tot aşa…”

Un alt gând, o evocare din Semantica Generală: „…Şi treaba aia, ideea că aş putea să fiu interesat de o femeie numită Strella pentru că mi-a plăcut un nume asemănător, Strala…”

Era şi asta o cale. Oricum bună, mai bună decât să stea aici, în această cameră cu lumină puţină cu „cei care contau”. Astfel, brusc motivat, se îndreptă puţin de spate, îşi târşâi puţin picioarele şi, adresându-se purtătorului de cuvânt, zise:

— Ai un nume care să te distingă de aceşti – arătă cu

mâna spre ceilalţi Troog de la masă – de aceşti prieteni ai tăi?

Ochii mari se holbară. Gura mică rosti:

— Toţi avem nume.

Dar nu-şi rosti numele. Rămase liniştit pe scaun, o copie caricaturală a unei fiinţe umane.

— Am impresia, spuse Gosseyn că prietenii tăi nu sunt egali cu tine.

— Noi suntem Troog.

Tonul căpătase, brusc, o notă imperioasă. Expresia puterii personale îi sugeră o altă întrebare lui Gosseyn:

— Tu eşti – ezită – împăratul?

Urmă o tăcere adâncă. Faţa şi ochii erau în continuare îndreptaţi spre Gosseyn. În cele din urmă, aproape mustrător – i se păru – străinul spuse:

— Noi, fiinţele Troog, nu avem împăraţi.

Făcu iar o pauză.

— Eu am fost numit comandantul acestei nave.

— Cine te-a numit? întrebă Gosseyn,

Ochii mari de veniră, dacă era posibil, şi mai rotunzi. Apoi, pierzându-şi răbdarea:

— Eu m-am numit, desigur.

Enervarea bruscă provocă şi alte vorbe:

— Uite ce e, sistemul nostru de conducere nu este treaba ta.

Gosseyn îl contrazise cu o uşoară mişcare a capului,

— Domnule, spuse el politicos, voi aţi făcut ca toată situaţia asta să fie treaba mea, prin faptul că m-aţi urmărit tot timpul şi aţi încercat să preluaţi controlul asupra mea. De aceea trebuie să spun că sistemul vostru de guvernare este important pentru mine. Vrei, deci să spui, că nimeni altcineva nu avea motive să se propună pe el comandant-şef?

Tăcere, apoi:

— Ba da. Mai mulţi, chiar.

Ochii mari priveau fix într-ai lui,

— Şi ce s-a întâmplat cu autonumirile lor?

Gura mică din faţa lui se strâmbă uşor, apoi zise:

— Nu au ajuns la stadiul de numire. Când vorbeau despre ambiţiile lor, nimeni nu-i asculta. Aşa că au înţeles.

— Înţeleg că, într-un fel, te-ai auto-impus?!

Gosseyn folosise un ton interogativ.

Individul era impacientat.

— Domnule Gosseyn, rosti comandantul, şi tu manifeşti multe calităţi de comandant. Sunt sigur că, printre fiinţele umane pe care le avem la bord, nu se află niciuna, având în vedere situaţia specială în care ne aflăm cu toţii, care să nu-ţi accepte ordinele. În mod automat.

„Situaţia specială!”

Era o afirmaţie – legată-de-realitate, deci se încadra în judecata Semanticii Generale.

Cuvintele care fuseseră rostite cu atâta indiferenţă, mai aveau şi un alt sens revelator:…alte fiinţe umane la bord…

În afară, desigur, de sărmanul acela tânăr, mut. care-i servise omleta, era cât se poate de clar că se referise la domnul şi doamna Eldred Crang, cei doi Prescott. Leej şi Enro, şi ceilalţi. Aceştia erau încă în viaţă. Captivi, dar teferi.

Brusc, totul deveni trist. Comandanţi autonumiţi. Aceşti indivizi pe jumătate oameni, dezvoltaseră un sistem de convieţuire pentru stările de necesitate şi cine ştie cum, în ciuda diformităţii lor fizice, ajunseseră simultan, la un înalt nivel ştiinţific.

Un guvern autonumit ar fi putut merge. Aceasta implica programatism, ceea ce, în majoritatea situaţiilor, ducea uneori la succese senzaţionale.

Autonumitul oarecine, ajuns într-un impas cu metoda – planul – scopul – cercetarea; care nu putea opune rezistenţă când un secund reclama comanda, afirmând că – ce-avea el – avea să *dea* rezultate.

Era ceva bun în asta. Cel puţin o oarecare siguranţă, că nu avea să se poticnească ceva, pentru că un singur individ

nu putea să-şi prostească multă vreme camarazii. De remarcat deci că, proiectul pe care cineva îl punea în aplicare, ori îi ducea mai departe, ori dispărea.

Un asemenea sistem ar fi dat cele mai bune rezultate în fizică sau în chimie. Rezultatele erau totdeauna vizibile; şi dacă un şef de lucrări rămânea în urmă, se aflau în urma lui alţii, nerăbdători, aşteptând la cotitură cel mai mic semn de încetinire a creativităţii.

De fapt, sistemul de conducere putea explica superioritatea ştiinţei Troog, pe de o parte, şi folosirea ei greşită, pe de altă parte.

Pentru că, evident, psihologia şi aşa-numitele ştiinţe sociale, ca şi ideile umanitare, nu puteau fi niciodată cântărite. În acele domenii, puteau fi, pe Pământ, „şcoli” cu obişnuitele puncte de vedere diferite. În aceste domenii de cercetare Semantica Generală oferea individului o metodă de a evita nevoia de certitudine.

Nimic de felul acesta – aici. Asta era impresia lui.

Era conştient de existenţa şi a altor gânduri care i se învălmăşeau în minte, ca izbucnite dintr-un fel de „fântână” de idei. Dar înainte ca acestea să prindă contur, cele două uşi din dreapta sa se deschiseră din nou. Îşi făcură intrarea cei cinci chelneri Troog şi tânărul.

Chelnerii Troog aduceau pahare înalte, transparente ce conţineau ceva lichid; în mâna tânărului se afla o ceaşcă şi o farfurie, şi un bol cu frişcă. „Cafea? – se întrebă Gosseyn.

Cafea era. Aşezată repede pe masă de mâinile care luară apoi farfuria de omletă. Chelnerii Troog strânseră şi ei farfuriile aduse mai devreme. Interesant că băiatul, ieşind împreună cu colegii săi străini, nu privise spre Gosseyn.

Dar situaţia lui îl impresionase pe acesta. Gosseyn privi după el şi chiar înainte să dispară, îi făcu o fotografie dodecimală.

Gândi: „Imediat ce clarific această situaţie, încât să nu mai am nicio problemă, o să-l trimit undeva pe Pământ.”

25

Oarecum stupefiat, Gosseyn îşi turnă puţină frişcă, amestecă şi luă prima înghiţitură de ceea ce, după gust părea cafea veritabilă.

Luând ceaşca, observă că pe marginea farfuriei se aflau vreo şase cubuleţe de zahăr; dar corpurile Gosseyn nu foloseau zahăr la cafea; şi cuburile rămaseră la locul lor.

Era un alt exemplu că autonumitul Troog studiase necesităţile umane, ajungând până şi la cafea. Era vorba de acel tip de conştiinciozitate care îl asigura că niciun subaltern Troog nu avea să-i preia comanda.

Probabil din acelaşi motiv fusese adus tânărul la bord. Pentru a-i ajuta să nu scape niciun detaliu.

În aceste probleme mărunte şi în relaţie cu ştiinţa, sistemul avea meritele lui. Dar altfel…

Puse ceaşca pe masă şi se uită spre comandant care, remarcă el, sorbea lichidul din paharul care-i fusese adus. Gosseyn scutură din cap către el.

— Îmi este dificil, spuse, să-mi imaginez acest sistem de conducere în relaţie cu problemele importante. Se pare că acolo, în galaxia voastră, autonumitul comandant suprem menţine o continuă stare de război împotriva fiinţelor umane Dzan.

Iarăşi o pauză. Ochii celorlalţi Troog erau aţintiţi asupra şefului lor.

Gosseyn aşteptă, în timp ce un umăr al trupului

voluminos de dedesubtul capului acela făcu o mişcare care putea fi descrisă ca un ridicat din umeri. Gura mică roşii:

— Mai Marele Nostru, spuse comandantul navei, a ordonat raselor inferioare să i se supună.

Pauză. Tăcere. Apoi:

— Când a fost dat acest ultimatum? întrebă Gosseyn.

Ochii imenşi se holbară la el; şi vocea care ieşi din gura aceea mică avea o notă de surpriză:

— Nimeni n-a mai pus această întrebare până acum.

Răspunsul avea atâtea implicaţii încât Gosseyn trebui să se străduiască din răsputeri să-şi controleze gândurile, care-i năvăleau în minte. În cele din urmă, înghiţi în sec şi spuse:

— Ultimatumul era în vigoare când te-ai născut:?

— D-da!

De data aceasta, ezitarea sa fu urmată de sunete venite din partea celorlalţi Troog.

Începuse să primească răspunsuri, aşa că Gosseyn nu mai pierdu vremea.

— Noi, cei din galaxia Căii Lactee, am fost surprinşi să descoperim, atunci când am ieşit în spaţiu, că fiinţele umane, de diferite culori, locuiau pe majoritatea planetelor locuibile – pretutindeni!

— De curând – continuă el – am aflat că suntem descendenţii unor imigranţi din galaxia voastră. Se spune că un câmp energetic dăunător se abătuse asupra acelei galaxii. Atunci s-au construit milioane de navete spaţiale. Fiecare conţinea doi bărbaţi şi două femei aflaţi în stare de viaţă latentă şi dotaţi cu sisteme de supravieţuire pentru lunga călătorie din galaxia voastră până în această galaxie. Acum, după sosirea navei de luptă Dzan şi a navei voastre de război, am tras concluzia că acele persoane care au rămas acolo, pentru că nu erau suficiente navete pentru a transporta pe toată lumea – că, repet, cei care au rămas acolo nu au fost distruşi, aşa cum s-a crezut că s-a întâmplat.

Trase adânc aer în piept şi încheie:

— Aveţi vreo explicaţie pentru faptul că – aparent – două rase umane – Troog şi cei asemenea mie, aflaţi aici – au supravieţuit devastatoarei catastrofe?

Tăcere. Comesenii săi îl priveau fix.

Nu era timpul să se oprească. Gosseyn supralicită:

— Când mă uit la tine, domnule comandant, şi la colegii tăi, care se află aici, în această încăpere, văd o formă umană care pare să fi fost modificată din fiinţele umane standard, aşa ca mine. Sunteţi *mutanţi.* Se pare, deci, că strămoşii voştri au fost surprinşi de acel nor de energii dăunătoare. Şi, desigur, încheie el, printr-un mecanism de autoapărare, bine cunoscut în psihologie, aţi ajuns la concluzia că ceea ce vi s-a întâmplat, a avut loc pentru a deveni voi superiori; şi de aceea vă spuneţi „persoane care contează."

Comandantul privea fix într-un punct aflat pe perete, deasupra lui Gosseyn. Iar ceilalţi Troog priveau fix la el.

Apoi, brusc, un Troog, al cărui corp era de departe cel mai voluminos dintre cei aflaţi la masă, se ridici – aproape sări, de fapt (scaunul se târî cu zgomot) – şi spuse aproape ţipând:

— Veen, nu mai eşti bun de comandant. Aşa că eu, Yona, mă numesc comandant în locul tău!

Străinul care fusese aşa de neaşteptat strigat pe nume, nu scoase niciun sunet. Păru că se scufundă în scaun; şi ceea ce era uimitor, nu contrazise spusele celuilalt Troog. Se părea că, în această societate super-competitivă, nu era înţelept să te laşi luat prin surprindere sau cu garda jos.

Aşadar, Gilbert Gosseyn Trei era acum un individ care contribuise la răsturnarea unui leader Troog.

Aveau să urmeze repercusiuni; şi într-o societate aşa de logică, era interesant de văzut care aveau să fie acestea.

26

Cum stătea acolo, în gândul lui Gosseyn se născu speranţa. Imediaţi se adresă noului Leader, în timp ce străinul îşi savura încă, momentul de triumf.

— Trag concluzia, spuse Gosseyn, că tot acest dineu, şi ceea ce s-a întâmplat aici, a fost difuzat pentru echipajul şi ofiţerii navei voastre. Şi acum ei sunt la curent cu… (scurtă ezitare) faptul că Yona este acum numit leader al acestei nave de luptă.

Dacă era posibil, gura aceea mică a uriaşului se strânse într-o expresie care, pentru o fiinţa umană, s-ar fi numit atitudine beligerantă.

— Este adevărat.

Tonul străinului era provocator, de parcă ar fi vrut să vadă cine îndrăzneşte să critice ceva.

Gosseyn se lăsă iarăşi pe spate în scaun. De data aceasta nu era relaxare – remarcă el.

Confirmarea noului leader îi provocase un noian de gânduri.

În momentul acesta – fu prima sa remarcă – toţi Troog-ii până la subordonaţii cu pretenţii de comandă şi toţi adjutanţii gata-să-se-năspustească, aveau să se gândească *ce ar putea,* ei fiecare în parte, să facă pentru a se simţi mai bine în noua situaţie.

Era aşa de concentrat încercând să analizeze ce s-ar putea întâmpla încât nu lăsase să pătrundă alte gânduri

până ce, spre uimirea sa, îl izbi ţipătul unui mesaj mental:

„… domnule Gosseyn Trei – era vocea lui Gosseyn Doi – am primit gândurile tale, începând de-acum trei minute; şi încă eşti aşa de concentrat asupra noii tale situaţii încât nu le-ai primit pe-ale mele… Trezeşte-te! Suntem în legătură din nou!”

În separeul acela cu lumină obscură, copiat după moda Pământeană, Gosseyn Trei se îndreptă în scaun. Se simţea uşurat dar, în acelaşi timp, nu pierdea nimic din ceea ce se întâmpla în faţa lui.

Trimise un mesaj rapid către alter-ego-ul său: „Ai răbdare cu mine, frate!”

Lui Yona, care stătea încă în picioare, îi spuse:

— Sper că vei accepta oferta pe care am făcut-o, de totală colaborare.

Uriaşul îl privi cu acreală:

— Avem promisiunea ta că vei face tot ce poţi pentru a ne ajuta să ajungem înapoi în galaxia noastră?

— Cooperare sută la sută, spuse Gosseyn.

— Ai cumva vreo explicaţie – era încă, un ton acuzator – pentru felul în care s-au întâmplat toate astea?

Era evident, din agresivitatea întrebării, că noul leader Troog încerca să-şi menţină locul câştigat.

Treaba lui! Nu avea nimic de câştigat dacă i se opunea.

Gosseyn rosti, precaut:

— Domnule, tot ce pot să fac – tu dai ordinele:

„…Asta e curată linguşire… – gândi el. Dar era: de părere că îl atacase suficient pe Leaderul Veen şi acum, avea nevoie să beneficieze de transferul de putere către autonumitul Yona.

În sinea sa, se întreba dacă mai câştigase vreo simpatie printre comandanţii Troog: bănui că lucrul acesta nu se va vedea imediat.

Yona păru să devină ţeapăn. Tonul lui păru şi mai aspru când rosti:

— Evident, cooperarea implică încredere de ambele părţi.

Deci tu, ce te aştepţi să câştigi din situaţia de faţă?

Ceea ce-l deranja pe Gosseyn în legătură cu întrebarea era impresia acută că era o încercare de a câştiga timp; de parcă noul leader nu prea ştia cu exactitate ce urma să facă. Cum să răspundă. Ce program să propună.

Şi sistemul de conducere Troog nu permitea amânări şi lipsa de pricepere. Yona avea nevoie de ajutor – acum!

— În perspectivă, spuse Gosseyn volubil, sper să am libertate personală, cu bunăvoinţa ta, şi să-mi fie permisă comunicarea continuă.

Apoi spuse:

— Dar pentru acum, vreau să convoci o adunare specială, unde să pot vorbi. Deoarece vreau să explic situaţia exactă – aşa cum ai cerut mai devreme; din cei prezenţi vor trebui să facă parte ofiţerii superiori şi cei mai buni savanţi. De asemenea, vreau să fie prezenţi asociaţii mei umani care – bănuiesc – se află la bord.

Continuă:

— Bineînţeles, cât vor dura discuţiile, organizaţi securitatea care să asigure că nimeni nu va fi în pericol.

— Şi, încheie el plin de optimism, eu cred că, după explicaţiile mele, ne vom afla în poziţia de a lua decizii finale şi de a trece la acţiuni finale.

Când se rezemă iarăşi în scaun, avu senzaţia că, cel puţin deocamdată, salvase întreaga situaţie – pentru Yona, pentru el însuşi, pentru fiinţele umane captive, pentru toţi liderii ce-ar fi putut urma la putere.

Era oare posibil ca un iniţiat în Semantica Generală să supravieţuiască în mediul psihologic Troog, de-a dreptul incredibil de competitiv.

27

Era adunarea cea mai ciudată la care luase vreodată parte vreun pământean: optsprezece invitaţi – opt dintre ei – Troog. Iară ceilalţi zece, în afară de el, erau fiinţe umane care avuseseră roluri-cheie în toată această afacere cu transportul intergalactic: Enro, Leej, cei doi Prescott şi cei doi Crang, plus Breemeg şi cei trei savanţi de pe nava de luptă Dzan.

Era interesant că şi cei prezenţi, care cunoşteau Semantica Generală, credeau că aveau să audă noi date despre Semantica Generală: informaţii sau analize care depăşeau ceea ce ei ar fi considerat în mod normal ca informaţii adecvate subiectului.

Ceea ce-l uimea pe Gosseyn Trei, care stătea acolo pe platforma sălii de audienţe, în faţa acestei adunări nemaivăzute, era senzaţia că presupunerea lor era corectă.

Nu avea chiar noi date, dar noi constatări... Şi deschise gura să îşi înceapă expunerea când – o mână se ridică din rândul al doilea.

Era Enro cel Roşu. Părul bărbatului solid arăta ca de obicei pieptănat doar pe jumătate şi un zâmbet cinic, familiar, îi strâmba uşor faţa.

Gosseyn avu senzaţia că Semantica Generală nu vă avea vreun rol în ceea ce voia să spună celălalt; dar spre surprinderea lui nu a fost chiar aşa.

Enro începu astfel:

— Am primit, prin intermediari, informaţii despre acest sistem de gândire; hai să vedem dacă tu şi cu mine putem afla cine se căsătoreşte cu mama împăratului Dzan, analizând lucrurile după metoda Semanticii Generale. Felul în care văd eu această metodă de analiză, continuă Enro, înainte ca Gosseyn să poată spune ceva, este că Semantica Generală cere ca individul să aibă o perspectivă mai largă; adică, să includă toţi factorii posibili.

— Asta sună, spuse Gosseyn, ca şi cum am fi audiat cel puţin o parte a sistemului.

— De exemplu, spuse Enro, recent, am condamnat un fost adjutant la douăzeci de ani închisoare pentru că se ocupa prea mult de afacerile personale, în loc să-şi facă datoria. Ei bine, cred că dacă s-ar fi gândit cum ar fi să stea în închisoare douăzeci de ani, fără-ndoială că nu s-ar afla astăzi acolo. În mod similar, cred că dacă tu ai lua în consideraţie toate aspectele viitoarei relaţii dintre noi, ai ajunge la concluzia că mama împăratului trebuie să se căsătorească cu mine.

Făcu o pauză, probabil pentru a-şi trage răsuflarea. Gosseyn spuse politicos:

— În primul rând, problema este, foarte probabil, o problemă pe care tu şi cu mine ar trebui s-o discutăm în particular. În al doilea rând, am senzaţia că, probabil, doamna are şi ea planurile ei în legătură cu această chestiune; şi, în al treilea rând, am senzaţia că n-ai luat în consideraţia câţiva dintre factorii pe care am să-i prezint imediat.

Faţa cinică privi spre el… cu cinism.

Ascult, spuse uriaşul.

— Mulţumesc, spuse Gosseyn politicos.

Dar într-un fel, adunarea nu mai era aceeaşi. Se schimbau priviri. Chiar şi indivizii Troog păreau mai puţin relaxaţi.

— „Realităţile” cu privire la existenţă sau nonexistenţă nu întră în vederile Semanticii Generale, spuse Gosseyn în

cuvântarea sa.

Semantica Generală începu prin acceptarea a ceea ce poate fi perceput şi operează în limita a ceea ce orice fiinţă umană, animai sau insectă poate percepe cu ajutorul sistemului de percepţie al fiecăruia.

Dar super-creierul Gosseyn pare să funcţioneze la „nivelul” inexistenţei fundamentale. Pentru super-creier, care operează prin simliarizare dodecimală, nu există timp, nici spaţiu, nici univers… în atemporalitatea în care se manifestă. S-a căzut de acord (spuse Gosseyn) că universul nu este posibil să existe. Nu există explicaţie pentru el. Pur şi simplu nu poate exista.

Şi totuşi – el este aici, în jurul nostru, printre noi, întinzându-se, spun savanţii, pe o distanţă enormă, dar finită, în toate direcţiile.

Asta ar trebui să fie ceva ce se poate percepe; unde se termină această „distanţă finită”!

O definiţie a „inexistenţei”, spuse Gosseyn. nu se referă la condiţia de vid. Pe scurt, nu înseamnă un spaţiu gol, mare sau mic. Nu constă nici măcar dintr-un punct, sau un punct matematic.

Inexistenţa este… nimic.

Este nonexistenţă, nefiinţă, fără timp sau spaţiu… nimic. S-a estimat că se vorbesc trei mii de limbi numai pe Pământ. În interiorul acelor capete care pot fi văzute – vizibile la nivelul conştiinţei unde operează percepţia – se află o structură neurală aranjată în aşa fel încât fiecare individ ar putea, dacă ar fi instruit, să exprime toate nuanţele posibile ale observaţiei şi fotografiei aflate la îndemâna acelei limbi.

O similarizare Gosseyn, normală, nu face decât să mute individul dintr-un loc într-altul. O astfel de transmitere dodecimală îl ia şi îl mută – aşa cum e el. Nu are loc nicio transformare a structurii interne.

Totuşi, nava Dzan şi tot echipajul ei, nu au fost mutaţi pur şi simplu dintr-un loc, aşa cum era el memorat de

super-creierul Gosseyn, în alt loc memorat…

Ei au venit direct la Gosseyn, de parcă el ar fi fost locul unde trebuiau să ajungă. Iar motivul pentru care nu a avut loc o coliziune între nava uriaşă şi capsula aceea mică (ce conţinea corpul Gosseyn) a fost pentru că nava cea mare avea bariere energetice şi ecrane automate care o protejau de izbirea cu obiectele din spaţiu.

Oricum, procesul de similarizare nu a fost amânat. Super-creierul Gosseyn, care opera în inexistenţa universului, a fost, desigur, forţa care a produs activarea, deci nu a fost parte din similarizarea neurală a unei porţiuni din restul de creier Gosseyn.

Şi astfel, creierul fiecărui Dzan a fost transformat la diferite nivele, care au fost mai strâns legate de super-creier. Aceasta a inclus structurile neurale care se aflau în legătură cu limba – pentru că ei receptau activ mesajele lui Gosseyn Doi.

Dar în înseşi mesajele erau depozitate în alta parte a creierului normal.

…Aşa că Dzanii – şi mai apoi Troogii – au suferii instantaneu unele afecţiuni ale complexelor neurale care dirijează limbajul. Tiparul originar neural al limbajului Dzan şi Troog a fost modificat în echivalentul pentru limba engleză, cu viteză dodecimală, instantaneu…

Nici personalitatea, nici educaţia, nici vreo sită informaţie de alt fel, nu au fost implicate. Era… limba engleză a lui Gilbert Gosseyn Trei!

Şi acum (Gosseyn Trei îşi încheie cuvântarea) sunt ceva întrebări?

…Enro ridică imediat mâna şi sora lui traduse ce spuse:

— Am observat că femeile sunt mai inteligente decât bărbaţii, şi în concluzie, i-am furnizat împăratului materiale vizuale care să-i arate palatele mele de pe Gergzid… De la Gosseyn Doi veni gândul îndepărtat:

„Cred că trebuie să afli ce altceva mai conţineau acele materiale vizuale în afară de palate…”

„Poate şi un mic dispozitiv de distorsiune, asta vrei să spui?” răspunse Gosseyn Trei, gândului său.

„Cel puţin”, spuse alter-egoul său.

„În condiţiile acestea, spuse Gosseyn Trei, cred… După o pauză şi un efort de concentrare, pentru a nu face vreo greşeală, îl transferă dodecimal pe Enro în capsula în care Troogii aduseseră corpul lui Gosseyn Trei după un mare număr de experienţe.

Trebuia să fie o problemă interesantă, pentru moment, care să-i ocupe gândurile lui Enro, aşa credea Gosseyn Trei, şi, de-acolo din spaţiu, nu veni nicio obiecţie…

28

Înapoi pe Pământ, în secolul 26; toate fiinţele umane, în afară de Enro…

Gosseyn, care-i transferase dodecimal pe toţi, fu ultimul care ajunse. Îndreptându-se de spate, după sosire, văzu că ceilalţi îl aşteptau; femeile se aşezaseră deja pe scaun şi pe canapea iar bărbaţii stăteau în picioare.

Primiseră cu toţii instrucţiuni – din nou – să părăsească repede locul de sosire; şi aşa şi făcuseră.

Observă imediat că Preşedintele Blayney vorbea ia telefon, spunând în momentul acela:

— …Şi veniţi imediat aici!

După ce, puţin mai târziu, Blayney puse receptorul jos; îl zării pe Gosseyn

— Este douăsprezece fără un sfert, la prânz, spuse el: Lipsesc de trei zile.

Adăugă:

— Soldaţii mei de pază vor sosi aici în câteva minute,

Gosseyn spuse:

— Aceasta este o informaţie interesantă, domnule.

Se întrebă a câta zi era, faţă de ziua în care sosise aici prima dată cu Enin. Dar nu se frământă prea tare să afle.

Tăcut, dar repede, merse şi-şi aruncă privirea în dormitorul pe care-l împărţise cu tânărul împărat. Gol. Dar patul era nefăcut.

Puţin mai târziu, văzu că nici în celălalt dormitor nu era

nimeni.

În mare grabă, traversă coridorul până la uşa din faţă şi o deschise. Adresându-se lui Eldred Crang, care stătea în picioare alături de soţia sa – Patricia, fostă Hardie, care stătea pe scaunul aflat cel mai aproape de uşă – Gosseyn spuse:

— Mă duc să vorbesc cu îngrijitorul. Mă întorc imediat.

Crang păru să-i observe îngrijorarea.

— Cred că sunt bine. Nu este niciun semn de violenţa în jur. Cred că tot pe tine te vor în mod special.

— Mulţumesc, spuse Gosseyn.

Şi ieşi în holul larg al ruinelor unei clădiri care fusese Institutul de Semantică Generală.

Un minut mai târziu, după ce sunase la uşa îngrijitorului de mai multe ori, iată că apăru faţa aceea zbârcită ţi ochii aceia vicleni, uitându-se la el; şi înţelegând imediat întrebarea, îngrijitorul spuse:

— Au ieşit undeva să mănânce.

Faţa i se strâmbă.

— Cred că prietenul ăla al tău şi-a adus aici o femeie pentru că pa şi cu băiatul au plecat.

Încheie pe un ton dezaprobator:

Îmbrăcată ciudat, dacă vrei părerea mea, femeia aceea.

Gosseyn îşi aminti de tânăra Strella de la Clubul Matrimonial Interstelar şi de rochia ei înfăşurată şi se simţi uşurat în urma informaţiei primite.

— Probabil e o modă nouă. (şi prevenindu-l pe îngrijitor, continuă:) Ai face mai bine să te pregăteşti. Garda personală a preşedintelui va sosi în curând aici.

— Huh!

În secundele care-i trebuiră îngrijitorului să savureze ceea ce părea o senzaţie de şoc, privirea lui Gosseyn se mută puţin mai la o parte şi localiză un punct pe podeaua acoperită cu un covor, aflat cam la doi metri, peste umărul îngrijitorului.

Fotografie o bucată de podea aflată chiar la intrarea în

alcov, fără să mai dea vreo atenţie camerei din spatele lui – dar îşi formă repede părerea că era probabil salonul apartamentului îngrijitorului.

— Mulţumesc, spuse el politicos.

Când se dădu înapoi de la uşă, aceasta se închise cu un pocnet. Gosseyn se întoarse şi plecă. Asta pentru cazul în care era spionat prin gaura cheii.

Numără până la treizeci, pentru că bărbatului mai în vârstă îi trebuia cam un minut să ajungă la telefon. Fotografie mental o porţiune de podea din locul în care se afla. Apoi făcu saltul dodecimal în locul fotografiat lângă alcov.

Când deveni din nou conştient, auzi vocea îngrijitorului spunând:

— Spune-i domnului Gorrold că... că individul acela Gosseyn, s-a întors.

Păru să asculte un răspuns pentru că, după alte câteva momente, vocea spuse aprobator:

— Bine, bine.

În momentul acela, Gosseyn făcu saltul înapoi în hol şi se întoarse în apartamentul lui.

Când intră, Blayney dădea mâna cu bărbaţii şi se înclina către femei. Era cu spatele la Gosseyn când spuse:

— Dacă aveţi nevoie de ceva, am să ţin legătura cu domnul Gosseyn.

După ce termină de vorbit, se răsuci şi-l zări pe Gosseyn. Veni spre el şi-i zise:

— Poţi lua legătura cu mine oricând. Şi propun ca – tonul deveni amar – până îi scoatem, pe indivizii aceia din galaxia aceasta, ar fi mai bir. e să ţinem legătura şi să stăm pe fază.

Gosseyn spuse:

— Domnule, domnul Crang şi cu mine va vom conduce până la uşă.

Afară în hol, făcu singurul comentariu la cuvintele lui Blayney:

— Sunt sigur că în momentul acesta nimeni nu poate spune cu siguranţă cum va ieşi totul până la urmă. Cam toţi sunt, în primul rând foarte preocupaţi de propria lor situaţie.

După aceasta, în timp ce mergea alături de preşedinte, puse o întrebare la care Gosseyn Doi, acolo, pe nava de luptă Dzan, voia să răspundă.

Blayney era amuzat.

— Am adunat, am pus la loc sigur, toate bijuteriile şi metalele preţioase, spuse el. N-a mai rămas decât podeaua goală şi pereţii jupuiţi.

— Încă mai sper că poate fi reconstruit;, spuse Gosseyn, şi, deşi eu personal n-am văzut niciuna dintre comori, bănuiesc că ceea ce vreţi să spuneţi este că ele nu au fost risipite; nu au fost vândute la licitaţie, sau colecţionarilor particulari.

— Comorile se află într-o clădire a securităţii guvernului.

— Fratelui meu de-acolo din spaţiu i-ar face plăcere să-i fie din nou puse la dispoziţie. El crede că ar trebui să fie date înapoi proprietarului legal: un institut renovat.

Faţa lui Blayney se relaxă într-un zâmbet uşor:

— Este o problemă foarte complicată, spuse el, o să mă gândesc ce e mai bine să se facă, din punctul *meu* de vedere.

Când, un minut mai târziu, Crang deschidea uşa de la intrare un roboplan ateriza pe alee la cincisprezece picioare mai încolo. Când atinse solul, se deschise o uşă şi vreo zece bărbaţi în uniformă săriră jos. Se împrăştiară şi ocupară poziţii de-o parte şi de alta a uşii. După moda veche, în care se dădea onorul, fiecare soldat pocni din călcâie, ridică mâna şi salută.

Zâmbind, Blayney primi salutul; după care mai stătu acolo cu Gosseyn şi Crang vreo cinci minute, până când cinci limuzine lustruite apărură în josul străzii şi intrară pe poartă pe terenul Institutului. Mai mulţi bărbaţi săriră din ele.

Şi, evident, venise timpul.

Blayney se întoarse spre Gosseyn.

— Vrei să ţi-l aduc pe doctorul Kair?

Cu atâţia martori de faţă, Gosseyn dădu un răspuns formal.

— Nu, domnule Preşedinte. Cred că ar trebui să merg eu la cabinetul lui. Acolo vor fi luate primele fotografii şi se va afla echipamentul de care vom avea nevoie.

— Foarte bine. Dar nu mai pierde nicio clipă.

— Înţeleg, domnule. Nu mai vrem niciun fel de incidente, sau absenţe de trei zile.

— Chiar aşa.

Câteva momente mai târziu, în timp ce privea în urma elegantelor maşini, Gosseyn gândi că totul părea prea uşor.

Indivizii aceia violenţi de acolo se abţineau să acţioneze, ca să spunem aşa din cauza unui fel de capcană psihologică în care se aflau. Şi mai era Enro, singura fiinţă umană rămasă la bordul navei de război Troog deoarece, dacă ar fi fost liber, s-ar fi putut ca el să-şi lanseze uriaşa flotă în atac împotriva oricărei dintre părţi.

Aşa că el se afla acolo, în aparenţă prizonier, dar de fapt, în legătură cu amiralul său care – dacă avea să i se întâmple ceva prizonierului – avea s-o ştie imediat. Era de presupus că, într-o astfel, de eventualitate, uriaşa flotă spaţială ar ataca imediat şi ar distruge nava străină.

De aceea, Troog, depăşiţi numeric în procente de mai multe mii la unu – aşa se credea – se abţineau să-i facă vreun rău; şi de fapt asta era înţelegerea.

Aici. pe Pământ, aparenţele exterioare arătau că el şi ceilalţi aveau sprijinul Preşedintelui Blayney şi a tuturor forţelor aflate la dispoziţia acestuia. Era greu de crezut că Marii Oameni de Afaceri, care se opuneau reconstruirii Institutului şi a Maşinii Jocurilor, aveau să acţioneze de o manieră violentă în următoarele două ore.

„…Aşa că pot să merg să-l văd pe doctorul Kair…”

Cu asta, Yona fusese de acord; şi, din moment ce niciun

Troog nu obiectase suficient de puternic pentru a încerca să se autonumească lider, era evident că toţi ceilalţi ofiţeri de comandă Troog acceptaseră în mod tacit să se facă ceva.

Şi, bineînţeles, aici pe Pământ, se afla Breemeg şi cei trei savanţi de pe nava de luptă Dzan, fiecare cu gândurile lui proprii, dar care trebuiau să aştepte.

Pe când el şi Crang se întorceau către apartament, Gosseyn îi relată detectivului de pe Venus cuvintele pe care le auzise de la îngrijitor, trăgând cu urechea, atunci când acesta vorbise la telefon cu cineva de la biroul lui Gorrold.

Încheie nemulţumit:

— Prima mea impresie este că, se pare, după ce Gorrold s-a mai gândit o dată – după cum a spus că va face – s-a hotărât, în cele din urmă să se amestece din nou.

29

Pe durata acelor minute, cât merse pe coridor, Gosseyn simţi prezenţa alter-egoului său… de acolo din spaţiul îndepărtat, de la bordul navei Dzan. Şi, din cauza celor ce se întâmplau, se adresă acum celuilalt Gosseyn.

„Până acum n-am omorât pe nimeni.”

„Norocul tău!” veni replica. „Nu ai fost nevoit să respingi atacul lui Enro asupra planetei Venus.”

Pentru că i se amintise de Enro, Gosseyn Trei comentă:

„Acum e acolo, pe nava Troog.”

Răspunsul avea o notă satirică:

„Am impresia că atunci Enro ţi-a spus despre cunoştinţele sale de Semantică Generală, şi despre faptul că a luat în considerare toate posibilităţile, credea că ştie s-o facă mai bine ca oricine. Dar – impresie de zâmbet – ajung la concluzia că a uitat de posibilităţile tale.” Un ridicat din umeri, mental, apoi:

„După mine, călătorie sprâncenată!”

Transmisiunea de departe se încheie astfel:

„Ţine minte, după cum stau lucrurile, mama împăratului îţi aparţine doar ţie – nu mai ai rivali acum.”

„Este interesant, spuse Gosseyn Trei, că n-a scos o vorbă când a descoperit că o să fie făcut prizonier.” Răspunsul fu echivalentul unui ridicat din umeri: „Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Şi câtă vreme o să mă aflu aici pe nava asta o să văd

dacă pot să pun mâna pe materialele acelea vizuale pe care i le dăduse Enro viitoarei tale mirese.”

Aceasta era, evident, o propunere bună. Materialul trebuia cu siguranţă să fie examinat. Dar Gosseyn Trei îşi aminti de altceva.

„Mă-ntreb”, spuse el, „dacă putem dispune de Enro în orice fel. Aminteşte-ţi, tu şi ceilalţi v-aţi folosit de abilitatea lui E.S.P. când aţi făcut saltul cel mare. Vom avea din nou nevoie de el pentru asta.”

„Avem timp şi pentru grija asta, mai târziu”, veni răspunsul. „Dar cum văd eu lucrurile, este în avantajul lui Enro să coopereze. Putem să fim siguri că o să-şi continue intrigile.”

Gosseyn Trei, care se oprise puţin pentru a face o fotografie, cu ajutorul super-creierului, a instalaţiei electrice şi pornise apoi grăbit să-l ajungă din urmă pe Crang, se adresă din nou în gând lui Gosseyn Doi:

„Eşti sigur că este înţelept să-l eliberăm? Este genul de individ care vrea să fie chit pe chit, şi eu cred că nu facem decât să amâne puţin până ce va putea lovi în cineva. Trebuie sa găsim o cale să-l temperăm puţin.”

Simţi un zâmbet amar al celuilalt Gosseyn.

„Spune-i lui Eldred să fie eu băgare de seamă când Enro va fi pus în libertate. Sunt sigur că Enro încă mai plănuieşte să se căsătorească, după cum este tradiţia regală Gorgzid, cu sora lui pe care o ştia ea Patricia Hardie şi care acum este doamna Crang.”

Fu rândul lui Gosseyn Trei să zâmbească.

„Analiza ta dovedeşte că tragi speranţă că lucrurile vor ieşi cum trebuie. Crezi că eu sunt în stare să duc la bun sfârşit ceea ce aşteaptă toţi de la mine.”

Răspunsul fu foarte direct:

„Toţi suntem foarte convinşi că soluţia se află pe undeva la terminaţiile nervoase care ţi-au fost afectate din super-creierul tău. Sperăm ca doctorul Kair să poată folosi imaginile creierului meu, de care dispune, pentru a-l pune

la punct pe al tău. Sau, cel puţin că va putea să-ţi spună care este problema, eu exactitate. Ce-o mai fi pe urmă, vom vedea.”

În acest moment al discuţiei sale telepatice cu Gosseyn Doi, interveni o întrerupere. Crang, aflat alături de el, spuse:

— Individul ne-a zărit şi s-a ascuns.

Gosseyn oftă.

— Păcat. Se pare că va urma criza şi că el este unul implicat.

Crang rosti încruntat:

— Şi, ca totul să fie şi mai şi, un bărbat, o femeie şi un băiat tocmai au ieşit din clădirea aflată ceva alai încolo de clădirea cu două etaje, şi vin spre noi.

Gosseyn nu spuse nimic şi nici nu privi în direcţia indicată. Atenţia sa era îndreptată asupra acoperişului cu două etaje, unde omul stătea ghemuit în spatele streşinii care dădea spre stradă; Oricine ar fi fost el, privea pe furiş în jurul lui şi în jos.

Din moment ce-şi ţinea capul deasupra, era evident că avea convingerea că nimeni nu bănuia ce căuta el acolo; şi, desigur, din moment ce, iarăşi, era posibil ca acţiunea sa suspicioasă să nu dea de bănuit, nu putea să păţească nimic dacă nu făcea vreo mişcare greşită.

De lângă el, Crang spuse:

— Poate te-ar interesa să ştii că numele restaurantului reprezintă ideea proprietarului despre ce poate fi Semantica Generală: vorbă goală; a spune lucrurile exact aşa cum sunt.

Era una dintre discuţiile acelea pe care le poartă oamenii între ei în momente de tensiune, aşa că nu era nicio problemă să fie atent şi totodată să răspundă:

— Casă de Mâncat?

Gosseyn rosti numele cu un zâmbet uşor, dar nu încetă nicio clipă să ţină ochii pe individul de pe acoperiş.

— El era aici, spuse în continuare Crang, cu singurul

restaurant aflat în apropierea faimosului Institut de Semantică Generală, un subiect care avea de-a face cu înţelesul înţelesurilor; aşa că, evident, s-a gândit la asta şi a apărut cu o extra-simplificare.

Traversară parcul în timpul cât discutaseră şi acum se aflau lângă un magazin cu inscripţia: „Cumpăraţi Semantice de aici”.

Puţin mai încolo de strada aceea, Enin îi zări; pentru că le făcea semn cu mâna. Gosseyn spuse:

— În ce mă priveşte, eu cred că mâncarea a fost bună.

Pe acoperiş, individul îşi scoase la iveală o mână. Mâna ţinea un obiect lung, metalic. Ridică obiectul ca pe o minge deasupra capului.

Gosseyn făcu o fotografie obiectului metalic; în timpul acesta gândea:

„…Are de gând să-l arunce atunci când o să ne apropiem unii de alţii.”

Dar nu putea să acţioneze până ce obiectul nu era aruncat.

— Iar aici, spuse iarăşi Crang, este un magazin care vinde jocuri video pentru învăţarea Semanticii Generale.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu ele, spuse Gosseyn. Am face bine să le cumpărăm pe toate pe care le găsim, ca să le luăm cu noi pe nava Dzan pentru Enin şi – adăugă el – orice alt joc educativ pe care-l putem găsi, pentru că…

…Pe acoperiş, mâna se trase înapoi pentru a executa aruncarea; nu mai era nicio clipă de pierdut. Când acţionă, Gosseyn avu un puternic sentiment de regret pentru că electricitatea care însoţea mişcarea era mult prea vizibilă. Această mişcare din priza aflată la o sută cincizeci de picioare depărtare, în forma unui arc electric şi impactul ei era imposibil de împiedicat.

Amănuntele despre ceea ce se întâmplase nu-i erau clare nici lui Gosseyn, deşi el era singurul martor, şi privise cu mare atenţie.

Mingea metalică, după cum observase el, se afla deja în

mişcare atunci când arcul electric o ajunse. Mingea explodă la mai puţin de patru sau cinci picioare de mâna care o aruncase de pe acoperiş; iar distanţa fusese, în mod evident, prea mică.

Individul scoase un răcnet, căzu pe spate şi nu se mai văzu.

Era una dintre acele perioade scurte de timp când mai multe evenimente se desfăşoară simultan.

Enin veni în fugă şi-l apucă pe Gosseyn de încheietura mâinii strigând:

— Uuaau! domnule Gosseyn, ce bine-mi pare că te văd.

Dan Lyttle se uita către acoperişul clădirii cu două etaje.

— Ce-a fost asta? întreba el nedumerit.

Tânăra femeie, Strella, se adresă şi ea lui Gosseyn:

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai trimis aici. (Îl luă pe Dan Lyttle de mână cu o atitudine posesivă), o să fie total bine, ai să vezi.

Crang dădu buzna pe uşa clădirii cu două etaje, Ieşi repede înapoi.

— I-am spus portarului dinăuntru să cheme o ambulanţă.

Gosseyn spera că ambulanţa avea să vină repede.

Observase deja că era un magazin cu haine şi pantofi pentru bărbaţi care purtau numere mari. Acum, văzu numele pe o firmă de plastic, lucioasă, instalată pe un perete, lângă intrare: *CAPAORZYDSKI – haine şi pantofi bărbăteşti.*

…Probabil că vindea costume, pantofi, cămăşi, cravate, pijamale, şosete, papuci şi lenjerie intimă, toate după moda semantică.

Era puţin ridicol, dar se potrivea cu firea umană de pretutindeni.

…Mersese la bordul navei Dzan; acolo se înfiripa o revolta împotriva unui copil-împărat, care vedea că trebuia să facă ce făcuse tatăl său la vârsta aceea, şi căruia nu-i trecea prin cap posibilitatea ca tatăl său să fi fost ucis tocmai pentru comportamentul pe care fiul se. străduia

acum să-l imite…

…Mersese ia bordul navei Troog, unde găsise acea situaţie încordată, în legătură cu preluarea comenzii.

…Şi acum, aici pe Pământ, două aspecte: pe de o parte, oamenii de afaceri, furioşi, împotrivindu-se unei filosofii care le ridicase cheltuielile, lipsindu-i de mâna de lucru ieftină; pe de altă parte, indivizi ca aceştia de pe strada asta, încercând să câştige făcând afaceri cu diverse aspecte ale Semanticii.

Erau implicate probleme de viaţă şi mai multe soluţii. Dintre cele de pe urmă se afla şi aceasta: Fii treaz în fiecare moment!

Un astfel de moment, în care trebuia să fii treaz, apăru chiar atunci. De departe, Gosseyn Doi spuse:

„Tocmai am luat legătura cu departamentul pentru filme de pe această navă, bineînţeles că ei au primit materialele vizuale ale lui Enro, din partea viitoarei mele cumnate, pentru că – normal nu ea se ocupa cu lucrurile de felul ăsta. Aşa cum am bănuit noi, se afla un mic dispozitiv de distorsie sub un fals buton al containerului; şi acum a fost îndepărtat Aşa că lucrurile încep să se aranjeze.”

Începeau într-adevăr.

30

În apartamentul de la Institut, aceleaşi evenimente obişnuite. Crang îi telefona doctorului Kair, îl găsi – gata să amâne consultaţiile celorlalţi pacienţi imediat.

— Veniţi imediat!

Apoi căzu de acord ca Prescott şi Crang să meargă cu ei. În timp ce aşteptau sosirea unei maşini pusă la dispoziţie de biroul preşedintelui Blayney, Gosseyn observă că Dan Lyttle îi făcea semn cu capul.

Cei doi bărbaţi merseră în dormitorul cel mare; şi Lyttle închise uşa. Lyttle zâmbi, puţin încurcat pe când spuse:

— M-am gândit ar trebui să ştii. În legătură cu femeia aceasta, Strella…

Spusele lui erau într-un fel uimitoare. În toţi aceşti ani, Dan Lyttle ezitase să ceară unei pământene să fie soţie unui paznic de hotel, care lucra în schimbul de noapte. Dar se pare că, după ce analizase situaţia deosebită a Strellei apăruseră mai multe posibilităţi. Pentru că – sublime Lyttle – fata de pe planeta Meerd se află în încurcătură. Vorbind numai engleza, n-ar mai putea niciodată să se integreze în societatea prietenilor ei de mai înainte de pe planeta ei natală. Nimeni de acolo n-avea s-o mai înţeleagă. Exista chiar posibilitatea să se creadă că e deranjată la minte.

Fiind străină pe Pământ, fără posibilitatea de a se întoarce, sau reîntoarce – decât dacă voia asta în mod special – atunci, în mod automat, putea accepta situaţia de

soţie – numai-de-zi. Şi, cu trecerea anilor, poate avea să se obişnuiască cu ideea unei căsnicii speciale.

— Asta, spuse Dan Lyttle, dacă nu reuşesc să găsesc o slujbă de zi – aşa cum m-am gândit să fac. Dar asta s-ar putea să ia ceva timp.

...În timp ce asculta această relatare, Gosseyn Trei avu una dintre acele conversaţii tăcute ale lui Gosseyn Doi.

„Se pare, analiză el, că oamenii încă se aşteaptă, în mod automat, ca cei săraci să tolereze în mod automat, condiţii mai grele decât cei bogaţi.”

Îndepărtatul alter-ego era calm:

„Dragul meu frate idealist, nu va fi – să sperăm – niciodată o vreme când toată lumea va reacţiona exact ca toată lumea. S-ar putea să vină vremea când vom scăpa de comportamentul criminal; dar probabil că oamenii vor continua să aibă experienţe de viaţă diferite, în funcţie de locul unde s-au născut, şi vor ţine să-şi aleagă prietenii şi munca ce se potriveşte zecilor de mii de fracţiuni de memorie personală aflate în mintea lor; fracţiuni de memorie care – vreau să subliniez – Semantica Generală n-are nicio intenţie să le elimine, chiar dacă, într-un timp viitor, ştiinţa vă putea să execute ştergerea memoriei.”

Îndepărtatul Gosseyn Doi încheie:

„Sugestia mea este că, imediat după ce ai luat măsuri cu cei de teapa lui Gorrold şi afli de ce compania aceea Gung-ho, care a telefonat în prima zi, nu a apărut să facă estimarea pentru renovarea Institutului, să-l însărcinezi pe Dan cu renovarea Institutului şi, desigur, a Maşinii Jocurilor. Doar nu ai să te ocupi tu de aceste detalii, şi este motivat acum să accepte o slujbă de zi.” „După câte îmi dau seama”, răspunse telepatic Gosseyn Trei, „proprietarul unui hotel va avea de lucru să-şi găsească alt paznic de noapte.” Îşi încheie mesajul zâmbind:

„Ne mai vedem – cât de curând, cred, după ce doctoral Kair o să stea de vorbă cu mine.”

Răspunsul veni plin de îndoială:

„Cred că în cele din urmă, o să se întâmple şi asta. Tu şi cu mine faţă-n faţă…”

Gosseyn Trei răspunse:

„Trebuie să plec peste câteva minute.”

…Stând pe bancheta din spate a limuzinei, cu Crang şi Prescott, Gosseyn Trei analiză în tăcere ceea ce urma să se întâmple: „…Oare am să pot face ce se aşteaptă de la mine?…”

Asta era. desigur, o întrebare importantă. Dar, conform teoriei Semanticii Generale, exista o problemă chiar mai importantă. Avea senzaţia, când îşi analiza comportamentul din trecut că, într-un fel, se simţea în mod automat obligat să-i ajute pe Dzan-ji şi pe Troog-ii să se întoarcă în galaxia lor.

Dar de ce să se întoarcă?.

Părea o întrebare înţeleaptă. Cu echipamentul lor, cu navele lor mari, ar fi desigur nişte colonişti acceptabili pe oricâte planete, iar coloniştii arareori simţeau nevoia să se întoarcă în locuinţele natale. Oamenii care se stabiliseră în America de Nord, la începuturi, în majoritatea lor, erau uneori interesaţi să viziteze ţinuturi de turist, fără emoţie şi cu siguranţă, fără senzaţia că s-au întors acasă.

Dacă ei ar rămâne, ar trebui să facă în aşa fel încât să nu mai fie ţinta aruncătoarelor de bombe…

Poate, ce-ar fi să se mute undeva în vestul mijlociu al Pământului, să cumpere o mică fermă şi să locuiască acolo cu Enin şi Regina Mamă Strala?

Gosseyn se trezi zâmbind, în timp ce vizualiza acest rezultat improbabil al situaţiei în care intrase. Nu era uşor să se înţeleagă că Gosseyn Unu ajunsese mai întâi în Oraşul Jocurilor cu convingerea, venită nu se ştie de unde, din interiorul lui, că fusese cândva un fermier care locuia în imediata vecinătate a orăşelului numit Crest-Village, şi fusese căsătorit cu Patricia Hardie.

Ce confuzie fusese o vreme.

Şirul de gânduri îi dădu impulsul să comunice din nou cu

alter-ego-ul său.

„Ce mai face Regina Mamă Strala?”

Avu impresia unui zâmbet fugar.

„Aşteaptă sosirea lui Enin. Aceasta este singura el preocupare. Cred că încă mai e furioasă pe tine.”

Brusc nu mai avu timp să se gândească la asta. Frumoasa maşină tocmai se oprea în faţa unei clădiri familiare, uriaşe, albe.

…Doctorul Lester Kair îşi mută privirea la dispozitivul de vizualizare, se îndreptă spre un scaun şi se aşeză.

Ochii aceia cenuşii, pătrunzători, erau larg deschişi şi păreau să privească fix spre peretele din faţa lor.

Nimeni nu spunea nimic şi toţi îl priveau aşteptând. Deşi reuşise să-şi îndepărteze emoţia aceea specială, el părea neschimbat faţă de cum îl ştia memoria Gosseyn: înalt, puternic, faţa încă tânără, impresia generală de bărbat inteligent în vârstă de aproximativ cincizeci de ani.

Tresărind, îşi aminti de publicul din cabinetul său. Înghiţi în sec, apoi spuse:

— Complexul acela nervos afectat pare să fie doar parţial deconectat şi de aceea a primit un sprijin minim, de la sursa de energie de care, se înţelege, trebuia să fie ferm ataşat, dar nu era. Rezultatul acestei conexiuni parţiale arată fantastic.

— Ce vrei să spui? întrebă nedumerit Eldred Crang. O terminaţie nervoasă afectată, după cum o văd eu, nu este decât un capăt liber cenuşiu, extrem de mic, pe care numai un expert l-ar putea identifica drept anormal; dar cuvântul acesta, „fantastic” este prea dramatic.

Urmă o tăcere lungă. Bărbatul înalt, într-un halat alb, de medic atât de obişnuit în munca de laborator, se ridică în picioare.

— Domnilor, spuse el, refuz să-mi cer scuze pentru reacţia mea. Am crezut că am învăţat să accept super-creierul lui Gilbert Gosseyn în mod filosofic, dar ceea ce am

văzut mi-a sugerat ideea că avem aici o interconexiune neurală cu ceva fundamental din univers. Şi, într-un fel, grupul de nervi afectaţi se află într-o stare de suprastimulare.

Înghiţi în sec şi apoi îşi termină gândul:

— Este ea un fel de lumină acolo. Dacă i-am deschide capul, s-ar revărsa din el lumină.

Dădu din cap către Crang.

— Veniţi şi uitaţi-vă.

Gosseyn se afla încă bine legat în scaunul lui; capul îi era efectiv înfăşurat în aparaturi de tot felul, când Crang trecu pe lângă el dispărând din raza lui vizuală. El presupuse că detectivul de pe Venus se uita prin lentilele aparatului.

Tăcere. Apoi se auzi un zgomot şi senzaţia că cineva se îndepărtează cu grijă. Dintr-o parte, doctorul Kair spuse:

— Domnule Prescott, vreţi să vă uitaţi şi dumneavoastră?

Prescott răspunse cu tonul cel mai blând:

— Eu sunt medic şi cred că dacă unul dintre noi s-a uitat acolo este un martor suficient pentru afirmaţia dumneavoastră.

Crang intră în raza vizuală a lui Gosseyn.

— Ei bine, doctore, îi spuse el, cum ne descurcăm în această situaţie?

Psihiatrul, care. de la sosirea lor, fusese pus la curent în amănunt cu toată situaţia, spuse:

— Cred că ar fi bine dacă am chema şi celelalte persoane principale aici, şi pe Gosseyn Doi.

Când Crang merse să-i telefoneze lui Leej şi Prescott ieşi să-i trimită limuzina s-o ia, Gosseyn i se adresă lui Kair:

— Bănuiesc că prin „persoane speciale” ai vrut să denumeşti persoanele care au participat la tentativa colectivă de a ajunge în cealaltă galaxie şi. deci, trebuie să-l aducem şi pe Enro aici.

— Da.

Din moment ce asupra acestui punct căzuse de acord cu Yona, liderul Troog, Gosseyn făcu o fotografie cu ajutorul

super-creierului într-unul dintre colţurile laboratorului şi execută transferul. Puţin mai târziu, un corp uriaş îşi făcu apariţia în locul acela. Enro cel Roşu se ridică, privi împrejur, nu spuse nimic: dar îşi făcu repede socoteala asupra a ceea ce urma să se întâmple.

— Ai de gând să-i trimiţi pe Troog acasă?

În pofida luptei pe care o dăduse cu sine însuşi puţin mai devreme Gosseyn Trei spuse:

— Sunt sigur că vei fi de acord că este soluţia cea mai bună: să-i scoatem din galaxia Căii Lactee cât mai curând posibil.

— Aşa e. Şi acum, ce urmează?

Gosseyn îi spuse despre întâlnirea care avea să aibă loc între două corpuri Gosseyn, ca un preliminar la finală.

Bărbatul cel războinic se încruntă.

— Sunteţi sigur că laboratorul acesta n-o să sară în aer?

Gosseyn Trei răspunse:

— Suntem deja diferiţi în multe privinţe.

— Dar încă puteţi comunica telepatic?

— Da. Prin gânduri, dar bănuiesc – continuă el – că, dacă are să existe telepatie între marea parte a oamenilor din univers nu va fi vorba de o porţiune făcută, prin mijloace ştiinţifice, să se semene, ci o porţiune din creier pe care individul o pune la dispoziţie.

— Cred că eu prefer să mă aflu în camera cealaltă.

Uriaşul dădu din umeri.

Interesant fu, pentru Gosseyn că şi ceilalţi se retraseră dincolo de uşă. După ce ei plecară, Gosseyn Trei nu mai pierdu vremea, ci se adresă imediat lui Gosseyn Doi:

„Ei bine, alter-ego, se pare că pentru noi a sosit clipa cea mare.”

„Chiar aşa”, veni replica.

„Ai nevoie de ajutor?”

„Nu, cred că localizarea folosită pentru Enro, este cât se poate de corect imprimată. Stai liniştit! Ţine-ţi gândurile în neutralitate!”

Să stea liniştit, însemna să taie contactul cu super-creierul său. Pe când făcea aceasta, auzi un zgomot uşor. Gosseyn Trei, care ţinea ochii închişi auzi o uşă deschizându-se; apoi vocea lui Leej, care răsuna de parcă ea n-ar fi fost în cameră.

— E-n ordine, spuse ea. Nu văd nicio problemă, cel puţin pentru următoarele cincisprezece minute.

Gosseyn deschise ochii şi văzu că bărbatul care sosise stătea cu spatele. Era îmbrăcat din cap până-n picioare şi, când se-ntoarse, încet, arăta ca un bărbat puternic, bronzat, cu o faţă prelungă, cam de treizeci de ani. Dar era îmbrăcat cu alt costum.

Doctorul Kair intră şi, fără o vorbă, îl dezlegă pe Gosseyn Trei din scaunul în care fusese aşezat pentru a fi examinat. Rămase pe scaun, cu ideea că cel puţin o poziţie diferită de a celuilalt avea rolul ei.

Şi iată, erau aici împreună – uitându-se unul la altul; unul stătea în picioare, unul pe scaun. Două fiinţe umane, copiaţi unul după celălalt.

Gemeni? Nu.

Exista, desigur o asemănare între gemeni. Dar diferenţa care începuse să apară imediat după concepţia şi diferenţele în experienţa de după naştere, creaseră repede nenumărate deosebiri, mai întâi la nivel minor, dar în cele din urmă, abia de mai semănau unul cu celălalt; fiecare cu personalitatea lui.

Asemănările dintre Gilbert Gosseyn Doi şi Gilbert Gosseyn Trei, aşa cum stăteau faţă în faţă în cabinetul doctorul Kair, includeau şi o serie-ntreagă de curenţi energetici. De la creier la altul, de la un cap al altul.

Gosseyn Trei realiză că, aproape în mod inconştient, încearcă să se opună unei interacţiuni care tindea să-l smulgă de pe scaun spre celălalt corp.

Gosseyn Doi părea să se opună la fel; şi chiar făcu câţiva paşi mărunţi spre Trei înainte ca, brusc, să reuşească să se opună. Un zâmbet mic, amar, relaxă trăsăturile puternice,

frumoase, ale feţei sale. Arăta ca un om perfect stăpân pe sine când spuse:

— Se pare că totul o să fie în ordine şi că vom putea să colaborăm în contact direct, sau altfel.

Rostind aceste cuvinte, gândurile păreau să-l fi părăsit, ca şi puterile. Gosseyn Trei simţi un puternic impuls să se ridice în picioare şi simţi că faţa îi exprimă acelaşi zâmbet timid. Se întrebă dacă şi Doi se lupta cu impulsul de a se aşeza pe scaun.

Şi, deşi nu vorbise tare, celălalt spuse:

— Da. Şi eu mă opun impulsului şi bănuiesc că, dacă dintr-un motiv sau altul va trebui să stăm împreună multă vreme, va trebui să inventăm ceva.

Fusese o frază lungă şi Gosseyn Trei remarcă resemnat că, deşi nu scoase niciun sunet, buzele i se mişcau de parcă ar fi rostit aceleaşi cuvinte.

Gândi: „A fost într-adevăr cazul de memorie dublă…” Acelaşi gând, aceeaşi părere despre gândul respectiv, aceeaşi experienţă. Amintirea perfectă a faptului că mersese pe o stradă, sau pe suprafaţa unei planete… senzaţia musculară simţită de ambele creiere – cu exactitate.

Se putea întâmpla chiar ca, în toţi acei ani în care (imaginile mentale ale lui Gosseyn Unu şi Doi fuseseră înregistrate în creierul adormit al lui Gosseyn Trei, toate aceste răspunsuri neurale şi mecanisme musculare să fi operat la unison într-o manieră limitată, probabil o deviere.’

De aceea, în momentul acela cu mult mai târziu, când ochii celui de-al treilea Gosseyn se deschiseseră, impresia că era al doilea Gosseyn fusese cea a unui om care, adormind, se trezise în dimineaţa următoare cu acceptarea automată a ideii că „eu” cel care avusese toate aceste experienţe, era cel ce se trezea după o noapte de somn odihnitor.

31

La cererea doctorului Kair, Gosseyn se aşezase din nou în scaunul acela special, şi-i fusese din nou ataşat tot echipamentul. De data aceasta nu mai fu imobilizat; promise numai să stea nemişcat în momentul-cheie. Cum stătea acolo, simţea cum dispozitivul de vizualizare îi era ajustat în partea din spate a capului, puţin în lateral.

Nu mişcă şi nici nu dădu din cap când bruneta Leej trecu pe lângă el şi ocupă o poziţie de unde se putea apleca să privească, prin dispozitivul de vizualizare, la nervul afectat din capul lui.

La dreapta lui Gosseyn Trei stătea Enro, pe un scaun înalt şi privea fix la peretele din faţa lui. Probabil că era pregătit pentru a contribui cu abilitatea sa de a vedea la distanţă.

Gosseyn Doi era aşezat la biroul doctorului Kair. Misiunea sa: el avea toate zonele memoriei lui Trei catalogate cu grijă în super-creierul său; şi era pregătit să-şi aducă contribuţia.

Gosseyn Doi fu cel care sparse tăcerea. El spuse cu o voce înceată:

— Ce am făcut noi atunci, când toate s-au întors împotriva noastră şi am făcut inversiunea, atunci când nava Dzan a fost transmisă aici din altă galaxie: Leej prezise o localizare din cealaltă galaxie. Şi astfel, acum, în timp ce priveşte prin dispozitivul de vizualizare, va prezice din nou unde se află acea localizare şi cum arată ea.

— Enro, continuă Gosseyn Doi cu aceeaşi voce, va folosi abilitatea lui specială pentru a percepe localizarea prezisă. După ce va face asta, voi face pentru fratele meu ceea ce am stabilit că este cea mai bună metodă de a descurca această situaţie.

— Trebuie să recunosc, spuse el în încheiere, că ceea ce se va întâmpla aici, în această cameră, în momentul în care Enro percepe zona prezisă de Leej, din cealaltă galaxie, nu-mi este clar.

După ce încheie acest rezumat, Enro ridică una dintre mâinile sale puternice şi pocni din degete pentru a atrage atenţia.

— Poate că ar trebui să spun, zise el, că ceea ce se întâmplă când vizualizez imaginea aceea îndepărtată, este ca şi cum aş vedea-o pe un ecran în faţa mea sau dacă este vorba de o persoană, îl văd stând în picioare pe podea.

În încheiere, spuse:

— Până în momentul acesta cheie, nu m-am gândit niciodată la această metodă ca fiind altceva decât o iluzie, care se naşte în capul meu Dar dacă este într-adevăr ceva realitate în ea, în aceste împrejurări deosebite, propun ca nimeni să nu treacă prin spaţiul cuprins între mine şi acea zonă de pe podea la care privesc eu.

Gosseyn observă că explicaţia de ultim moment păru să evoce o senzaţie de uşurare, ca şi cum ceva care fusese neclar, şi fără o realitate concretă, devenise ceva foarte real.

Interesant că, altfel încruntatul Enro, care nu asculta decât de sine însuşi, fusese motivat de un moment de tensiune să-şi dezvăluie un aspect până acum nebănuit al posibilităţilor lui speciale.

Vocea lui Gosseyn Doi se auzi din nou:

— Mai sunt alte comentarii sau informaţii? întrebă el.

Tăcere.

— Atunci, spuse Gosseyn Doi, Leej, dă-ţi toată silinţa.

Tăcere. Apoi – un fel de fâşâit.

Şi o lumină. Enro avea privirea aţintită pe podea, lângă perete. În timp ce Gosseyn Trei continua să stea liniştit, văzu că zona luminoasă nu era nici tocmai ovală, nici tocmai rotundă sau pătrată, ci de o formă între cele trei. Super-creierul său reacţiona la pata luminoasă; şi iată părerea lui de moment: Ceva conectat… această formă neregulată, mare cam de cinci picioare, conectată cu un spaţii echivalent aflat la o distanţă imensă între cele două galaxii.

Vocea lui Gosseyn Doi pătrunse în gândurile celuilalt:

— Trei, este rândul tău.

Se aplecă în faţă şi vorbi în microfon:

— Şi tu Yona, comandant Troog, fă-ţi datoria;

…Stătea întins pe spate în întuneric.

Deşi ştia că de data aceasta venise intenţionat şi cu ajutorul fiinţelor Troog, ajunsese exact în poziţia care trebuia; Gosseyn remarcă o reacţie Talamică.

Cum stăteam acolo, după ce-şi reveni din anxietatea de moment, făcu aceleaşi testări care când se trezise prima oaia… fuseseră aşa de derutante… şi a doua oară, când capsula se aflase la bordul navei Troog, îi evocaseră nedumerirea.

De data aceasta, testările erau pentru a se asigura că se află într-adevăr în capsulă. Aşa părea să fie. Pentru că, atunci când ridică mâinile, întâlni tavanul tare, metalic, la câţiva centimetri deasupra lui; şi se părea că stă întins pe acelaşi fel de saltea de care îşi amintea.

Ei au câteva deosebiri, desigur, între celelalte ocazii şi acum; de data aceasta era îmbrăcat bine, nu gol; şi de data aceasta nu era conectat la niciun fel de tub. Nu existau fire ataşate de capul său, nici tuburi de cauciuc care să-i străpungă pielea.

După ce-şi verifică bine de tot starea în care se afla; îşi permise un şir de gânduri: le permise pentru că trebuiau să treacă şi să nu se amestece în momentul-cheie;

Iată-l întins aici, omul care putea să facă saltul pentru

toţi. Aici, în Gilbert Gosseyn Trei, stătea ultima posibilitate care, se spera, putea rezolva o necunoscută veche de două milioane de ani.

Parcurgând distanţa fără sfârşit, fiinţele umane evadaseră dintr-o galaxie condamnată. Dar, din cauza naturii condamnării, plănuiseră să se întoarcă *dacă* ar fi aflat vreodată cum să inverseze direcţia blestemului; un punct aici şi unul acolo. Un prezicător şi un super-creier, o persoană care putea „vedea” la distanţă; un sistem logic care să-i împiedice să se distrugă unul pe altul. Poate că existau asemenea grupuri răspândite pe mii de planete, căutându-se orbeşte pentru a fi împreună; apoi, când fiecare făcea ce avea de făcut, întregul era un tot capabil să acţioneze.

Stând acolo, întins, Gosseyn Trei gândi:

„Realitatea fundamentală era că inexistenţa trebuia să se afirme din nou. Substanţa şi masa nu mai aveau niciun „drept” să existe, dar erau ţinute strâns unite şi continuau să existe” datorită conştiinţei.

Inteligenţa şi Materia aveau un Rost.

Motivul pentru care trebuiau să se întoarcă în a doua galaxie era că nimic nu se afirma acolo datorită unei idei greşite fără sfârşit; incredibilul sistem de conducere Troog, din cauza căruia nimeni nu se gândise să pună capăt războiului: aşa că Trogii atacau mereu şi fiinţele umane mereu se apărau.

…De două milioane de ani!

La întoarcerea lui Yona, acesta avea să facă o afirmaţie, susţinându-şi dreptul de comandă cu condiţia să pună capăt războiului. Şi încurcătura inexistenţei va fi inversată.

Avea să ia timp; dar aici şi acum era începutul.

După aceste gânduri liniştitoare, Gosseyn rosti cuvintele care declanşau acţiunea:

— Sunt cât se poate de pregătit.

Replica veni prompt. O voce rosti aproape direct în urechea sa:

— Capsula se află în spaţiu, plutind alături de nava noastră Troog. Următorul pas îţi aparţine.

Gosseyn Trei respiră adânc.

— Prima mişcare va fi să transfer această capsulă, cu mine cu tot în galaxia voastră.

Spunând acestea, cu ochii închişi, selectă pata luminoasă pe care Leej şi Enro, cu ajutorul terminaţiilor nervoase din capul său – cu legăturile *lor* – o localizară.

Când execută acea complexitate de acţiuni cu super-creierul său, îşi spuse: trebuie să meargă! Şi merse.

Prima porni nava Troog. Apoi, când nava Dzan se apropie de capsula sa, dispăru şi ea instantaneu acolo de unde venise.

La depărtare de două milioane de ani-lumină, în altă galaxie.

Astfel distanţa dintre o sută de mii de milioane de bilioane de stele fusese cucerită; metoda, în viitor, putea fi folosită după dorinţă.

32

— Nu prea ştiu ce să spun, zise Regina Mamă Strala. Chestiunea aceasta cu corpurile Gosseyn este prea ciudată pentru mine.

Stăteau în camera extraordinar de elegantă din Palatul de pe Planeta Dzan Zero, în Galaxia Unu. Afară era ziuă; şi el sosie după ce-şi împlinise misiunea – numai că nu îndepărtase şi abilitatea de a vorbi englezeşte a Dzan-ilor, atunci când le-o returnase pe aceea de a vorbi propria lor limbă.

Stând acolo, în faţa frumoasei Strala, Gosseyn Trei încuviinţă calm că afirmaţia ei era corectă. Era într-adevăr ciudat.

Ea stătea acolo, pe un scaun aurit, în faţa canapelei pe care i-o arătase cu capul. Ochii ei aveau o expresie de îndepărtare; şi, în cele din urmă, ca dovadă că se gândea, privi din nou spre el şi spuse:

— După cum am înţeles, alter-ego-ul tău a rămas în galaxia Căii Lactee; iar tu vei rămâne aici.

Brusc, ea păru neatentă.

— Mai eşti, oh, în legătură cu alter-ego-ul tău?

— Îl simt mereu acolo şi pot să aflu ce gândeşte, sau ce face, dacă mă concentrez asupra lui.

— …La două milioane de ani-lumină?!

— Distanţe n-are sens într-un univers al inexistenţei.

Ea spuse:

— El va avea grijă acolo în universul tău?

Erau nişte cuvinte nefericite. Îi evocară o reacţia talamică. Era ca şi cum şi-ar fi părăsit oraşul natal, şi ţara natală, pe care n-avea să le mai vadă.

Îi trebuiră doar câteva momente să-şi revină. Adevărul era – îşi reaminti el – că el nu era un om care avusese vreodată o ţară. Ajunsese la maturitate într-o capsulă spaţială, şi nu avea o planetă a lui şi nici rude în sensul obişnuit al cuvântului.

Gosseyn înghiţi în sec – după ce-şi reveni, când femeia care privea acum fix într-o parte, spuse;

— Va trebui să mă gândesc la toate astea.

Gosseyn se mulţumi s-o privească compătimitor. El nu era pregătit să judece comportamentul femeilor, dar faptul că ea îi făcuse odată o propunere de intimitate totală cu el, îl făcu să stăpânească momentul acela – aşa i se păru – datorită lucrurilor pe care le mai ştia.

El spuse cu tandreţe:

— Draga mea, nu ai nicio posibilitatea de scăpare. De acum înainte, eşti doamna mea: viitoarea mea soţie, cu toate implicaţiile acestui fapt. Eşti destinată să trăieşti alături de mine tot restul vieţii mele.

Ochii feţei perfecte îl priveau fix.

— Presupun, spuse ea, aproape înţepat, că trebuie să existe o explicaţie pentru o abordare aşa de pozitivă. Părerea mea este că ai avut o şansă, şi ai refuzat-o pentru totdeauna.

Încheie:

— Ai refuzat-o într-o manieră pe care n-am s-o uit niciodată.

Gosseyn respiră adânc:

— Trebuie să-ţi atrag atenţia că eşti mamă.

— Mama lui Enin, aprobă ea.

Părea nedumerită.

El ştie că sunt aici?

— Nu.

— Cheamă-l.

Pauză. Ochii ei îl cântăriră. Brusc, ea se ridică în picioare şi merse la o uşă din spatele căreia se auziseră chicoteli pe tot parcursul discuţiei lor.

Se opri în prag şi strigă:

— Enin, poţi să vii puţin aici?

Vocea lui Enin se auzi estompat, dar destul de clar:

— Ah, hei? mami – stai să mai trag o dată… *L-am nimerit!* Ţipăt de încântare. Apoi: Bine, acum vin puţin.

Femeia reveni la scaunul ei şi se aşeză fără o vorbă. Părea încordată şi nu privea în jur. Apoi, deşi Gosseyn îşi ţinea şi el privirile într-o parte, se auzi mai întâi zgomotul unor paşi apoi un ţipăt de copil peste măsură de fericit.

Spre norocul lui, se răsuci la timp. Pentru că imediat se trezi în braţe cu un băiat de doisprezece ani, ale cărui braţe se încolăciseră în jurul gâtului.

Urmă o avalanşă de cuvinte:

— Domnule Goseyn, domnule Gosseyn, unde ai fost? Oh, mamă, mamă, el e domnul Gosseyn.

Gosseyn privi cu drag spre băiatul emoţionat.

— Ai ceva probleme, întrebă el, cu, oh, fraierii?

— Nţ. Au convocat o adunare când am ajuns la bordul navei şi alta aici pe planetă, unde se află guvernul: le-am spus ce-am vorbit cu tine.

— …Dacă sunt probleme, un comitet le va analiza pe toate… despre asta le-ai spus? întrebă Gosseyn.

— Mda.

Feţişoara caraghioasă se strâmbă.

— Nu, să nu hotărăsc numai eu, cum făcea tata, şi să ard pe toată lumea căruia nu-i plăcea.

„Dacă” gândi Gosseyn, când auzi acele cuvinte rostite de băiat, care moştenise cel mai mare imperiu care existase vreodată undeva, „există ceva ce se cheamă un moment măreţ în istorie, acesta trebuia să fie…”

Însăşi esenţa unui sistem de putere absolută modificat pentru a include procedeele democratice.

Iarăşi impulsiv, Enin întinse mâinile şi se agăţă de gâtul lui. Spuse:

— Uau! o să fie grozav să te am aici. O să rămâi pentru totdeauna, nu-i aşa?

— Hotărârea aceasta depinde numai de mama ta, spuse Gosseyn.

Se răsuci către frumuseţea înţepată care stătea în scaun în cealaltă parte a camerei.

— Să rămân? întrebă el pe tonul cel mai inocent cu putinţă.

O clipă mai târziu, o voce oarecum rezervată spuse:

— Tu du-te şi te joacă, dragule, în timp ce domnul Gosseyn şi cu mine vom discuta despre viitorul lui.

Gosseyn îl luă pe Enin în braţe şi-l duse până la pragul uşii pe care venise puţin mai devreme. Când îl puse jos pe băiat, îşi aruncă privirea în cealaltă cameră; şi nu fu surprins să vadă că fusese întrerupt un joc de video. Ecranul era luminat.

Gosseyn zise:

— Sper că te joci şi cu jocurile Semanticii Generale.

O pauză, o strâmbătură, apoi:

— Este posibil să joc acele jocuri cam destul de des încât cred eu, să-ţi convină ţie; tu fiind tu şi eu fiind eu.

Gosseyn se îndreptă de spate.

— Ei bine, fiule, eu şi mama ta avem câteva lucruri de discutat; aşa că o să fim împreună mai târziu.

— Uau! cred şi eu c-o să fim.

Rămase în picioare să privească după băiatul care o rupsese la fugă; apoi, se apropie de scaun şi rămase în faţa femeii.

— Normal, spuse el, am aflat că ai primit altă ofertă.

— Da?

Ea privea fix într-o parte.

— Ai şi tu interesele tale, continuă el. O femeie nu e obligată să rămână numai mamă toată viaţa.

El aşteptă, fără să privească direct spre ea. Urmă o

pauză; apoi:

— Am ascultat discuţia ta cu Enin şi…

Altă pauză.

— Da? întrebă Gosseyn.

— Ea înseamnă foarte mult, spuse femeia. Filosofia ta – ezită – Semantica Generală. Văd că, datorită celor ce l-ai învăţat, Enin a devenit o persoană mai calculată, mai normală. În ce mă priveşte – altă pauză, apoi: M-am analizat ca femeie în relaţie cu condiţiile regale, cu numeroşii indivizi care vânează puterea şi rangul, şi alţii oneşti şi sinceri şi protectori; şi îmi dau seama că în astfel de condiţii, ceea ce ai luat tu în consideraţie când te-am cerut eu de soţ; era corect…

Ea privi fix într-o parte.

— Mai este un aspect pe care trebuie să-l luăm în consideraţie. Mulţi dintre ofiţerii superiori cunosc rolul pe care l-ai avut în întoarcerea noastră aici. Ei te respectă.

Brusc ea zâmbi, de parcă propria analiza i-ar fi produs un sentiment de uşurare.

— Aşadar, cred că situaţia s-a schimbat. Ce părere ai?

El spuse cu simplitate:

— Sper că-ţi dai seama că eu sunt singurul tată pe care o să-l accepte vreodată.

La aceste cuvinte, frumoasa femeie. Îmbrăcată în mătăsuri, se ridică, fără un cuvânt şi se apropie de el şi, exact cum trebuia să facă o mamă, fie ea cu cunoştinţe de Semantică Generală sau nu, îşi puse braţele în jurul gâtului lui.

Sărutul pe care i-l dădu el fu acceptat într-un fel care transmise suficientă acceptare.

Când se întoarse înapoi, ea spuse:

— Cred că ar fi mai bine să mergem în dormitorul meu, să închidem şi să încuiem uşa. Nu cred că trebuie să aşteptăm până la ceremonia de căsătorie.

Era un triumf la un nivel al realităţii deasupra altui nivel – deduse Gosseyn în timp ce traversa camera în urma ei,

către dormitorul de vis.

Îşi direcţionă gândul înspre alter-ego-ul său: Domnule Gosseyn Doi, îndreaptă-ţi atenţia în altă parte”.

Replica, la un anumit nivel al realităţii, venea de la o distanţă de două milioane de ani-lumină.

Dar, după realitatea pe care i-o transmitea super-creierul său, era la fel de aproape de parcă s-ar îi aflat în capul său:

„Vă doresc la amândoi tot ce e mai bun… frate!”

SFÂRŞIT

A.E. Van Vogt a zguduit lumea Science Fiction
cu uluitorul său erou,Gilbert Gosseyn,
care pare a fi nemuritor și cu prezentarea Semanticii Generale,
aplicată viitorului întregii omeniri.

Îl veți întâlni din nou pe Gilbert Gosseyn,
omul dotat cu un super creier,
care, ocrotind Sistemul Solar,se află în fața
unei mari încercări - confruntarea cu plăsmuitorii civilizației cosmice.

"Gosseyn n-avu timp să se-nvinovățească.
Pentru că, în chiar acel moment simți o senzație ciudată.
Apoi ... Doamne, Dumnezeule!
Cineva încerca să-i pună stăpânire pe creier".

Coperta — Marian Mirescu

SF
CRISTIAN

I.S.B.N 973-95868-8-0

Vol. I-II-III Lei 2800